

DE STÆRKE - DE SVAGE

Fællesskab forpligter
– 25 års socialpolitik i Rødovre

AF BRITT JENSEN

DE STÆRKE OG DE SVAGE

Fællesskab forpligter
- om 25 års socialpolitik i Rødovre

DE STÆRKE OG DE SVAGE

Fællesskab forpligter
- om 25 års socialpolitik i Rødovre

Britt Jensen

Forlaget Frede

De stærke – og de svage

Fællesskab forpligter – 25 års socialpolitik i Rødovre

Copyright 2018 – Britt Jensen og Forlaget Frede

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, som har indgået aftale med Undervisningsministeriet og Copy-Dan, og kun indenfor de i aftalen nævnte rammer. Undtaget herfra er uddrag til brug for korte anmeldelser o.lign.

Udgivet af Forlaget Frede

Cover-design: Emily Emmanuel, Lagos

Grafisk tilrettelægning: Japi Form, Holbæk

Håndtegnede illustrationer i bogen:
Katie Green, Vancouver, Canada

FotoListe:

Finn Gade Ærø, s. 6, 12, 25, 27, 58, 85, 156, 165, 179

Lokalhistorisk arkiv i Nakskov, s. 15

Jens Spiegelhauer, s. 17

Bjarke Oersted, s. 19

Privat arkiv, forsidefoto, s. 22, 89

Ian Nielsen, s. 31

Morten Bødskov, s. 72

Ulla Rosell, s. 173

Brian Sejer Poulsen, s. 182

Forfatter: Britt Jensen

Korrektur: Ulla Rosell

Tryk: Dystan & Rosenberg ApS, Danmark

1. oplag – 2018

ISBN: 978-87-971005-2-3

Indholdsfortegnelse:

Det synes jeg	side 8
Kap. 1: 25 år tilbage og 25 år frem	side 10
Kap. 2: Pigen fra Nakskov	side 15
Kap. 3: Masser af ildsjæle i Rødovre	side 29
Kap. 4: 1993 – 2018: Det er resultaterne der tæller	side 41
TEMA 1: SOCIALPOLITIK I RØDOVRE	side 44
TEMA 2: DEN NÆRE SUNDHED	side 70
TEMA 3: OFFENTLIG ELLER PRIVAT HJEMMEPLEJE?	side 73
TEMA 4: SAMMEN OM RØDOVRE	side 78
Bydelsmødre	Side 89
Kap. 5: Hverdagens helte – folk med særlige evner	side 90
Kap. 6: Morgendagens Rødovre - pejlemærker på fremtidens udfordringer og løsninger	side 147
Kap. 7: Fakta, tal og kolonner	side 190
Kap. 8: Curriculum Vitae	side 198
Litteraturliste	side 203
Til egne notater	side 205

En særlig tak til min familie - ikke mindst min mor og min mand Jens for deres støtte og tålmodighed.

De har lagt ører til mange politiske taler, overvejelser og debatter – samt ikke mindst min manglende tilstedeværelse til mange familiearrangementer, fordi jeg har været til møde.

Jeg ville ønske, at jeg også kunne takke min afdøde far for hans store støtte og opbakning. Han døde i 2013 - og jeg vil altid tænke på ham med stor beundring. Han var en ildsjæl og en stor socialdemokrat.

Også en varm tak for et godt samarbejde med alle ledere og medarbejdere i Social- og sundhedsforvaltningen. Jeg er fuld af beundring over jeres flotte og engagerede indsats.

Afslutningsvis vil jeg sende en tak til skiftende socialdemokratiske gruppemedlemmer i Rødovre kommunalbestyrelse for et godt og visionært samarbejde.

Britt Jensen

Forord:

Det synes jeg...

Man kan sige meget om Britt Jensen. Og det gør folk heldigvis også. Hun omtales altid positivt, og som et menneske, der står fast på nogle helt grundlæggende værdier.

Hun handler altid på en måde, som gør, at alle føler sig godt tilpas – og selv om en ”sag” kan starte fra hver sit ”ringhjørne”, så formår hun altid at bringe parterne sammen og skabe det kompromis, som holder fast i målet – så alle føler et medansvar for beslutningen.

Hun er en dygtig lokalpolitiker, med solide socialpolitiske grundholdninger, men ikke bange for at være fremadskuende – og samtidig et menneske, man bliver i godt humør af at være i selskab med.

I mine mange år som borgmester har Britt og jeg arbejdet tæt sammen og været igennem mange politiske sager og prioriteringer i Rødovre kommunalbestyrelse.

Vi er begge optaget af at nå et godt resultat. Og det gør vi! Til gavn for flest mulige.

Britt har skrevet denne bog om sine første 25 år i lokalpolitik i Rødovre. Mange vil sikkert mene, at det nok er kedelig læsning. Men det synes jeg ikke!

Den er skrevet med hjertevarme og indsigt. Og selv om mange af emnerne er svære, så har hun ladet pennen flyde, så det er en fornøjelse at læse den, og hun har dermed sat socialpolitikken i perspektiv.

Hun har formået at holde fast i sine overordnede mål om at sikre og hjælpe netop de grupper i vores kommune, som har det allersværest. Og hun giver ikke op, selv om det til tider kan være svært. Tværtimod kæmper hun videre.

Hun fortjener mere end nogen anden den største ros for sit engagement, indsigt, loyalitet og sit smittende gode humør – også når en sag trækker i langdrag.

Britt lytter gerne – og hun diskuterer gerne – men hun holder altid fast i målet: At gøre det bedste for vores borgere, som har det svært – uanset det skyldes sygdom, aldring eller ledighed. Og det er vi mange, som sætter stor pris på!

Læs denne bog! Bliv klogere på, hvad socialpolitik i Rødovre er – og hvad det ikke er. Læs og diskutér den med dine venner og familie – måske du/I kan bidrage til, at vi i fællesskab får skabt endnu bedre løsninger på nogle af de mange udfordringer, som hverdagen byder på.

*Erik Nielsen
Borgmester*

25 år tilbage - og 25 år frem

Tryghed er at vide, at man er sikret, hvis ulykken rammer, sygdom slår benene væk under en eller at arbejdsløsheden banker på ens dør.

Det er tryghed at vide, at samfundet træder til og hjælper. Ikke til at blive fastholdt i den opståede situation, men at hjælpe mennesker med at komme på fode, så livet atter kan leves.

Det kaldes socialpolitik – og det er, hvad denne bog handler om.

Den handler om mine bevæggrunde for at engagere mig i politik – og den handler om nogle af de fornemme resultater, som vi har opnået de seneste 25 år. Og den handler især om, hvordan jeg ser den sociale politik blive udviklet i de kommende 25 år i Rødovre.

Man kan kalde det en slags status over, hvor vi er nået til – rent socialpolitisk – og samtidig forsøge at skue frem i tiden for at opstille nogle af de pejlemærker, der er nødvendige for at nå de fastsatte mål om 25 år.

Socialpolitik handler ikke kun om de svageste, de udsatte, de handicappede eller de mange, hvor alderen gør, at mange ældre har brug for en hjælpende hånd til at klare hverdagen.

Socialpolitik handler især om, hvordan vi fremtidssikrer, at alle borgere i kommunen fortsat føler den tryghed, som er helt afgørende for, at det enkelte menneske kan fungere.

Det kræver mange tanker, overvejelser og især, at mange forskellige parter arbejder tæt sammen.

Det handler ikke om at overføre de kommunale opgaver til kommercielle firmaer. Det handler heller ikke om, at kommunen skal løse alt – og det hele betales af alle de andre skatteborgere.

Nej, fremtidens socialpolitik er nødt til at inddrage andre sektorer af den offentlige forvaltning til at spille med – vi er nødt til at arbejde tæt sammen med bl.a. de mange frivillige kræfter, som findes i Rødovre, fordi det giver bedre resultater – og dermed mere livskvalitet for mange.

Og det gør vi, fordi vi allerede nu har erfaret, at vi opnår de bedste resultater til gavn for borgerne, når kræfterne lægges sammen.

Denne bog handler om tanker og overvejelser til, hvilke opgaver der ligger lige for, hvilke der er løst – og hvordan vi kommer videre.

Laurbær er fine. Det samme er guldmedaljer – men vi agter hverken at hvile på laurbærrene eller blot gå efter ”guldet”.

Jeg ønsker at skabe resultater gennem mange målrettede indsatsområder, fordi det er så vigtigt, at vi tør se hinanden i øjnene i forhold til de krav og løsninger, der skabes.

Rødovre er beriget med rigtig mange aktive mennesker, som hver for sig og i fællesskab udfører et kolossalt job for at skabe den tryghed, som vi alle efterspørger i vores liv.

Hvert år kårer vi ”Årets Ildsjæl”, og det er særdeles positivt hvert eneste år at måtte erkende, at det hver gang er en uhyre vanskelig opgave at vælge den eller de, som skal have prisen – fordi der er så mange, der fortjener den.

Det beviser de mange indstillinger, vi modtager hvert år.

Bogen rummer også en kort beskrivelse af nogle mennesker, som har betydet meget for mig i mit virke som aktiv lokalpolitiker.

Alt i alt har jeg udvalgt 25 personer, som har haft og forsat har stor betydning for mig som formand for social- og sundhedsudvalget og mit politiske virke.

Listen kunne uden problemer være mindst dobbelt så lang – men netop det faktum, at jeg med denne bog ønsker at markere de første 25 år som politisk aktiv - blev antallet sat til 25.

Men hvorfor overhovedet udgive en bog om ens tanker og overvejelser. Er det ikke lidt for selvpromoverende at gøre noget sådant?

Det er der sikkert nogen, som vil mene.

Andre - og det er forhåbentlig flertallet - vil tage i mod denne bog, læse og måske diskutere den eller komme med input.

Det er det, man har et fællesskab til!

Rødovre er på mange måder som en mindre provinsby.

Nok er vi nabo til landets hovedstad – men vi vil ikke sammenlignes med dem.

Vi kan selv – og vi har endda formået at skabe en lang række positive resultater på det sociale område, som mange andre kommuner misunder os.

Kontanthjælpsloftet skader de svageste - børnene!

Socialpolitik handler om penge. Men ikke kun om penge.

Det handler i langt højere grad om, hvordan vi får skruet den kommunale indsats sammen med det, som de frivillige er gode til – og det handler også om vor evne til at samarbejde med andre kommuner, virksomheder og myndigheder for at løfte den fælles opgave – at skabe et bedre liv for de svagest stillede grupper i samfundet.

Vi har ikke behov for at diskutere skattelettelser som et universal-middel, der løser alle problemer.

Det gør de ikke!

Det koster noget at sikre, at alle er med på vognen. Og den gamle traven om at ”pengene ligger bedst i borgernes lommer” er opfundet og bruges af mennesker, som har deres på det tørre.

Vi kan og skal ikke fortsat acceptere, at ethvert nyfødt barn ikke får en reel chance til at vokse op og leve et godt liv – men vi kan desværre konstatere, at antallet af udsatte mennesker i de seneste år er steget. Ikke på grund af den førte politik på Rådhuset i Rødovre – men snarere på grund af den politik, som et borgerligt flertal på Christiansborg synes at dyrke med ildhu.

Lad mig blot nævne kontanthjælpsloftet, som har betydet, at vi pludselig har set en voldsom stigning i antallet af børn rundt om i Danmark, som ikke kan være med på vognen som deres jævnaldrende, fordi der ikke er penge i familien til at deltage i de samme aktiviteter som deres jævnaldrende. De bliver reelt sat uden for fællesskabet og isoleret. Det duer ikke! Og det kommer til at koste 10-fold i den anden ende. Det viser al erfaring.

Man kan blot stille sig selv følgende enkle spørgsmål: Tror du, at børn bliver lykkeligere og bedre mennesker ved at vokse op og tvinges til at holde sig udenfor de fællesskaber i skolen og fritiden, som er den barske konsekvens af en familie-økonomi, der ikke hænger sammen.

Jeg tvivler – eller rettere, jeg ved, at det ikke er godt!

Fattigdom har aldrig ført til noget positivt for den enkelte.

En ordentlig socialpolitik kræver gode løsninger – nemlig den nødvendige økonomi samt ikke mindst, at det offentlige system træder et skridt ned og arbejder tæt sammen med andre myndigheder og frivillige.

I Rødovre er vi trådt ind på den bane – men vi skal fortsætte og ikke lade os besnakke til skattelettelser, og vi skal ikke lade frygten præge os for alt, der er anderledes – både når det gælder hudfarver, sprog og teknologi.

Vi ved i dag, at den teknologiske udvikling går så stærkt, at vi end ikke har set slutningen af teknologiens muligheder.

Tænk blot på, da Johann Gutenberg opfandt trykpressen i Europa i begyndelsen af 1400-tallet.

Han ville blive intet mindre end forbløffet over at se, hvordan vi mangfoldiggør en original til en endeløs strøm af kopier, som er identiske med originalen via den avancerede fotokopimaskine.

Ja, han ville formentlig slå korsets tegn for sig. Han var jo katolik og dybt religiøs – men også kreativ og praktisk anlagt.

Vi kan også konstatere, hvordan lægevidenskaben dagligt kan berette om nye gennembrud og behandlingsmetoder – og lur mig, om vi ikke i løbet af de kommende årtier får udviklet behandlingsformer, der kan forebygge og kurere en af aldringens mange sygdomme som f.eks. Alzheimer, Parkinson og lignende. Også kræftbehandlingen er nået ganske langt – men ikke langt nok.

Med andre ord – denne bog handler om resultater, spændende mennesker, ideer, løsninger og perspektiver.

God læselyst

*Britt Jensen
Rødovre, november 2018*

Kap. 2

Pigen fra Nakskov

- en fortælling om et menneske,
som ville gøre en forskel

Byen Nakskov ligger der, hvor den ligger – helt inde i bunden af Nakskov Fjord på vestkysten af øen Lolland – den ene af de to store øer, som i folkemunde kaldes for sydhavsøerne.

Nakskov er ikke en hvilken som helst by – her var i fordums dage et stort og anerkendt skibsværft, som var byens stolthed og største arbejdsplads.

Nakskov på Lolland var engang en stolt skibsværftby.

Byen har altid været den største på øen, og den fik købstads-privilegier tilbage dengang, enevælden herskede i landet. Men trods sin købstads-status, så rummer byen kun godt 13.000 sjæle – og mange af dem lever med minderne om den gang, skibsværftet var selve omdrejningspunktet for byens puls.

Det var her, at Britt kom til verden for snart 50 år siden, som datter af Kirsten og Eli Jensen.

Hendes far arbejdede som elektriker på værftet, mens hendes mor var hjemmegående og sørgede for, at det hjemlige fungerede i den lille familie. Men Eli Jensen var ikke kun elektriker.

Han var samtidig stærkt involveret i det faglige arbejde, og ingen skulle anfægte hans tro på den socialdemokratiske drøm om et samfund, hvor de svage også har ret til et anstændigt liv – og hvor fællesskab betyder hjælpsomhed - og at de bredeste skuldre bærer mest. Og hvad var mindst lige så vigtigt for den gamle elektriker: At alle har et medansvar for samfundets udvikling - og man skulle aldrig glemme, hvor man kom fra.

Britt kom til verden som yngste barn i familien Jensen – og hendes storebror, som er mere end en halv snes år ældre, var næsten i fuld gang med at afprøve teenage-aldrens mange udfordringer, da Britt ankom og afgav sit første babyskrål som nyfødt.

Skibsværftet fungerede og knoklede på med både nybyggerier og reparation af tonstunge skibe, som siden skulle krydse alverdens oceaner.

Britt voksede op og lærte hurtigt værdien af et stærkt fællesskab, og hvad det betød. Ofte var hun med i den lokale fagforening – også kaldet "Afd. 11" i Elforbundet, hvor der var masser af småopgaver at løse. Men det var ikke det eneste.

Hun blev medlem i den lokale håndboldklub, og det blev til nogle hektiske ungdomsår som en mere end blot en habil håndboldspiller.

Håndboldkampe kræver energi, hurtighed og teamwork for at få bolden i mål hos modstander-holdet. Men det lykkedes som regel – og det var

Den gamle kran knejser stadig stolt som et tegn på fordums storhed som skibsværftsby.

en spændende tid, hvor forældrene med tilfredshed så til fra sidelinjen på, hvordan familiens yngste afkom blev stedse bedre til at spille spillet.

En ting er dog forældrenes omsorg og mange hyggelige timer i fagforeningen, hvor hun fungerede som en anden "Hr. Stempelkvist" og de mange timers håndbold hver eneste uge.

Sideløbende blev interessen for samfundets indretning og forandring pludselig meget nærværende, da rygterne uventet løb byen rundt, at Nakskovs største arbejdsplads og stolthed stod foran en lukning.

Chokket var enormt, og hundredvis af familier blev ramt som af et lynnedslag – det gjaldt også familien Jensen.

Byens puls begyndte at gå langsommere, og der bredte sig en følelse af håbløshed og tristhed, som kunne mærkes i det daglige.

Nakskov skibsværft var op gennem 60'erne og 70'erne byens største arbejdsplads. Det var blevet etableret i 1916, hvor 1. verdenskrig rasede. Her blev der bygget skibe på stribe op gennem de følgende årtier.

Byen voksede og voksede. Generationerne afløste hinanden. De unge vidste, hvor de skulle arbejde. Værftet skaffede arbejde til alle. Lønningsposen var større og tungere end for andre arbejdere.

Det medførte nye forretninger i byen, restaurations- og nattelivet havde et mægtigt opsving.

Optimismen var tårnhøj, og Nakskovs gyldne tider synes aldrig at skulle tage nogen ende.

Men i 1986 sluttede det. Værftet blev lukket, og dermed var der sat et endeligt punktum for byens største arbejdsplads.

Desværre blev Nakskov skibsværft ikke det eneste eller sidste værft, som blev tvunget til at dreje nøglen om i Danmark. Alligevel var det en katastrofe for det relativt lille bysamfund, som reelt blev nærmest lammet.

Lukningen påvirkede alt og alle – og vreden, skuffelsen og frustrationen boblede op – bl.a. i Britt, som i 1986 meldte sig ind i den lokale DSU-afdeling i byen (red: Danmarks Socialdemokratiske Ungdom).

Nu skulle der kæmpes for at sikre uddannelse og bedre levevilkår samt ikke mindst muligheden for at kunne udleve drømmen om et bedre samfund for arbejderfamiliernes børn. Ikke overraskende gik der ikke lang tid efter indmeldelsen, før hun blev opfordret til at stille op som formand for DSU-Nakskov.

Det blev ikke til mange overvejelser om at gøre det eller ej.

Hjemme fra lød der opmuntrende meldinger, og pludselig stod hun dér – midt i al virakken som DSU-formand i en tid, hvor byen reelt var under afvikling på grund af skibsværftets forlis.

Samme år skulle hun i praktik – og til alles overraskelse – ikke mindst skolen – så ville den unge lyshårede pige med det store træskosmil i praktik i Folketinget. Af alle steder i dette land.

Hun ville med egne øjne se, hvordan landets øverste forsamling arbej-

dede og forholdt sig til den katastrofe, der havde ramt hendes egen by og borgere.

Det blev til en tæt kontakt til daværende folketingsmedlem Hans E. Erenbjerg, som var valgt i Nakskov-kredsen.

Han var et engageret og flittigt menneske, som forsvarede sine vælgere i det som i vore dage kaldes udkants-Danmark.

Christiansborg/Folketinget, hvor landets love diskuteres, ændres og vedtages.

Han stilede ikke efter at komme længst op ad popularitetsstigen inde på Christiansborg – men holdt stædigt fast i de socialdemokratiske værdier. Han ville ikke stemme for aftaler, som ikke havde det rette perspektiv. Man skulle ikke give køb på alting, mente han.

Det bragte ham i visse situationer på kollisionskurs med den øvrige del af folketingsgruppen – men det lod han sig ikke slå ud af. Og da den unge skoleelev med en DSU-kasket gerne ville ind og se folkestyret i arbejdstøjet, var han ikke sen til at sende et klingende ja afsted til den unge frk. Jensen.

Afsted kom hun – og hendes øjne blev så store som the-kopper, da hun steg af toget på Københavns Hovedbanegård, og hun trådte en etage op og så København for første gang i sit liv.

Millionbyen med dets menneskemylder og voldsomme trafik på kryds og tværs var lidt af en overraskende oplevelse for en, som er vant til en provinsby af overskuelig størrelse, som enhver kunne flintre tværs igennem på jernhesten i løbet af få minutter. Sådan var det ikke i København.

København er og var anderledes. Den var stor og betagende. Synes Britt. Praktik-ugen inde på selve ”borgen” var så spændende, at hun nægtede at tro, at praktik-perioden allerede var slut, da ugen var gået.

Dagene var fløjet afsted – og Erenbjerg havde været en fremragende underviser, rundviser og mest af alt et menneske, som hun kunne diskutere med, så den lollandske accent kunne høres gennem de tykke mure.

Hans E. Erenbjerg var et menneske af særlig støbning – nogle ville mene, at han var lidt kantet – men ikke Britt.

Hun oplevede et politisk engageret menneske, som tog sin opgave alvorligt, og som både kunne buldre imod modstandernes synspunkter – men samtidig være centrum for et lattermildt grin, når han rev nogle jokes ud af ærmet.

Han indeholdt alle de små facetter, som danner et spændende menneske – og Britt sugede til sig.

Hjemme ventede endnu et par år med skole og eksamener – og tre år senere blev det til en HF-eksamen, som kom fint i hus.

Sideløbende med skolegangen skulle formandshvervet i DSU-afdelingen passes - og da hun også havde fået plads i DSU's hovedbestyrelse, var der nok at se til.

På det tidspunkt støttede SID (red: Det nuværende 3 F) en række koncert-arrangementer, som hed "Rock Danmark".

Det var et stort musikarrangement, som krævede en masse unge lokale kræfter fra hver eneste by, som deltog. Og Nakskov var naturligvis et af de steder i landet, hvor arrangementet "Rock Danmark" skulle gennemføres.

Formålet var bl.a. at få samlet penge ind til provinsbyer med udfordringer og med i "pakken" deltog nogle af tidens store musik-bands.

Da det store turne-cirkus nåede Nakskov, var hun en af de centrale figurer i den praktiske afvikling, som blev gennemført i den gamle skibsbjgningshal, som for en aften var forvandlet til et musikalsk rocktempel.

Der deltog godt 2000 unge fra hele øen, og de mange velkomstdrinks blev hældt op og serveret fra en stor betonblander. Man måtte jo bruge de forhåndenværende søms princip, som det blev sagt.

Betonblanderen kunne rumme flere hundrede liter af fluidum, og ingen blev heldigvis efterfølgende konstateret syge – så det gik.

Dengang var 3F en fagforening, som turde havde udsyn, og de så sig selv bl.a. som fødselshjælper på mange områder af hverdagslivet. Også den del, som lå udenfor arbejdstiden og -pladsen.

Da det hele var overstået - og kassen gjort op – så var der en anseelig klat penge i overskud tæt på 200.000 kroner, som skulle anvendes til at etablere et ungdomshus.

Nakskov kommune spyttede også i kassen – og derved blev drømmen om et lokalt ungdomshus gjort til virkelighed. Huset står der endnu – til gavn for vore dages unge.

Efter den beståede HF-eksamen i Nakskov skulle hun videre. Men af uransalige grunde har de danske uddannelsesplanlæggere aldrig placeret noget universitet i Nakskov endsize på ”sydhavsørne” - som Lolland og Falster ofte kaldes.

Derfor var tiden kommet til at bryde op og rejse ind mod hovedstaden – og hun blev optaget på Roskilde Universitets Center. Det blev startskuddet til en langvarig uddannelse, som i både form og indhold lå langt fra det, hun var vant til.

Nok er rejsen fra Nakskov til København ikke lang – men det var alligevel en voldsom forandring mentalt og praktisk at flytte fra de trygge omgivelser i Nakskov - og så det faktum at skulle leve og bo inde i storbyen. I begyndelsen skabte det følelsen af at være ”Palle Alene i Verden”.

Men hun kom over det – og netop beslutningen om at blive universitetsuddannet blev udslagsgivende for hendes videre færd, der bl.a. betød begyndelsen på hendes lange karriere som Rødovre-borger, hvor hun hurtigt flyttede til – efter et korvarigt ophold i Albertslunds studieboliger.

Den lokale og meget aktive Peter Frost greb straks fat i hende og trak hende ind i

Ved kommunevalget i 1994 blev hun opstillet første gang og var yngste kandidat.

den lokale DSU-afdeling – og der gik ikke lang tid, før hun havde fået pustet nyt liv i det lokale DSU-Rødovre.

Hun kom med sin lollandske accent og manglede efter sigende totalt forståelsen for, hvorfor man ikke kunne fortsætte med at gøre, som man plejede. Vanens magt er ofte ubrydelig – men ikke for den lille Nakskov.

En del af de gamle ”unge” DSU’ere mente, at hun ville være fortrinlig som mental førerhund og kort tid efter blev hun valgt til formand. Og det satte skred i sagerne. DSU blev meget synlig i det politiske bybillede, og der gik ikke lang tid, før rygten om den nye DSU-formand nåede rundt i alle tre socialdemokratiske partiforeninger i kommunen.

Man kan roligt sige, at da hun spadserede ind af døren hos de ”voksne” i partiforeningen Rødovre Nord, gik der lidt af et gisp gennem forsamlingen.

Hvem var denne unge pige?

Er det nu klogt at lade hende komme frem – mens andre så muligheden for den friskhed, som hun besad i en partiorganisation, som var blevet lidt sat med årene.

Kommunevalget i 1994 var året, hvor hun blev opstillet for første gang. Hun havde fået plads nummer seks på den socialdemokratiske partiliste efter partiets urafstemning om kandidaternes placering. Trods manges forventning om, at det var udmærket med en ung på listen, så regnede de færreste med, at hun blev valgt. Men det lykkedes – og dermed blev vejen banet for de seneste 25 års aktive medleven i både tanker, diskussioner og beslutninger i Rødovre kommune.

Hendes valgsløgan lød: Stem på Sikker 6 – og selv om det havde en undertone af ”noget med sex” – så var det reelle budskab bygget på noget helt andet – nemlig fornyelse og brud med vanens magt.

Som nyvalgt kommunalbestyrelsesmedlem får man ikke tilbudt nogle særligt fremtrædende poster i det politiske hierarki, så det blev til en plads i socialudvalget – men da partiets daværende socialudvalgsfor-

mand besluttede sig for at stoppe efter et par år på posten, lå mulighederne for at rykke op i systemet lige for.

Men man skal ikke tage fejl af, at det indlysende ikke altid er så indlysende, som nogen måske tror.

Der blev talt meget i hele partiorganisationen om, at man ikke kunne vælge en ung pige i starten af tyverne som socialudvalgsformand.

Den tidligere socialudvalgsformand Rasmus Skriver Rasmussen, som havde siddet på posten i næsten en menneskealder, nød stor anseelse i hele partiet – især blandt de ældre medlemmer. Og selv om han for længst var udtrådt af kommunalbestyrelsen, så havde hans ord stadig stor vægt.

Han syntes, at det var værd at satse på den unge pige, og han lod ryg-tet sive om, at han gerne så hende valgt som ny formand for et af kom-munens væsentligste politiske udvalg.

Pludselig vendte stemningen – de ældre medlemmer lyttede og lod sig overbevise om, at hun ville være den rigtige til at besætte posten. Og sådan blev det.

Efter sigende er der ingen, som den dag i dag har fortrudt, at valget fandt på hende.

Da partiets gruppeformand Alex Nielsen meddelte, at han trådte af ved et forestående kommunevalg, skulle der udpeges en ny gruppeformand.

Der var mange bud på en ny gruppeformand – men til sidst faldt brikkerne på plads, og hun blev sat i stolen som både socialudvalgsformand og gruppeformand – og dermed være den, som skulle styre den social-demokratiske gruppe og sikre fælles fodslaw, efter at der i en årrække havde været en del store og små sager, hvor enigheden i gruppen ikke var komplet.

Det er lykkedes, og ingen vil i dag betvivle, at det valg, der blev truffet dengang, var mere end rigtigt.

Lars Otto Lauritzen, Socialdemokratiets formand i Rødovre og Britt Jensen.

Hendes lange resultatliste taler deres eget sprog. Og hendes evne til at skabe løsninger på trods af mange og forskelligartede synspunkter i både gruppe, parti og kommunalbestyrelse synes at være "second to none".

Politik handler om at ville, som den tidligere statsminister Olof Palme udtrykte det. Og Britt både vil og kan.

Lad os blot slutte denne levnedsbeskrivelse med at nævne nogle få – men vigtige milepæle fra hendes lokalpolitiske verden i Rødovre.

"Årets Ildsjæl", Foreningshuset, Frivilligcentret, Sundhedscentret, Børnehuset, boligsocialt arbejde med bl.a. projekt Bydelsmødre og mange andre store og små initiativer bærer hendes markante fingeraftryk. Senest har hun fået gennemført, at ældre kan få deres daglige bad, som den første og eneste kommune i Danmark.

Den opvækst og solide ballast, hun fik med hjemmefra - har gjort, at hun nærmest gør sig usynlig, når der bliver uddelt ros.

Derimod elsker hun at uddele ros og motivere både medspillere og modstandere. Heri ligger en stor del af hendes politiske og menneskelige styrke.

Efter endt uddannelse på Roskilde Universitets Center, blev det første job på Social Forsknings Instituttet - og i 1995 trådte hun til som daglig leder af Det Blå Hus eller Foreningshuset, som skulle forvandles fra gammel nedslidt metalvarefabrik til et fælleshus for en stribe af kommunens foreninger. Sidstnævnte var en spændende udvikling, hvor hun blandt lærte alt om humlebien – dvs. læren om at alt kan lade sig gøre uden, at man nødvendigvis kan forklare hvordan.

Der skulle skaffes mange penge og belært af Rock Danmark-arrangementet i Nakskov nogle år forinden, blev der bl.a. arrangeret succesfulde halballer i Rødovre Hallen med Bamses Venner.

De mange erfaringer førte på kort tid til spændende topjob i fagbevægelsen – bl.a. i Ledernes Hovedorganisation som souschef og senere vicedirektør i Akademikernes A-kasse.

Begrebet livslang uddannelse har hun omsat til virkelighed med bl.a. lederuddannelse på bachelorniveau, projektlederuddannelse i EU-regi samt coaching-uddannelse – alle områder, som rækker ind over arbejdslivet til det politiske arbejde. Og for den, som gerne vil læse mere om hendes CV, så står det optrykt bagerst i bogen.

Lad det være sagt med det samme. Hun er gift med sin gamle ungdomsdrøm Jens, som hun ramlede ind i dengang, han var aktiv elite ishockeyspiller i den lokale klub.

Han fræsede isen tynd - og han var hele tiden parat til at undvige angribernes lille puck og spille den i modstandernes mål – men kærlighedens puck, som hun skød afsted, ramte plet - og siden har de været uadskillelige. Smukt!

Gregers Helland, DJ

Til Grundlovsmøde på Rødovregaard sammen med sin mand - Jens Spiegelhauer

”Mere fest end indhold

Jeg husker engang, hvor hele udvalget deltog i fælles konference i det gamle Kbh. Amt. Emnet har jeg for længst glemt – men jeg husker tydeligt selve konferenceforløbet: I dagtimerne var der konference med taler etc. Og om aftenen var der middag med efterfølgende dans. Og for at det ikke skal være løgn, så startede disse konferencer ofte med, at man mødtes på udvalgsformandens værelse og fik Gl. Dansk inden morgenmaden skulle indtages på det pågældende konferencecenter.

Det virkede underligt på mig, så jeg må indrømme, at jeg hurtigt fik afskaffet denne ”tradition”, og vi holdt helt op med at deltage i disse FKKA-konferencer, fordi udbyttet var så ringe – udover festerne.

(Red: FKKA var en forening af kommuner i Kbh. Amt).

Det var en helt anden verden for mig at deltage i de konferencer. Jeg var nærmest i chok - dans som til en anden familiefest.

Jeg var valgt som politiker og skulle nu også være god til at danse. Jeg var heldigvis ret god til at afslå - det var der ikke noget perspektiv i.

Det faglige indhold var ok i starten, men blev stærkt udvandet igennem tiden - og det hele lukkede og slukkede med kommunalreformen, hvor de gamle amtsgrænser blev ændret til fordel for regioner - og kommunernes samarbejde og form ændrede sig.

I dag har vi slet ikke sådanne kommunekonferencer i regionsregi - det hele er samlet i KL-regi, hvor indhold og kvalitet er topprofessionelt. Heldigvis.

”

Masser af ildsjæle i Rødovre

Rødovre er et foreningsland - og vi har et hav af spændende foreninger med mangeartede tilbud. Mangfoldigheden i vores foreningsliv, er helt enestående.

Der er mange frivillige aktive i foreningslivet og ligeså mange eller flere brugere af de forskellige foreninger og deres tilbud.

Derfor har Rødovre også så mange fantastiske mennesker, som dagligt gør en kæmpe forskel for rigtig mange mennesker.

De færreste vil sikkert tro på, at der findes flere hundrede mennesker i kommunen, som bruger deres halve liv på at skabe aktiviteter, arrangere, planlægge og afvikle arrangementer året rundt. De færreste vil sikkert tro på, at flere hundrede vidt forskellige mennesker gør en uselvisk indsats – uden at høste så meget som en krone for de mange timer, som de bruger hver uge – helt frivilligt.

MEN disse mennesker findes. Lige her i Rødovre, hvor det myldrer med aktive mennesker i alle aldre – også inden for det sociale område. Og der kommer stadig flere til.

Derfor har vi gennem snart tyve år uddelt en særlig hæderspris med titlen "ÅRETS ILDSJÆL". Det skete første gang i 1999, da vi fik vedtaget den første frivilligheds-politik i kommunalbestyrelsen i Rødovre.

Formålet var og er stadig at hylde "hverdagens helte" og sætte fokus på det frivillige sociale arbejde i Rødovre. Og det er lykkedes. Det vidner den lange liste af mennesker, som dels har været indstillet til prisen - og dels de mange forskellige mennesketyper, som er blevet kåret gennem årene. Trods prismodtagernes forskelligheder i drøjde og højde, så har de ét fællestræk, som går igen år efter år. De kan lide at gøre noget for

andre mennesker – uden at kalkulere med nogen form for belønning anden end den, man får, når glæden og taknemmeligheden springer frem i øjnene på de, man hjælper, støtter eller arrangerer for.

Det er min erfaring, at de fleste mennesker godt kan tåle at blive rost for deres indsats.

Man bliver hverken syg, slår ud over hele kroppen eller udvikler nogen former for sundhedsfarlig allergi, når man roses. Og der findes rigtig mange mennesker, der fortjener ros i vort lokalsamfund.

Oftest ytrer vi os kun, når vi vil kritisere andre. Vi glemmer ofte at bruge ros som virkemiddel.

I komiteen bag "Årets Ildsjæl" fokuserer vi altid på det positive, og vi glæder os hvert år over at se, hvordan denne relativ lille gestus - hos de indstillede og prismodtagerne - bliver modtaget med glædestårer og store brede smil.

Derfor er det så vigtigt at have prisen "Årets Ildsjæl", fordi den er med til at rose og inspirere andre til at tage fat.

Samtlige indstillede og prismodtagerne er alle mennesker, som helt uselvisk gør noget for andre; mennesker, som tror på, at deres indsats hjælper og støtter - og at det betyder noget for andre. Det vil vi så gerne honorere.

Hvert år i december måned inviterer vi de mange frivillige til at deltage i prisoverrækkelsen på Ørbygård. Og hvert eneste år oplever alle en livsbekræftende og dejlig aften med høj stemning og mange skulderklap.

Det er fantastisk!

Borgmesteren holder pristalen for den eller de, som skal have årets pris – og spændingen er altid intens – for hvem blandt de mange nominerede er det, som får titlen "Årets Ildsjæl" dette år?

Arrangementet samler ofte hundredvis af borgere, frivillige og pårørende, som møder op for at hylde den eller de, som bliver "Årets Ildsjæl".

Alle kan indstille en kandidat, og komiteen bag "Årets Ildsjæl" bruger mange kræfter på at vurdere og vælge blandt de mange indstillede og højt kvalificerede kandidater.

Det er ikke nogen let opgave, fordi hver enkelt af de indstillede i virkeligheden fortjener prisen.

På de kommende sider er en samlet liste over de forskellige mennesker, som har modtaget prisen som "Årets Ildsjæl" siden, den blev uddelt første gang - i 1999 samt de enkelte begrundelser for valget som "Årets Ildsjæl".

Årets ildsjæl Ruth Mørch i 2017 flankeret af borgmester Erik Nielsen og Britt Jensen formand for Social- og Sundhedsudvalget.

Overblik over prismodtagere:

2017 Ruth Mørch
2016 Yvette & Jann Larsen
2015 Hanne & Jens Dalsgaard
2014 Madholdet i Lokarhus Syd
2013 Kirsten Falster
2012 Alex Nielsen
2011 Inger & Gert Tillebæk
2010 Rødovre kredssens stoley gymnastikhold Brohuset m.v.
2009 Lørna Hejl
2008 Bent Pettersson
2007 Jann Larsen & Fouzia Awala
2006 Plejehjemmet Ørbygårds Venner
2005 Rousan Okutan
2004 Erik Hillbrandt
2003 Eigil Thomsen, Mai-Britt Hansen og Per Madsen
2002 Ulla Spangtoft og Lissi Petersen
2001 Jette Jensen og Else Kølmer
2000 Carsten Boesen, Lillian & Viggo Riis og Flemming Riedel
1999 Carina Corinth

På de følgende sider er et kort resume over begrundelserne for tildelingen af prisen "Årets Ildsjæl" de enkelte år.

"Årets Ildsjæl" 2017

Foreslåede kandidater: 13

Prismodtager: Ruth Mørch

Hun modtog prisen for sin kæmpe indsats i bl.a. SeniorRådet og mange andre områder i kommunen gennem mange år.

"Årets Ildsjæl" 2016

Foreslåede kandidater: 7

Prismodtagere: Yvette og Jan Larsen

Begge er dybt engageret i Foreningen Omsorg og Samvær, Rødovre Bankovenner og Rødovre Frivilligcenter. De gør en stor forskel for rigtig mange mennesker i Rødovre, hvor de uge efter uge støtter og hjælper ved deres store frivillige engagement i både Omsorg og Samvær, Rødovre Bankovenner og i Frivilligcentret i Rødovre.

"Årets Ildsjæl" 2015

Foreslåede kandidater: 10

Prismodtagere: Hanne og Jens Dalsgaard

De modtog prisen for deres energiske og produktive arbejde som hhv. formand og kasserer i Rødovre lokale Lungeforening og i bestyrelsen for Rødovre Frivilligcenter.

"Årets Ildsjæl" 2014

Foreslåede kandidater: 21

Prismodtagere: Madholdet i Lokalhus Syd

De modtog prisen for deres store arbejde med at lave god og billig mad for op mod 100 mennesker hver torsdag i vinterhalvåret - heriblandt for brugerne af "Prærien".

"Årets Ildsjæl" 2013

Foreslåede kandidater: 5

Prismodtager: Kirsten Falster

Hun modtog prisen for sin store indsats i SIND Rødovre afdeling og Han-

dicaprådet - bl.a. for hendes store arbejde som formand for SIND Rødovre og som næstformand i Handicaprådet.

Kirsten har arrangeret fester, udflugter, ferierejser og foredrag for medlemmerne, og ikke mindst ydet menneskelig støtte og givet gode råd i samtaler med såvel brugere som pårørende.

"Årets Ildsjæl" 2012

Foreslåede kandidater: 5

Prismodtager: Alex Nielsen

Alex modtog prisen for sit store og flotte arbejde og engagement i Foreningen Muskelsvindfonden og Danske Handicap Organisationer.

"Årets Ildsjæl" 2011

Foreslåede kandidater: 13

Prismodtagere: Inger og Gert Tillebæk

De modtog prisen for deres store arbejde med Kræftens Bekæmpelse, både i lokalforeningen i Rødovre og på landsplan. Og Gert for arbejdet i bestyrelsen i Frivilligcentret.

"Årets Ildsjæl" 2010

Foreslåede kandidater: 8

Prismodtagere: Birthe Nielsen, Alice Christiansen, Knud Sørensen, Esther Nejstgaard, Liss Rose, Inge Henriksen, Hørdis Jansson, Yvette Larsen, Yvonne Pocky

Alle er de en del af foreningen Omsorg & Samvær i Rødovre Kredens stolegymnastikhold Brohuset, Engskrænten og Ørbygård, og de modtog prisen for deres store indsats for stolegymnastikhold for ældre i bl.a. Brohuset.

"Årets Ildsjæl" 2009

Foreslåede kandidater: 17

Prismodtager: Lørna Hejl

Hun modtog prisen for sin store indsats i såvel Hjerneskadeforeningen og Rødovre Frivilligcenter.

"Årets Ildsjæl" 2008

Foreslåede kandidater: 16

Prismodtager: Bent Pettersson

Han har været aktiv gennem mange år i Røde Kors i Rødovre og har herigennem gjort et stort frivilligt arbejde for blandt andet flygtninge og indvandrere.

Sprogstuen, Genbrugsbutikken, besøgstjenester, cykeltræning og lektiehjælp for voksne er blot nogle af de aktiviteter, som Bent har formået at igangsætte og fået til at blomstre.

"Årets Ildsjæl" 2007

Foreslåede kandidater: 14

Prismodtagere: Fouzia Awala og Jann Larsen

Fouzia Awala: Hendes utrættelige arbejde med de somaliske kvinder og børn er prisværdigt. Hun brænder for at skabe et fællesskab for kvinderne og skabe bedre muligheder for børnene i deres danske omgivelser. Fouzia er formand for Somalisk Kvindeklub, arbejder med motion og sundhed for de somaliske kvinder og er aktiv som frivillig lektiehjælp - og endelig er Fouzia også medlem af Rødovre Frivilligcenters bestyrelse.

Jann Larsen: Han er om nogen "Mr. Frivillig" i Rødovre. Han har været aktiv gennem mange år, og han har været primus motor i etableringen og starten af mange foreninger og initiativer rundt i kommunen.

Hjerteforeningens lokalkomite i Glostrup/Rødovre, Naturfredningsforeningens lokale afdeling, Røde Kors i Rødovre, Agenda 21 og Cyklistforbundet er blot eksempler på hans virkelyst.

Jann er med til at skabe synlighed omkring det frivillige sociale arbejde, danner netværk og er med til at styrke nye lokale initiativer.

"Årets Ildsjæl" 2006

Foreslåede kandidater: 12

Prismodtagere: Plejehjemmet Ørbygårds Venner

Det er en forening af pårørende og tidligere pårørende til beboere på

plejehjemmet Ørbygård samt tidligere medarbejdere og deres ægtefæller. De er blevet valgt, fordi de gør en betydelig forskel for beboere, pårørende og ansatte på Plejehjemmet Ørbygård.

De har eksisteret i mange år, og de stiller stadig op - gang på gang - til arrangementer, der holdes på Ørbygård.

De møder ikke kun op til arrangementerne på plejehjemmet. De afholder selv arrangementer såsom Sankt Hans Aften og høstfest.

De tager både aftener og weekender i brug for at gøre livet lidt rarere for alle på Ørbygård.

De møder op og bager pandekager og hygger med sang og musik.

"Årets Ildsjæl" 2005

Foreslåede kandidater: 8

Prismodtager: Rousan Okutan

Hun modtog prisen for sin solide indsats overfor piger og kvinder i Kærene, hvor hun i den grad gør et kæmpe stort stykke arbejde for integrationen af nydanskere i Rødovre Kommune.

Hun startede med pigeprojektet, men har efterhånden fået rigtig godt fat i de voksne kvinder i Kærene.

På den måde har flere generationer og nationaliteter glæde af hendes arbejde.

Med sin åbenhed og via dialog og rummelighed, skaber hun tillid og forståelse mellem danskere og borgere med anden etnisk baggrund.

Hun er god til at lytte til de unge og støtte dem.

"Årets Ildsjæl" 2004

Foreslåede kandidater: 8

Prismodtager: Erik Hillbrandt

Han har om nogen, formået at sætte sit præg på udviklingen af ældreområdet i Rødovre Kommune.

Han har en smittende humoristisk tilgang til alt, hvad han foretager sig.

Han er arbejdsom, utrættelig og formår at samarbejde til alle sider.

Han formåede i 11 år, heraf de ni år som formand, at skabe respekt om Senior Rådets arbejde, ikke kun i Rødovre - men i hele Danmark.

Han formåede at markere Senior Rådet som et organ, der taler de ældres sag.

Det åbne værksted, "Vandværket", er hans hjertebarn. Han har en meget stor andel og fortjeneste i den succes, "Vandværket" er blevet.

"Årets Ildsjæl" 2003

Foreslåede kandidater: 11

Prismodtagere: Eigil Thomsen, Mai-Britt Hansen og Per Madsen.

Alle tre yder et stort stykke arbejde. Eigil igangsatte mange aktiviteter for en gruppe af vores ældre borgere i beboerforeningen Doktorhaven. Mai-Britt Hansen og Per Madsen ydede en flot indsats i forbindelse med det boligsociale arbejde i vores største samlede boligområde i kommunen, "Kærene".

"Årets Ildsjæl" 2002

Foreslåede kandidater: 15

Prismodtagere: Ulla Spangtoft og Lissi Petersen

Ulla Spangtoft: Hun har i mere end 20 år været Røde Kors-afdelingens kasserer, og samtidig har hun været et meget aktivt og kreativt medlem af bestyrelsen. I den egenskab har hun ydet en fremragende indsats på det sociale område, som er en væsentlig del af Rødovre Røde Kors-afdelingens virksomhed.

I denne sammenhæng er der især grund til at fremhæve Ulla Spangtofts særlige indsats i forbindelse med oprettelsen - og den daglige drift - af Røde Kors Besøgstjeneste.

Lissi Petersen: Hun var formand for Rødovre Flygtninge Venner ved dens start i 1993.

Hun har om nogen været ildsjælen i sribetvis af mange aktiviteter for kommunens flygtninge.

Det er takket være Lissis indsats, at foreningen blev kendt og respekteret blandt kommunens ansatte og mange borgere.

Foruden sit engagement i selve foreningen tog Lissi også initiativ til at oprette en somalisk kvindeklub, en somalisk børmeklub, en arabisk kvindeklub – samt en klub for de somaliske mænd.

Lissi har præget foreningen med sit varme menneskesyn og sin store indleven i fremmede kulturer, men hun har også gennem årene gjort et stort arbejde i fremmede kulturer sat sig ind i de uendeligt mange love og paragraffer, som arbejdet har medført.

En række trusselsbreve og tilsendelse af et hav af avisudklip med negative udtalelser om flygtninge tog heller ikke modet fra Lisse.

Dem betragtede hun nærmest som en "arbejdsrisiko". Heller ikke diverse falske abonnementer på aviser og dagblade - og indmeldelser i bogklubber og lignende har kunnet forstyrre Lissis nattesøvn.

"Årets Ildsjæl" 2001

Foreslåede kandidater: 11

Prismodtagere: Jette Jensen og Else Kølmer

Jette Jensen: Hun modtog prisen for sit store arbejde med foreningen "Livskvalitet og Varme", som bl.a. har arrangeret juleaftener for enlige og familier i "Kærene".

Det er et flot arrangement med masser af hjertevarme, god mad, julegaver - og den helt rigtige julestemning for de mange, som hvert år deltag i årets mest traditionsrige dag: Juleaften!

Else Kølmer: Hun fik prisen for sit flotte arbejde som frivillig gymnastikinstruktør på ældreområdet.

"Årets Ildsjæl" 2000

Foreslåede kandidater: 9

**Prismodtagere: Carsten Boesen, Lillian og Viggo Riis
samt Flemming Riedel**

Carsten Boesen: Han er en ildsjæl for især lokalområdet i Rødovres sydlige del, hvor han i rigtig mange år engagerede sig i forskellige former for frivilligt socialt arbejde til gavn og glæde for mange mennesker.

Blandt de frivillige poster, som Carsten Boesen var engageret i, kan nævnes: Medlem af skolebestyrelsen Skolen ved Milestedet, medlem af Byudvalgets styregruppe, medlem af afdelingsbestyrelsen i Lejerbo afdeling 60 samt formand for Lokarhus Syd.

I mange år har Carsten Boesen været aktiv i en af Rødovre Syds store trækplastre i efterårs- og vintermånederne, nemlig Lokalhus Syd.

Viggo og Lilian Riis: Ægteparret Riis var igangsættere på mange områder. Og deres indsats for at skabe og udvikle Værestedet på Ørbygård var helt enestående. Her blev der lavet håndarbejde, tegning/maling, ordnes frimærker, laves stenslibning og spilles billard. Sågar husorkesterets veste blev fremstillet på systuen.

Lilian og Viggos dejlige humør og evne til at sprede hygge gjorde Værestedet på Ørbygård meget populært.

Desuden arrangerede ægteparret hvert år en dejlig sommerudflugt, en festlig julefrokost og flere andre aktiviteter til stor glæde for alle deltagere.

Uden deres initiativ havde værestedet på Ørbygård ikke været det samlingssted for kommunens ældre, som det er blevet.

Flemming Riedel: Han modtog prisen for sin aktive færd i flere foreninger i Rødovre. Det drejer sig bl.a. om sin post som: Formand for Krummeklubben, Formand for Rødovre Kulturelle Samråd, igangsættelsen og driften af lokalradioen Rødovre Kanalen. Men først og fremmest fremhæves hans store arbejde med at få skabt Foreningshuset på Højnæsvej.

Uden ildsjælen Flemming Riedel var det nok mere end tvivlsomt, om Foreningshuset nogensinde var blevet til virkelighed.

"Årets Ildsjæl" 1999

Foreslåede kandidater: 8

Prismodtager: Carina Corinth fra KAF'KA i kærene

Hun viede på helt frivillig og ulønnet basis en meget stor del af sin tid til beboerne i det sydlige del af Rødovre.

Hun har meget målbevidst arbejdet for, at beboerne i det sydlige Rødovre skulle få et bedre og mere spændende boligområde - og dermed forhåbentlig øget den enkeltes livskvalitet - uanset baggrund og social status.

Området var i mange år et af Rødovre Kommunes mest belastede boligområder med høj arbejdsløshed, ny-danskere og kriminalitet.

Carina fik først og fremmest med en utrolig iver og entusiasme etableret en Ung til Ung rådgivning i "Kærene" som et selvstændigt projekt under foreningen KAF'ka.

Kap. 4

1993 – 2018:

Det er resultaterne, der tæller...

For 25 år siden var de første elektroniske e-mails netop begyndt at dukke op via internettet. Dengang bragte postvæsenet breve ud og droppede dem i folks postkasser.

Danmark havde netop fået en ny regering med Nyrup i spidsen efter den konservative Schlüter gled i det berømte gulvtæppe.

Tiden var inde til forandring – og når jeg i dag kaster et tilbageblik på de seneste 25 år, så må jeg indrømme, at der er sket meget på næsten alle felter – og især på den teknologiske og socialpolitiske scene.

Lovændringer og forandringer har været hverdagskost for alle – uden undtagelse, og selv om jeg har oplevet utroligt meget i de 25 år, der er gået, siden jeg blev valgt til kommunalbestyrelsen i Rødovre, så må jeg blankt erkende, at det vil føre for vidt at medtage samtlige store og små ændringer af de sociale vilkår og lovgivningsmæssige rammer. Selv om det kan være fristende.

Derfor har jeg bevidst valgt en række milepæle ud blandt de mange tiltag og forandringer, der vitterligt er sket – også i Rødovre. Jeg har valgt at tematisere mine milepæle for at se udviklingen i en større sammenhæng.

Ingen bør være i tvivl om, at de forskellige milepæle alle er set fra mit hjørne af virkeligheden. Andre ville måske have valgt anderledes.

Det sociale spændingsfelt har altid optaget mig – ikke mindst hvordan vi som samfund kan være med at til sikre at de svageste i samfundet også har kunnet leve og fungere på et værdigt plan.

Langt de fleste mennesker klarer sig fint både familiemæssigt og på arbejdsmarkedet, men der findes også grupper af mennesker - for hvem det at komme igennem en almindelig hverdag, føles og opleves som et uoverskueligt problem.

Det kan dreje sig om ens økonomiske situation - eller ens menneskelige og fysiske evne til at klare alle de krav, der nærmest helt usynligt stilles til os alle.

“Dengang og nu

Da jeg kom i udvalget var det tradition for, at man røg til møderne - og nogle gange var der også Gl. Dansk på bordet – og man startede sågar møderne med spisning og rødvin.

Det sker slet ikke i dag! Når vi holder møder, så er der alm. hvidvand og frugt på bordet - og nogen gange en enkelt kage.”

Lige fra barnsben har jeg altid følt en voldsom indignation over, at nogen mennesker skal lide og ikke have de samme gode vilkår, som jeg selv er vokset op med. Ikke fordi mit barndomshjem på nogen kan karakteriseres som et velhaver hjem. Snarere tværtimod.

Derfor har socialpolitikken altid optaget mig og især, hvordan vi i fællesskab kan hjælpe til med, at alle føler og bliver en del af fællesskabet eller rettere samfundet.

Det helt centrale spørgsmål har derfor altid været: Hvordan bygger vi velfærdssamfundet op, så alle er sikret lige muligheder den dag, behovet måtte opstå for den enkelte.

Og indrømmet: Som formand for Social- og sundhedsudvalget har jeg altid været ambitiøs og stillet høje krav – både til medarbejdere og løsninger.

De krav skal stilles for at sikre, at ingen af de særligt udsatte familier eller enkeltpersoner falder ud over kanten i det Danmark, vi alle holder af.

Det ligger dybt i mig – helt tilbage fra min barndom i Nakskov, hvor arbejdsløshed og fattigdom var en del af hverdagen for alt for mange.

I mine øjne skal en god kommune bedømmes på, hvordan den behandler sine svageste medborgere – og i Rødovre har det i adskillige år været et af Socialdemokratiets og mine allervigtigste retningspile.

I Socialdemokratiet har vi altid insisteret på, at vi har råd til at behandle vores udsatte borgere ordentligt i Rødovre.

Det drejer sig eksempelvis om borgere, som ikke har fået nogen uddannelse, er uden job, hjemløs, stofmisbruger, psykisk sårbare eller "bare" er ensom.

ALLE skal have mulighed for et godt liv i Rødovre. Og jeg har altid insisteret på, at med en visionær socialpolitik og med fokus på de allersvageste medborgere – så kan det rent faktisk lykkes at udvikle en velfærds Kommune med særlige tiltag, der gavner alle.

Det starter oftest med børnene for at bryde en såkaldt dårlig spiral, og vi prøver at sikre, at udfordrede familiers børn får en god start på livet.

Det er en samfundsopgave at sikre lige netop de børn gode opvækst vilkår og en skoleuddannelse, som kan give dem de bedste kort på hånden til et liv uden sociale problemer. Det kan lyde som smarte politikerfloskler – men for mig er det ikke floskler.

Det handler om hele tiden at vedligeholde og udvikle en ordentlig velfærds politik, som matcher det moderne velfærdssamfund.

TEMA 1: SOCIALPOLITIK I RØDOVRE

Lidt historik

K.K. Steinckes socialreform blev vedtaget i 1933, hvor Socialdemokratiet og De Radikale havde regeringsmagten.

Vi starter med lidt socialpolitisk historie. Frem til 1933 var der et klart almisse-præg over det at hjælpe fattige og udsatte. Men K.K. Steinckes socialreform fra maj 1933 var en total ændring af hele samfundets indretning, da der bl.a. blev indført aldersrente til de ældre (folkepension hedder det i vore dage), handicappede kunne få økonomisk hjælp fra staten for at leve og overleve. Man indførte sygekasser for at sikre, at alle fik ret til fri lægehjælp.

Med andre ord: Steinckes socialreform var et totalt brud med alt, hvad der havde været tidligere – som f.eks. fattiggårde, hvor samfundets absolut mest fattige blev stuvet sammen – uden udsigt til nogensinde at komme så meget som et skridt videre i livet. ”Fattiglemmerne”, som de kaldtes, var dens tid udskud – mennesker som ikke blev regnet for værende mennesker af det øvrige samfund.

I vore dage hører man ofte borgerlige politikere tale om, at de gerne så en række gebyrer indført bl.a. for at konsultere sin praktiserende læge.

Forslaget vækker ubehagelige minder om tiden før Steinckes socialreform, hvor kun de rige og velhavende havde råd til at søge læge, når sygdomme bankede på familiens dør.

Socialreformen betød, at en række mindre sociallove blev afskaffet og erstattet af fire hovedlove.

Der blev bl.a. indført klarere regler for borgernes rettigheder, og de vigtigste ydelser blev gjort tilgængelige for størstedelen af befolkningen.

De sociale love blev finansieret ved en kombination af statstilskud dvs. via det daværende skattesystem og tvungne arbejdsgiverbidrag.

I begyndelsen af 1970'erne blev den næste store socialreform gennemført.

Den nye lov blev kaldt "Bistandsloven", hvor hensigten med de sociale ydelser blev udvidet fra primært til kun at sikre forsørgelse til også at omfatte forebyggelse, revalidering, tryghed og trivsel.

I 1998 gennemførtes "Den lille socialreform".

Her blev bistandsloven erstattet af tre nye love: Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område Retssikkerhedsloven, Lov om aktiv socialpolitik/Aktivloven og Lov om social service/Service-loven.

Hvert eneste år kommer nye ændringer til; nogen love skrottes, andre strammes – nogen forbedres – og der er givetvis mange områder, som ikke medtages i denne bog, som nogen vil mene - burde være nævnt.

Mit udgangspunkt er imidlertid at pege på nogle af lovændringerne og mulighederne, der har været for, at vi lokalt i Rødovre har kunnet satse og tilrettelægge en politik, der omfatter hele det store og komplicerende felt, som kaldes "det sociale spændingsfelt".

Udvikling af socialpolitikken i Rødovre

Og lokalt i Rødovre har det handlet om at udvikle vores egen socialpolitik på baggrund af de rammer, som lovgiverne inde på Christiansborg har udstukket til os.

Mit udgangspunkt har altid været, at ethvert samfund skal bedømmes på, hvordan det behandler sine svageste og mest udsatte borgere.

Derfor udgør Socialpolitikken selve hjertet i vores velfærdssamfund. Og derfor skal socialpolitikken også udvikles sammen med de mennesker, det handler om.

Det betyder, at det skal ske i et tæt samspil mellem borgere, brugere, foreninger og medarbejdere – kort sagt: Det skal udvikles sammen med alle de, som ved, hvad det handler om – på begge sider af "bordet".

Jeg har altid haft det synspunkt, at politikere skulle være dygtige til at sætte det lange blik på – at opstille fremtidsvisioner og sætte milepæle for kommunens, forvaltningens og medarbejdernes arbejde.

Som politiker skal vi ikke blande os i administrationen, men sætte de lange retningspile og tegne en klar vision og sætte rammerne, som forvaltningen og embedsværket skal udfylde.

Jeg har altid sat en ære i ikke at være enkeltsags-politiker - men at være den som opstillede visionen for social- og sundhedsområdet.

Derfor har vi i min tid som formand for Social- og sundhedsudvalget udviklet en række politikker i tæt samarbejde med interessenterne på social- og sundhedsområdet.

“Small-talk

I begyndelsen var møderne i socialudvalget alenlange, så vi var nødt til at holde pauser undervejs. Der var utrolig meget small-talk mellem deltagerne, og det var svært at fastholde fokus.

I dag er det helt anderledes: Vore møder er effektive, hvor vi holder fast i fokus omkring hvert enkelt dagsordenpunkt – med plads til at tage den politiske diskussion og debat på et godt og konstruktivt grundlag.

Denne form for mødekultur giver gode resultater.”

Tidligere holdt vi traditionelle borgermøder - og det skabte simpelthen ingen opbakning til socialpolitikken – i starten af 00'erne begyndte vi at inddrage borgerne på nye måder og sikrede dermed opbakning og ejerskab til politikken.

Men man skal ikke tro, at det kan gøres på rekordtid at diskutere og blive enige om en egentlig socialpolitik. Det tager mindst et år at udvikle.

I dag interviewer vi kommende borgere om deres holdninger og for-

ventninger f.eks. kommende ældre. Vi holder konferencer med borgere, brugere og pårørende.

Vi inviterer fremtidsforskere med ind i debatten.

Medarbejderne bliver engageret til at være tovholdere og medudviklere af politikken.

Vi har fundet en metode, hvor flere involveres - og hvor vi ikke kender resultatet af de mange diskussioner, før vi er færdige. Et er dog sikkert – grundideen er, at de mange meninger og synspunkter skal kittes sammen til den støbeform, hvorfra politikken skal udvikles og målet nås.

Vi er ikke enkeltsags-politikere, men igangsættere af en udviklingsproces med en masse engagerede mennesker.

Jeg er risikovillig og tør godt vente og se, hvad der kommer ud af en sådan "proces".

I dag kan vi konstatere, at denne metode har ført et langt større engagement med sig på alle niveauer i "systemet", når de, som det hele drejer sig om, er med til at definere behovene - og dermed efterfølgende visionen og indholdet i politikken.

Med et moderne ord så "crowd-sourcer" vi socialpolitikken. Det betyder, at vi ikke kun diskuterer mål og midler med de ansatte eller andre politikere, men inddrager bl.a. borgere og frivillige - og dermed får del i den kreativitet og iderigdom, som findes.

Vi har udviklet en særlig målrettet politik på flere områder. Det gælder ældre-politik, værdigheds-politik, handicap-politik, frivilligheds-politik, sundheds-politik, børne- og unge-politik og udsatte-politik.

På alle politikområderne har vi opsat ambitiøse visioner og sigtelinjer for vores fælles indsats.

Det er uhyre inspirerende at være en del af. Og jeg oplever virkelig, at jeg har været med til at gøre en forskel for andre mennesker med denne form for politikudvikling.

Jeg mener, vi har nogle fantastisk gode, relevante og nærværende socialpolitikker, der er blevet, som de er - grundet denne inddragelse af lige netop dem, som det reelt handler om.

Det har også været en proces for mig at være en del af de nye måder at handle og tænke på - at turde give slip på dirigentstokken, så at sige. Men det er til gengæld imponerende, når vi ser på al det, som vi har opnået på socialområdet de senere år.

Det er virkelig meget livsbekræftende for mig, når foreningsfolk, borgere eller råd siger "vores politik" og ikke "kommunens politik".

Danmarksmester i 2014

Socialpædagogerne Landsforening (SL) udnævnte Rødovre til Danmarksmester i Social indsats i 2014/2015.

Samtlige 98 kommuner blev målt, vejet og vurderet. Og Rødovre indtog førstepladsen - uden diskussion.

Ud af 110 konkrete måleparametre, sammenligning af socialpolitik, interview med borgere, medarbejdere og ledere blev det slået helt fast: Rødovre er landets bedste til at lave en social indsats inden for handicapområdet, det specialiserede børneområde og det specialiserede voksenområde.

Det var ikke bare en lille sejr for alle os, som arbejder med socialpolitik i dagligdagen.

Det var en suveræn førsteplads!

Og formanden for SL Benny Andersen udtalte da også:

"Vi har set på indsatsen ud fra mere end 100 indikatorer på områderne "udsatte børn og unge", "udsatte voksne" og "handicap-området", som dækker over tre hovedopdelinger inden for det specialiserede socialområde. Og her indtager Rødovre Kommune en flot førsteplads på det sociale indeks. Det er et imponerende resultat, og der er god grund til at være stolt i Rødovre Kommune."

Mere præcist kan det vel ikke udtrykkes – og for mig var det ét af mine helt store øjeblikke som Social- og sundhedsudvalgsformand i Rødovre.

Jeg var både stolt og beæret over at modtage prisen på vegne af Rødovre kommune den 8. december 2014.

Når den faggruppe, som til daglig arbejder med udsatte borgere og har den tætteste viden og indsigt, udnævner netop Rødovre kommunes sociale indsats til Danmarks bedste - og med så klart et objektiv resultat; ja, det var ganske enkelt imponerende.

Det skal samtidig nævnes, at Rødovre – på daværende tidspunkt – lå som nummer seks på listen over kommuner med nogen de største sociale udfordringer på landsplan.

Samtidig med at vi var blandt de mest udfordrede kommuner – så lykkedes vi allerbedst med den sociale indsats. Det synes jeg – ret beset – er ubetinget flot.

Jeg tror, at Rødovre ligger så godt på det sociale landkort, fordi vi både har ambitiøse socialpolitikker og sikre retningspile for indsatsen. Vi har afsat de fornødne ressourcer, og så har vi utrolig dygtige medarbejdere inden for hele det sociale område. Uden undtagelser.

Vi er risikovillige, og der er kort vej fra beslutning til handling samtidig med, at der er en konstant og anerkendende tilgang til medarbejderne, der mødes med stor anerkendelse, beslutningskraft og empowerment. (Red: **Empowerment** er et begreb, som sætter fokus på processer, hvor igennem mennesker bliver i stand til at modvirke afmagt og afhængighed. Målet er det selvstændige og myndige menneske.)

I Social- og sundhedsforvaltningen i Rødovre er der højt til loftet og plads til, at de enkelte medarbejdere kan udfolde deres potentiale og engagement.

I alle afkroge af Social- og sundhedsforvaltningen er vi begunstiget med ildsjæle, som gør deres yderste for at give vore medborgere den bedste hjælp og omsorg.

Det er én af de ting jeg altid har oplevet som meget slående. Uanset hvilket område, hvilken institution jeg besøger inden for socialområdet i Rødovre, så møder jeg altid ildsjæle og et meget stor engagement blandt medarbejdere og ledere – og det tror jeg er en af de meget væsentlige forklaringer på, at socialområdet i Rødovre er anerkendt langt ud over kommunens grænser.

Jeg er meget glad og tilfreds med, at jeg kan se vores socialpolitiske ambitioner omsættes til god praksis så flot i vore institutioner. Der er en god sammenhæng mellem ”hoved”-politik og ”mave” - det vil sige medarbejdernes udførsel, og det er det bedst mulige udgangspunkt for, at den sociale indsats lykkes.

I Rødovre hviler vi ikke på laurbærrene og et af de meget håndgribelige indsatser vi tog initiativ til på baggrund af prisen som Danmarks bedste til socialindsats var at udvikle en udsattepolitik og etablere et udsatteråd.

Vi valgte at inddrage en række professionelle sagkyndige, som sammen med borgere med egne erfaringer med udsathed skulle komme med indspil til politikken og efterfølgende besætte pladserne i udsatterådet.

Vi har helt bevidst valgt ikke at have politisk repræsentation i Udsatterådet og samtidig give rådet vide rammer for deres arbejde. Det tror jeg er en klog beslutning.

Udsatterådet er trukket i arbejdstøjet og har på ganske få år udviklet en spændende handleplan med interessante initiativer bl.a. folkekøkken og væresteder for borgere med svage sociale relationer. Og andre kommuner kan – også på denne front – kigge til Rødovre for at lære af os.

Barnets reform kom i 2011

- med udgangspunkt i barnets præmisser

I starten af min periode som formand for Social- og sundhedsudvalget var det mig ubegribeligt, hvor meget kommunerne skulle tage hensyn til forældrene i sager, hvor børnene helt tydeligt led overlast.

Jeg stillede ofte mig selv spørgsmålet: Hvorfor skal børnene fjernes fra forældrene – og ikke omvendt?

Hvorfor er det ikke forældrene, vi fjerner fra børnene, når forældrene er problemet?

Børnene betalte ofte en alt for stor pris, og jeg havde i mange år store bekymringer for de mange børn, der ikke havde det godt.

I den periode var jeg ret tæt inde i de enkelte anbringelsessager.

En frivillig anbringelse af et barn uden for hjemmet blev altid truffet af socialudvalget. Det gjorde, at jeg virkelig fik syn for sagen via de mange anbringelsessager.

I dag er der heldigvis kommet så meget fokus på børnene, at vi har fået en række ændringer af lovgivningen - til gavn for børnene.

En af de største var "Barnets reform" - og før den fik vi en anbringelsesreform. Barnets reform kom i 2011.

Reformens overordnede målsætning er at understøtte udsatte børn og unges muligheder for at trives og udvikle deres personlige og faglige kompetencer samt styrke deres forberedelse til at få et selvstændigt voksenliv.

Barnets reform skulle styrke trygheden i børns og unges opvækst, styrke deres rettigheder, samt styrke den tidlige indsats og styrke kvaliteten i indsatsen.

Børnene kommer endnu mere i centrum for indsatsen – og der skal tages stærke lokale hensyn til barnets opvækst og at styrke barnets nære relationer.

Reformen byggede på et meget omfattende forarbejde for at sikre, at reformen virkelig tog udgangspunkt i barnet og barnets behov. Der skulle sikres stabilitet og kvalitet i indsatsen - samt fokus på sundhed, helbred og uddannelse.

Der kom også yderligere fokus på familiepleje-området og styrkelse af et såkaldt "efterværn" for unge, som blot betyder, at der følges op på det enkelte barn/unge. Det har vist at give gode resultater – for barnet og/eller den unge.

Med reformen kom også en yderligere skærpelse af fagpersoners indberetningspligt, så kommunerne så tidligt som muligt kan sætte ind over for børns mistrivsel.

Endelig har reformen betydet, at der i dag er færre politikere og flere fagkyndige personer i "Børne- og unge-udvalget", som skal håndtere de lidt mere komplicerede og tunge børne-sager.

“Fra enkeltsager til politiske løsninger

Da jeg kom i udvalget havde vi også et månedligt møde om enkeltsager. Vi holdt møde om anbringelsessager, politianmeldelser for social bedrageri og lign. Der blev ikke truffet en eneste beslutning om en frivillig anbringelse eller en politianmeldelse af større karakter - uden at vi politisk havde taget stilling til det.

Vi var meget tæt inde i enkeltsagerne, og det gav selvfølgelig en grundviden om området dengang; men medførte samtidig, at udvalgsmedlemmerne ofte blev enkeltsags-politikere.

I dag arbejder vi ud fra ambitionen om at sætte pejlemærker frem for at gå ned i enkeltsager - og det er der betydeligt mere perspektiv i.

Vi har sat politiske pejlemærker for administrationen, som de arbejder inden for - og derfor behøver vi ikke længere lave sagsbehandling i udvalget.

Tværtimod!”

Foruden det store fokus på børn og unge samt de ændrede regler har vi i Rødovre arbejdet meget med inklusion i folkeskolen i Rødovre – omend vi ikke er lykkedes at komme så langt op ad resultatlisten, som vi gerne ville.

Vi har bl.a. satset megen kraft på en forebyggende indsats via Familiehuset, fordi vi tror på, at det menneskeligt set er bedre at forebygge end at anbringe børn udenfor eget hjem – selv om der altid findes situationer, hvor anbringelse uden for eget hjem er sidste udvej. Det er aldrig den første løsning, vi tyr til.

Det har betydet, at vi har brugt færre ressourcer på anbringelser udenfor hjemmet. Vores holdning er, at Indsatsen skal ske i lokalområdet.

Begrebet inklusion stammer fra den internationale Salamanca-erklæring fra 1994, som siger, at alle elever, også dem med særlige behov, skal kunne rummes i den fælles folkeskole - altså inkluderes.

Op gennem 00'erne blev begrebet en stor del af kommunernes prioriteringer og fokus for at stoppe udgiftspresset på dyre specialskole-tilbud.

Op gennem 00'erne og 10'erne har debatten om, at der skal være plads til alle i samme folkeskole bl.a. handlet om, at nogen af forældrene ikke var tilfredse med undervisningstilbuddene til deres børn, mens de 'alm. forældre' var utilfredse med, at der i nogle skoleklasser var forstyrrende elever - og endelig, at lærerne ikke har følt sig godt nok rustet og uddannet til at håndtere børn med særlige behov.

I Rødovre har vi sat fokus på inklusion, men vi har også været optaget af at sikre børn med særlig behov nogle relevante undervisningstilbud.

Det har betydet, at vi i forhold til landsgennemsnittet ligger en smule lavere end andre kommuner, når det gælder kommunens inklusionsprocent.

Reform af kontanthjælpen:

Alle der kan - skal arbejde for deres ydelser

Socialpolitik handler i høj grad også om, hvordan vores borgere be-

handles økonomisk og da Poul Nyrup Rasmussens regering kom til i januar 1993 stod den fadder til at få reformeret kontanthjælpsområdet via et sæt nye love bl.a. servicelov, retssikkerhedslov og aktivlov. De var en nyskabelse i 1990'erne.

Arbejdsmarkedet og det sociale område blev koblet tættere sammen.

Hovedsigtet var at smelte de to områder sammen, så det ville være muligt at skabe jobs på særlige vilkår, så endnu flere mennesker kom i job, og dermed blev en del af samfundsmaskineriet på den gode måde.

Dermed var grundstenen lagt til den holdning, som i dag gennemsyrrer hele kontanthjælpssystemet; nemlig, at enhver - som kan, skal have en plads på arbejdsmarkedet - enten fuld tid eller på deltid, afhængigt af den enkeltes formåen.

Det blev startskuddet til, at kontanthjælpsmodtagere skulle arbejde for at kunne modtage sociale ydelser. Et krav der stadig gælder.

Der blev udviklet og ført en aktiv social- og arbejdsmarkedspolitik.

Nyrup Rasmussens regering byggede videre på den tidligere radikale socialminister Aase Olesens aktiveringspolitik fra slutningen af 1980'erne, hvor hovedsigtet var, at kontanthjælpsmodtagere simpelt hen skulle arbejde for kontanthjælpen.

Det blev en vigtig mærkesag for Nyrup Rasmussens regering at videreføre den aktive social- og arbejdsmarkedspolitik med krav om aktivering.

I 1993 blev begrebet "aktivering" indført i arbejdsmarkedspolitikken, og i 1998 kom loven om aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Alle der kunne, skulle arbejde - ellers blev der modregnet i ydelserne. Og så skulle de borgere, der af forskellige grunde ikke kunne arbejde, selvfølgelig hjælpes af kommunen.

Grundsynspunktet bygger på, at det at være på en arbejdsplads og i job - er med til at skabe sociale relationer mellem mennesker - samt at man via den skat, der betales via arbejdet - bidrager til fællesskabet.

På en arbejdsplads får man kollegaer, og det skaber muligheden for at etablere nye venskaber og sociale relationer.

I dag har alle måttet erkende, at netop det at have et job kan løse en lang række sociale problemer – ikke kun de økonomiske, men i sandhed også de menneskelige.

Velfærdssamfundet store udfordring var dengang og er stadig at få flest mulige borgere ind på arbejdsmarkedet, og dermed øge mulighederne for, at borgerne kan klare sig selv, og dermed betale skat samt forebygge, at nogen bliver skubbet ud i yderkanten af samfundet.

Ambitionen med lovkomplekset fra Nyrup-regeringen var på alle fronter at sætte gang i 90'erne – og på socialområdet skete det bl.a. ved, at der blev opbygget et samarbejde med lokale virksomheder og skabt nye sociale partnerskaber.

Den sociale sektor indgik partnerskaber med erhvervslivet og konkrete virksomheder for at få flere langvarigt og socialt udfordrede ledige i job. I 1999 kom reglerne om, at kommunerne skulle oprette sociale koordinationsudvalg, hvor kommunen og arbejdsmarkedets parter skulle til at arbejde tæt sammen.

Arbejdsformidlingen (AF), læger, handicap-organisationer blev sat sammen i et fælles udvalg.

Opgaven lød på at få opbygget sociale partnerskaber mellem private virksomheder og det offentlige - og samtidig prøve at skabe job på særlige vilkår. Det gjaldt både langtidsledige eller borgere med fysiske og psykiske begrænsninger, som skulle tilbage på arbejdsmarkedet - enten i ordinære jobs eller i jobs på særlige vilkår.

Nyrup Rasmussens regering satte en bølge af initiativer i gang, hvor social- og arbejdsmarkedspolitikken blev tænkt mere og mere sammen.

I Rødovre arbejdede jeg efter samme grundsynspunkt om, at det at have et job var og stadig er vejen til at løse mange sociale problemer.

Jeg var i øvrigt med i en baggrundsgruppe, da Karen Jespersen som socialdemokratisk socialminister skrev bogen "Opgør med den nye fattigdom".

Det var inspirerende at være en del af det arbejde: Det var en højt rangerende socialdemokratisk socialminister med virkelig mange visioner, og jeg var helt enig i ambitionen om at kombinere social- og arbejdsmarkedspolitikken – samt at det at have et arbejde er hovedvejen til social integration, fællesskab og sociale relationer.

Det lykkedes også på lokalt plan

I Rødovre gik vi sammen med en række kommuner på Vestegnen og fik etableret et meget stort tvær-kommunalt koordinationsudvalg.

Det dækkede et område med langt over 150.000 indbyggere.

Det var i sig selv en kæmpestor opgave - og ikke mindst en solid udfordring for alle parter. Og ikke overraskende var det også ganske svært at få til at fungere.

Jeg blev valgt som formand for koordinationsudvalget og repræsenterede naturligvis Rødovre, hvor jeg havde min base.

Sekretariatet for dette store koordinationsudvalg blev placeret i Høje Taastrup kommune. Men trods udfordringerne og de mange praktiske problemer, lykkedes det at få "hul igennem" til arbejdsmarkedet.

Vort udgangspunkt var, at borgerne bevægede sig over kommunegrænserne - og derfor gav det mening at gå sammen og regulere det samlede arbejdsmarked på hele Vestegnen.

Vi fik skabt en række spændende initiativer og større arrangementer bl.a. forum-teater på konkrete virksomheder med Dacapo-teatret – en nyskabelse, hvor publikum blev inddraget aktivt i skuespillernes udøvelse af virkelighedsnære episoder om det rummelige arbejdsmarked.

Det var både underholdende, konkret, inspirerende, lærerigt og meget virkelighedsnært.

Jeg oplevede en stor og meget positiv velvilje hos de lokale virksomheder, som rent faktisk indgik i forskellige former for samarbejde med kommunerne.

Mange virksomheder erkendte deres ansvar og tog et større socialt medansvar for at få udsatte borgere i job, og grundstenen til sociale partnerskaber og job på særlige vilkår, blev lagt i denne periode.

I Rødovre fik vi opbygget masser af lokale kontakter til en række – både små, mellemstore og store virksomheder.

Vi fik ”hul igennem” til vore lokale virksomheder. Samarbejdet er fortsat - og i dag har jobcenteret (det nu kommunale AF) et formidabelt samarbejde med hundredvis af lokale virksomheder.

Jeg er både glad for og stolt over at have været med til at lægge grundstenen til dette vigtige arbejde, som nu videreføres i kommunalbestyrelsens beskæftigelsesudvalg.

Pensionsreformerne i 2003 og 2013

Nyrup regeringen forsøgte også at komme igennem med en reform af førtidspensionen op gennem 90'erne – men uden held. Der kunne ikke skabes det nødvendige flertal.

Ambitionen var, at den enkelte borger skulle bruge sin arbejdsevne så meget som muligt.

Reformen kom først langt senere i 2003 under Anders Fogh Rasmussens Venstre-regering, hvor den store pensionsreform blev sat i værk i 2003.

I 2013 blev der iværksat yderligere en række ændringer i pensionsloven, idet der skete et opgør med begrebet ”erhvervsevne”.

Det betød et markant skift fra en noget negativ tilgang til et mere positivt rettet fokus. Eller sagt på almindelig dansk: Man rettede blikket mod, hvad den enkelte borger kan, fremfor det borgeren ikke kan.

Samtale og diskussion med borgere giver inspiration til at skabe gode løsninger.

Førtidspensions-reformen betød, at førtidspension fremover blev tildelt efter et arbejdsevne-kriterium med fokus på, hvor meget man er i stand til at arbejde.

De nye regler betød, arbejdsevnen skulle være væsentligt nedsat, før man kunne få tilkendt en førtidspension.

Tidligere betød det f.eks., at det næsten automatisk udløste en førtidspension, hvis vedkommende led af f.eks. skizofreni.

I dag ser det billede heldigvis anderledes ud, fordi det rent faktisk lykkes rigtig mange skizofreni-ramte at komme sig – og dermed bliver de i stand til at leve et helt normalt liv på arbejdsmarkedet – frem for som tidligere at blive placeret i ”førtidspensions-kassen”.

Denne erkendelse og erfaring viser, at det som gjaldt i går – ikke nødvendigvis også gælder i morgen, bl.a. fordi både sundheds- og socialsektoren bliver stadig mere dygtige til at løse problemerne.

Ændringerne har betydet et markant fald i antallet af borgere, som bliver ”parkeret” henne i hjørnet af førtidspensions-området.

Min holdning er, at borgere ikke skal førtidspensioneres, men arbejde med den arbejdsevne, de har. Og vi har fået et reelt alternativ til førtidspensionen i form af fleksjob.

Det er job på særlige vilkår, og de tager udgangspunkt i, hvor meget den enkelte reelt kan arbejde. Og heldigvis viser al erfaring, at "fleksjobberne" er glade for at kunne være en del af arbejdsmarkedet og fællesskabet – selv om der ofte er tale om relativt få arbejdstimer pr. uge.

Det kommunale refusionssystem er blevet ændret for at motivere kommunerne til at sende færre på førtidspension.

Hovedsynspunktet i lovændringerne blev nemlig fastlagt: Alle skal have mulighed for at have et arbejde – også selv om det kun er få timer om ugen.

I Danmark har vi mange traditioner og vaner. Når vi møder et nyt menneske, stiller vi normalt to spørgsmål:

1. Hvad hedder du? og
2. Hvad arbejder du med?

Netop det sidste spørgsmål er en klassiker – og mennesker uden job synes ikke om at udstille sig selv, som en, der er udenfor samfundet – uden job – uden ordentlig indtægt.

Det er derfor, at det er så vigtigt at skaffe flest mulige i job – også fleksjob, som kan bidrage til at styrke deres økonomi – og især selvværd.

Grebet om førtidspensionerne

I 2013 kommer yderligere en væsentlig ændring af førtidspensionen. Det blev endnu vanskeligere at få tilkendt førtidspension – især for unge under 40 år.

I stedet skal borgeren igennem et ressourceforløb med henblik på af få afklaret den enkeltes evne til at bestride et job.

Ressourceforløbene er til borgere med komplekse problemer ud over ledighed.

Et ressourceforløb er en helhedsorienteret indsats, som kan indeholde både social-, beskæftigelses-, uddannelses- og sundhedsfaglige tilbud.

Et ressourceforløb kan variere mellem ét og fem år.

Borgere, som er i et ressourceforløb, får en såkaldt ressourceforløbsydelse.

Der skal også etableres et rehabiliterings-team i kommunerne med henblik på at koordinere den tværfaglige indsats i de enkelte kommuner.

Målet er ganske enkelt, at så mange som muligt får en konkret tilknytning til arbejdsmarkedet.

Jeg er helt enig i den målsætning og ambition.

Førtidspensionen skal være muligt for de få - og for dem, der slet ikke kan.

I Rødovre følger vi lovens ”ånd” meget tæt, og vi tilkender kun ganske få førtidspensioner.

I 2017 blev der tilkendt 60 førtidspensioner.

Det er især borgere med psykiske lidelser, som får tilkendt førtidspension - og nogle enkelte, som kæmper med svære fysiske lidelser samt borgere i terminalfasen.

Kun i en tredjedel af de godkendte ansøgninger om førtidspension er borgeren under 40 år.

Det samlede antal nye førtidspensionister er faldet markant i hele landet og især siden 2013. I Rødovre har vi set samme udvikling.

I 2012 godkendte vi førtidspension til 123 medborgere.

I de efterfølgende år har vi i gennemsnit bevilget 43 førtidspensioner om året. Til gengæld er antallet af fleksjob steget markant.

I dag regner vi med at have 410 helårspersoner, som arbejder i fleksjob i kommunen – enten i private eller kommunale virksomheder.

I Rødovre ligger vi meget tæt på ambitionsniveauet i loven fra 2013.

I de seneste seks år har vi kun fået underkendt én sag ud af 36 ankesager.

Det udgør kun ca. 2,8 % af ankesagerne, hvor vores vurdering ikke fik medhold.

Vores ambition i Rødovre er, at vi ikke parkerer mennesker på førtidspension.

Vi vil hellere investere i vækst og forny kommunens anlæg for at skabe lokale arbejdspladser – også på særlige vilkår og med sociale klausuler for de, som også skal være en del af fællesskabet.

En særlig udfordring omkring ressourceforløbene er, at alt for mange borgere rundt om i landet har været parkeret på denne ydelse i alt for lang tid – især i situationer, hvor det er udsigtsløst for borgeren at komme i et job i ganske få timer om ugen.

Nogle kommuner har – efter min mening – fejlfortolket reglerne om ressourceforløb.

Bedre at få afklaret den enkeltes muligheder

Ressourceforløbene skal kun sættes i værk, hvis der er en reel udsigt til at en afklaring vil kunne medvirke til at finde den rette indsats for borgeren - og dermed forhåbentlig en vej ind til arbejdsmarkedet - med eller uden støtte.

Er der ikke det – så skal vi altså tilkende førtidspension.

I Rødovre tager vi udgangspunkt i den enkelte borger og dennes samlede livsvilkår.

For mig handler det om menneskesyn og værdigrundlag – det må vi ikke sætte over styr i socialpolitikken! Vi skal altid huske, at vi har med sårbare og udsatte mennesker at gøre, og det er et ansvar, vi skal tage meget, meget alvorligt.

Det har været mit grundsyn gennem hele mit virke som Social- og sundhedsudvalgsformand.

Kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen har sat sårbare familier under pres

Lars Løkke Rasmussens Venstre-regering indførte reglerne om kontanthjælpsloft og 225 timers-reglen i 2016.

Deres argument har været, at borgere på offentlig forsørgelse skal motiveres til at søge arbejde – og det gøres bedst ved at skære ned på den samlede sum, borgeren kan modtage i ydelser.

Fakta er, at den enkelte borger efter at kontanthjælpsloftet blev indført maksimalt kan få ca. 15.500 kr. i offentlig støtte inklusiv eventuel boligstøtte, hvis det f.eks. handler om en enlig forsøger med to børn. Og der skal naturligvis betales normal A-skat af selve kontanthjælpen.

Er vedkommende enlig, er beløbet langt, langt lavere!

Hertil kommer den særlige regel om, at kontanthjælpsmodtageren skal kunne skaffe sig et arbejde af mindst 225 timers varighed indenfor det første år på kontanthjælp.

Det skal vel og mærke være jobs, som ikke er omfattet af løntilskud eller lignende.

Kravet er ordinære jobs på det almindelige arbejdsmarked. Ellers falder hammeren – og så motiveres kontanthjælpsmodtageren yderligere til at komme i job igen.

Og den økonomiske hammer er til at mærke for den enkelte kontanthjælpsmodtager!

Lykkes det ikke for den enkelte borger at finde jobs svarende til arbejdskravet på 225 timer – sænkes kontanthjælpsloftet med yderligere ca. 1000 kr. Om måneden.

Kontanthjælpsloftet skaber reelt flere problemer end løsninger. Objek-

tivt set. Kontanthjælpsloftet har intet med realiteter at gøre for at skaffe flere jobs.

Min bekymring har især været, hvad konsekvenserne bliver for de udsatte familier og deres børn, når familierne tvinges til at skære i familiebudgettet på næsten alle områder.

Meget tyder på, at der skæres ned på børnenes lommepenge, fritidsinteresser, legetøj og tøj samt i mange tilfælde også den fælles madkonto i familien.

Jeg bryder mig ikke om kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen af rent objektive grunde, fordi kontanthjælpsloftet reelt presser især udsatte og stærkt sårbare familier til en endnu hårdere hverdag, hvor sætningen: "Nej, det har vi ikke råd til", er den sætning børnene vokser op med. Det er ikke rimeligt eller særlig klogt. Synes jeg!

Kontanthjælpsloftet presser udsatte familier helt unødigt, og det betyder, at især børnene kommer til at betale "prisen", når forældrene tvinges til at skære helt almindelige aktiviteter væk til børnene i et i forvejen meget stramt budget.

I Rødovre har vi fulgt udviklingen tæt, og meget tidligt besluttede vi at følge de udsatte familier og sikre dem ekstra rådgivning og hjælp - samt fokus på jobformidling af småjobs og uddeling af gratis billetter til forskellige kommunale tilbud.

Vi har også været og er fortsat indstillet på, at udgifterne til det, der kaldes "enkelttydelser" kan stige - grundet den ekstraordinære hjælp til de trængte familier.

Jeg ved om nogen, hvordan det er at leve i en familie, hvor familieforsørgeren er arbejdsløs, og der ikke er penge til andet end husleje og lidt mad.

Det er træls at se sine kammerater få både tøj, legetøj, deltage i mange fritidsaktiviteter og få lommepenge, når ens familie ikke har råd til noget som helst.

Jeg prøvede det "på egen krop" i 1980'erne, da Nakskov skibsværft lukkede, og min far blev arbejdsløs - og min mor var hjemmegående husmor, uden indtægt.

Det betød bl.a. stop for lommepenge, fritidsaktiviteter, biografture, nyt tøj og et utal af kødløse dage og indkøb med en lommeregner, så vi kunne regne på, hvad vi havde råd til at købe ind dén dag.

Jeg ved, hvad det vil sige, at gå i nabopigens aflagte tøj, som ikke helt passede, sidder skævt, og man ligner en klovn. Men man lever med det, fordi ens forældre jo gør, hvad de kan for, at man har det godt, og alt det basale var jo i orden. Deres omsorg og kærlighed blev der ikke sparet på.

Men i børneårene er det svært at være en del af et liv uden muligheder, og derfor ligger det mig virkelig meget på sinde, at vore børn og unge ikke skal opleve kontanthjælpsloftet og 225-timers reglens konsekvenser.

Den lov skal simpelthen rulles tilbage! Og skrottes!

Strukturreformen i 2007

En af de lovkomplekser, der har ændret aller mest på mit kommunalpolitiske arbejde er kommunalreformen og strukturreformen.

Strukturreformen i 2007 ændrede det kommunale landkort fuldstændigt.

De hidtidige 275 kommuner blev reduceret til 98 kommuner og de 14 amter blev til fem store regioner.

Et væsentligt formål var at skabe større kommuner med større faglighed og økonomisk bæredygtighed.

Kommunerne blev borgernes direkte indgang til det offentlige Danmark, og den offentlige service kom tættere på borgerne.

Det var intentionen bag strukturreformen.

De nye opgaver for kommunerne på socialområdet blev:

- Det samlede myndigheds- og finansieringsansvar
- Drift af institutioner for børn og unge med sociale eller adfærdsmæssige problemer, bortset fra de sikrede institutioner (ungdomsfængsler o.lign)
- Mulighed for at overtage de sociale tilbud, som drives af regionerne
- Socialpsykiatri

De nye opgaver på sundhedsområdet var:

- Forebyggelse, pleje og genoptræning, der ikke foregår under en hospitalsindlæggelse samt drift af specialtandpleje
- Hjemmesygepleje
- Behandling af alkohol- og stofmisbrug

På beskæftigelsesområdet fik kommunerne myndighedsansvar for de ikke-forsikrede ledige (kontanthjælpsmodtagere), og der blev oprettet fælles jobcentre med staten. I en periode blev der etableret 14 pilot-jobcentre, hvor kommunerne overtog statens ansvar for forsikrede ledige.

I Rødovre skilte vi beskæftigelsesområdet ud fra Social- og sundhedsudvalget, så det fik sit eget faste udvalg. Vi fik mulighed for virkelig at få de ledige med på opsvinget.

Jeg fortsatte med at have ansvar for Socialudvalget, som fik nyt navn i den periode nemlig Social- og sundhedsudvalget, da vi både overtog opgaver indenfor handicap-området - og samtidig fik overdraget en række opgaver fra de tidligere amter inden for sundhedsområdet.

Kommunalreformen var en gigant stor udfordring.

Den ændrede fundamentalt på opgave- og ansvarsfordelingen mellem kommunerne og amterne (og nu de nye regioner).

På socialområdet overtog vi bl.a. et gammel og nedslidt plejehjem, som vi først besluttede at renovere, men endte med at rive ned og bygge op på ny. Det var en nødvendig investering på over 100 mio. kr.

Vi skulle opbygge virkelig mange nye områder med nye medarbejdere og nye traditioner.

Vi havde også udfordringer med at udvikle nye måder at samarbejde med andre kommuner på, som ligeledes stod med masser af nye opgaver – og meget få løsninger.

Vi fik overdraget en række gamle amtsinstitutioner. Det var lidt tilfældigt hvem, der fik hvad.

Fordelingsmetoden var, at den kommune, hvori institutionen lå, overtog bygningen, driftsansvaret og -udgifterne samt medarbejderne.

Blot et enkelt eksempel: Københavns amts materialegård lå i Rødovre - og vi skulle derfor overtage stribevis af kæmpestore snerydningsmaskiner.

Til almindelig oplysning: Rødovre er på ca.12 km² – men nu havde vi pludselig maskinel nok til at rydde sne i hele hovedstadsregionen!

De øvrige kommuner i området måtte til gengæld ud og anskaffe egne sneplove for at kunne rydde sne på de veje i deres kommune, som tidligere var amtets ansvar. Og sådan var der masser af eksempler på det rene "go'daw mand, økseskaft".

Jeg var især involveret på det sociale område. Der var specielt to gamle amtsinstitutioner, som vi kæmpede for at beholde i årene efter kommunalreformen.

Den ene var den store Hjælpe-middel-central, og den anden var Rødovre ungdomspension, hvor vi skulle overtage driftsoverenskomst m.v.

I de første år efter kommunalreformen blev der indgået nogle solidaritetsaftaler kommunerne imellem, at man skulle fortsætte med at bruge de gamle "amtsinstitutioner" i de første år, men trods de fælles aftaler tegnede der sig hurtigt et andet billede.

Kommunerne tog – i stor stil – eksempelvis deres "egne" borgere hjem fra de forskellige institutioner og etablerede lokale institutioner.

Det var billigere, synes de, og det sikrede, at kommunerne selv kunne råde over alle pladserne i deres nye institutioner.

Resultatet blev bl.a., at vi måtte lukke først Hjælpermiddel-centralen ved Rødovrehallen og senere Rødovre Ungdomspension på Elektravej.

Det var ikke populært, og jeg modtog især en del knubs på den bekostning.

Men er man politiker og ansvarlig, så må man påtage sig ansvaret og gøre sin pligt. Også når det gælder de mere ubehagelige beslutninger.

Og vi gjorde det rette i den konkrete situation.

Det var desværre ikke muligt at videreføre de to institutioner. Kommunerne i hovedstadsområdet brugte dem ikke. Så det ville være direkte uansvarligt – både økonomisk og fagligt - at fortsætte driften.

I dag har vi en stor skole-social institution i den gamle bygning, som tidligere husede Hjælpermiddelcentralen.

Den hedder "Skiftesporet".

Her får børn og unge med særlige vanskeligheder i skolen et rigtig godt skoletilbud med kombineret undervisning og social støtte.

I den gamle bygning på Elektravej har vi i dag etableret et familiecenter, hvor vi har samlet alle de medarbejdere, som arbejder med børn, unge og familier med særlige udfordringer.

Resultatet er blevet, at der er skabt et virkelig godt fagligt miljø med dygtige medarbejdere og et højt fagligt niveau.

Der er nu gået mere end 10 år siden kommunalreformen blev gennemført, og jeg oplever, at kommunerne på den lange bane har løst opgaverne godt.

På rigtig mange områder er kommunerne lykkedes med at skabe én indgang til kommunens forskellige servicetilbud.

Der er dog fortsat områder, hvor borgerne falder mellem to stole. Og det skal løses.

Der er dog et område, hvor vi er lykkedes, og som jeg er særlig stolt af: Det handler om måden, vi har forvaltet vort ansvar for genoptræning.

Kommunerne har på nogle områder oplevet at øge serviceniveauet med mellem 60 og 70 pct. Og det vel at mærke med væsentligt bedre tilbud end tidligere – siger borgerne.

Mange borgere har oplevet et kæmpe kvalitetsløft efter, at genoptrænings-mulighederne er kommet tættere på dem.

Og jeg vil også sige, at set fra min stol er det også en vigtig pointe, at kommunerne i dag med det fulde ansvar på socialområdet kan give en bedre og mere helhedsorienteret indsats til borgerne. Fra forskellig side er det blevet italesat som en afspecialisering, at kommunerne har overtaget opgaverne – for langt de fleste synes jeg faktisk, at det er bedre tilbud fordi løsningerne bliver fundet i nærmiljøet tæt på familie og venner.

Grænsebommene mellem kommunerne skal væk

Meget er lykkedes siden kommunalreformen, men der er stadig områder, hvor det kan blive bedre.

Et af disse felter er det, som kaldes ”det tværsektorielle samarbejde”.

Dér halter kommunerne bagud, fordi man i nogle sammenhænge ikke vil erkende, at alle kommuner ikke besidder den samme højt specialiserede viden som f.eks. nabokommunen.

Efter min opfattelse er der masser af gevinster at hente ved at udvikle samarbejdet netop på disse felter på tværs af kommunegrænserne.

Et af hovedformålene med kommunalreformen var bl.a. at sikre et bedre samarbejde mellem de forskellige kommuner – frem for at hver enkelt kommune forsøger at opbygge sine egne specialenheder - indenfor de forskellige arbejdsområder.

Perspektiverne ved at arbejde sammen er store – både økonomisk og når det gælder kvaliteten af de opgaver, som de facto skal løses.

I nogle situationer er der også en tendens til, at det kommunale Danmark kan blive lidt for selvfede - og nogen mener, at alle indsatsområder og løsninger ligger bedst i kommunerne. Det tror jeg ikke.

Kommunerne gør det godt, og de har virkelig løftet mange områder, siden kommunalreformen blev gennemført.

Jeg tænker også, at vi har et andet område, hvor vi burde have et tættere samarbejde mellem kommuner på det højt specialiserede område.

Der sker en koordinering i embedsmandsudvalg og KKR (kommunekontaktråd), men lysten i kommunerne til at oprette nye institutioner til gavn for fællesskabet på tværs er ikke tilstede.

Så der er et hul her, som eventuelt kan udfyldes af regionen - men hvor kommunerne i tiden efter kommunalreformen nok har haft lidt for travlt med, at vi kan alting selv.

Der har også været meget fokus på at reducere taksterne på tilbuddene. Det var nok fornuftigt i tiden efter kommunalreformen (budgetterne var nok også lidt rigelige i amterne), men jeg synes tiden er løbet fra et ensidigt fokus på takster. Fra min stol vil jeg hellere betale lidt mere for et tilbud, hvis de så kan skabe bedre resultater.

A-kasserne ved hvor skoen trykker

Det er min klare overbevisning, at der har været situationer, hvor indsatsen på forskellige områder ikke lå bedst i kommunerne, men bør løses kvalitativt og økonomisk mere hensigtsmæssigt i et andet regi.

Jeg hører f.eks. til blandt dem, som mener, at de forsikrede ledige er bedst hjulpet i A-kasserne, hvor der er en dyb faglig viden og indsigt i de lediges arbejdsmarked og muligheder.

Siden kommunalreformen har der løbende været en del kommunale røster fremme om, at A-kassernes indsats og udbetaling lige så godt kunne være placeret i kommunerne.

Men intet er mere forkert!

Fakta er, at A-kasserne er højt specialiserede indenfor deres medlemmers arbejdsmarked, og A-kasserne har udviklet en ret flot virksomhedsindsats og jobformidling.

Det er en indsats, som kommunerne slet ikke kan matche, når det gælder den dybe faglige indsigt i medlemmernes kompetencer, arbejdsmarked og muligheder.

Det er ganske enkelt at skyde helt forbi at flytte opgaven til den kommunale verden, hvis det handler om kvalitet og resultater til den mest økonomiske pris. Og heldigvis er det ikke lykket at fjerne indsatsen i A-kasserne.

Heldigvis er opgaven fortsat placeret i A-kasserne, og der er udviklet et godt samarbejde mellem kommunerne og A-kasserne – bl.a. fælles samtaler med de forsikrede ledige.

TEMA 2: DEN NÆRE SUNDHED

Sundhedsloven i 2007

Den store sundhedslov, som blev vedtaget i 2007, blev starten på at få udviklet det nære sundhedsvæsen. Nemlig at der skulle være én indgang i kommunen, hvor borgeren kunne få hjælp og støtte.

Det har betydet, at den kommunale indsats er kommet til at spille den helt store hovedrolle i sundhedsindsatsen.

I min tid er sundhedsbegrebet blevet en af kerneopgaverne for kommunerne.

I 2007 fik kommunerne ansvaret for den forebyggende indsats og genoptræning inden for sundhedsområdet.

I Rødovre vedtog vi vores første sundhedspolitik op til vi overtog sundhedsopgaverne i 2007, hvor det kommunale landkort ændrede sig.

Vi har siden arbejdet målrettet med forebyggelse og etablerede i den

sammenhæng vort sundhedscenter i 2008, der ligger ved den gamle politistation i hjertet af Rødovre.

Ambitionen og drømmen om at etablere Rødovre Sundhedscenter blev til virkelighed i 2008.

Allerede i 2005 skrev jeg et indlæg til Kommunernes Landsforenings blad, "Danske Kommuner" om mine visioner og tanker omkring sundhedspolitikken – set fra min stol i en kommune.

Socialdemokratiet og jeg arbejdede på at få etableret et sundhedscenter, der koordinerede hele sundhedsområdet i Rødovre.

Jeg skrev bl.a. dengang følgende fremtidsvision for udvikling af sundhedspolitikken i Rødovre:

"Det er tirsdag den 31. august 2010 - en flot sensommer aften på Rådhuspladsen i Rødovre. Jeg går en tur igennem Rødovre Centrum og forbi Rådhuset.

På Rådhuspladsen møder jeg en yderst tilfreds borger, som fortæller om sine oplevelser med sundhedsvæsenet i Rødovre. Efter strukturreformen var blevet en realitet, etablerede Rødovre kommune et sundhedscenter, hvor alle sundhedsaktiviteter i kommunen blev samlet".

Og sådan gik det. I 2008 blev sundhedscenteret en realitet.

Kræftområdet er et af de områder, hvor kommunerne har påtaget sig et meget stort ansvar for den sociale indsats.

Statens fire store kræftplaner kom i perioden fra 2000 til 2016 med fokus på at udvikle behandling, kræftpakke-forløb, organisering, patientforløb og forebyggelse af kræft.

Kræftplanerne har medvirket til, at flere borgere lever længere med kræft og flere overlever heldigvis en kræftsygdom i dag end tidligere.

I Rødovre lever knapt 1.800 borgere med kræft, og vi valgte at udvikle vores indsats med forløbsprogram og ansættelse af en kræftkoordinator.

Kampen mod kræften er en fælles sag og Morten Bødskov og Britt Jensen deltager ofte som indsamlere, når landsindsamlingen sættes i gang.

Samtidig er vi indgået i tæt samarbejde med en lang række kommuner i forløbsprogrammet "Vi samler kræfterne".

Både sundhedsloven og kræftplanerne har haft meget stor betydning for vores udvikling af sundhedsindsatsen i Rødovre – og vi har i høj grad fået skabt det, man kalder, "Det nære sundhedsvæsen".

Sammen om kræft

Selv om vi også i Rødovre kan blive bedre til at samarbejde med andre kommuner, så har vi på særligt ét område gjort det godt med tværfaglighed.

Det gælder ikke mindst på kræftområdet, hvor vi er gået sammen med en række andre kommuner i hovedstaden i samarbejdet, "Vi samler kræfterne".

I dette samarbejde får vore borgere et langt bedre kræftforløbs-program, fordi hver kommune har ansvar for ét område.

Det betyder, at det faglige niveau er højt specialiseret. Og det betyder, at de, som rammes af kræft, får et højt specialiseret forløbsprogram.

Rødovre har ansvar for brystkræft-forløbene, og vi modtager derfor borgere fra andre kommuner i dette forløbsprogram. Ligesom vi sender egne borgere til andre kommuner, hvis de har en anden kræftform.

Jeg håber, samarbejdet kan være en isbryder og til yderligere inspiration. Det har vi brug for! Især fordi jeg ofte oplever, at borgerne er meget tilfredse med den måde at håndtere de forskellige kræftforløb på – uagtet at de skal transportere sig videre til andre kommuner.

Jeg tror, at kræftsamarbejdet kan være til inspiration for os alle, og jeg håber, vi kan udbrede samarbejdet til andre områder på tværs af kommunegrænserne.

TEMA 3: OFFENTLIG ELLER PRIVAT HJEMMEPLEJE?

Danmarks Bedste ældrepleje anno 2017

Da jeg blev valgt til kommunalbestyrelsen og socialudvalget i 1993 var det ældreplejen, som var en central del i valgkampen.

Debatten om en ny Skøjtehal og sportens vilkår havde også mange vælgers interesse, men den kommunale hjemmepleje lå klart i top, når politikere og vælgere mødtes for at diskutere forud for kommunevalget dengang.

Hjemmeplejen var mere end udskældt for at være dårlig organiseret.

De ældre fik ikke den hjælp, de skulle have. Der var for mange aflysninger. Man kunne ikke regne med hjemmeplejen - og der var ikke den rette service til de ældre, for nu blot at nævne nogle af klage- og debatpunkterne.

Baggrunden for de mange klager var den omorganisering af hjemme-

plejen, der var sket, og som betød, at de ældre følte, at plejen var blevet både dårligere og utilfredsstillende.

Socialdemokratiet fik mange tævd ved valget på grund af denne utilfredshed, som i vid udstrækning var selvforskyldt.

Da valget var overstået, gik vi straks i gang med at kulegrave hele området, og der blev gennemført en grundlæggende omorganisering af den kommunale hjemmepleje for at dæmpe op for de mange klager.

Jeg var lige blevet valgt. Jeg sad nu for bordenden sammen med Erik Nielsen, som var nyvalgt borgmester – og vi fik lynhurtigt stablet en ekspertgruppe på benene.

De skulle arbejde hurtigt, og de skulle fremkomme med forslag til, hvordan vi kunne indrette hjemmeplejen, så de mange klagesager nærmest forsvandt - og blev afløst af tilfredshed. Det var målet.

Og jeg skal love for, at der blev ”muget ud”.

Ekspertgruppen fremlagde deres løsningsforslag, og så blev der taget fat politisk.

En ny organisationsstruktur blev ført igennem, sygeplejerskerne blev sat ind som daglige ledere og ansvarlige for, at det hele fungerede i de forskellige hjemmepleje-grupper.

Vi tog et lang sejt træk, og omdefinerede hjemmeplejen, og det lykkedes!

Når man - som jeg - har været med hele vejen, ja så er det en ekstra stor glæde, at vi i sommeren 2017 fik præsenteret en undersøgelse fra konsulenthuset Voxmeter, der viste, at de ældre medborgere i Rødovre er landets mest tilfredse med ældreplejen.

Det var fantastisk – efter så mange år! Så mange seje træk! Og så mange bevillinger!

Kommunalt eller privat?

Det var Anders Fogh-Rasmussens Venstre-regering, som i 2003 intro-

ducerede "ældrepakken" med det såkaldte "frit valg"-koncept på ældrepleje-området.

Det betød, at den ældre frit kunne vælge mellem en kommunal plejeservice eller aftale pleje med en privat dreven virksomhed.

Med "ældrepakken" kom der fokus på kvalitetsstandarder.

Kontraktstyring og frit valg mellem den kommunale ældrepleje og private firmaer i ældreplejen blev indført.

De ældre borgere fik og har fortsat "frit-valg" til selv at vælge.

"Ældrepakken" var en meget stor udfordring for kommunerne, som brugte mange ressourcer på at opbygge en administration af ordningen.

Især i starten blev det en dyr opgave at få kortlagt pris og fastlægge tidsforbrug hos borgerne på hjemmepleje-ydelserne.

Det blev understreget fra regeringens side, at målet ikke var at indføre stregkoder og administration i hjemmeplejen - men det endte faktisk med masser af stregkoder samt et unødigt og bekosteligt bureaukrati.

Alene i Rødovre kostede denne kortlægningsøvelse næsten to millioner kroner, som kunne have været anvendt langt bedre til velfærd – bl.a. for de ældre.

Vi fik også kvalitetsstandarder for hjemmeplejen i 2003 for, at kommunerne kunne og skulle fastlægge serviceniveauet i hjemmeplejen. Kvalitetsstandarderne indeholdt serviceinformation til borgerne om serviceniveau og kvalitetsmål for indsatsen.

En klar adskillelse af visitation og udføre-rollen i hjemmeplejen blev også en realitet i 2003. Det var en kæmpe indsats, og der blev virkelig lagt mange kræfter i at implementere denne lovgivning i social- og sundhedsforvaltningen.

Det var både svært - og for mange af os ganske uforståeligt, hvorfor private virksomheder skulle tilbyde hjemmepleje - for et firma skal jo tjene penge – hvorfor blev det muligt at tjene penge på ældre?

Senere hen blev det muligt at prøve prisen, så hjemmeservicefirmaerne kunne byde på den kommunale hjemmepleje.

De private virksomheder kunne så godkendes til at yde tilsvarende service for samme pris.

Firmaerne kunne så selv fastsætte prisen, i modsætning til den ordning, hvor kommunen fastlagde den pris, som den kommunale ældrepleje kostede. Også det blev en udfordring.

Vi har i de senere år - af samme grund - set masser af konkurser inden for hjemmeplejen landet rundt.

Det er også sket i Rødovre, hvor et af de private firmaer i kommunen gik konkurs i 2017 – og det med et brag, som kunne mærkes. Pludselig stod vi med 129 ældre, som skulle have hjemmepleje allerede dagen efter, at firmaet havde drejet nøglen. Det var lidt af en udfordring, som kommunens hjemmepleje dog løste – uden at kny.

I løbet af ganske få timer var borgerne kontaktet, og den kommunale hjemmepleje løste opgaven til punkt og prikke. Flot!

Men efterfølgende kunne jeg ikke undgå at tænke, at tanken om at lade de private udføre opgaver af den karakter med det ene formål at tjene penge – grundlæggende er galt tænkt.

Reglen er, at selv om et privat firma står for hjemmeplejen hos den ældre, så er det kommunens ansvar at træde til, når den private ikke kan levere – enten på grund af det privat-ansatte personale ikke magter opgaven – eller fordi firmaet pludseligt går konkurs.

Og det sidste er desværre sket rigtig mange gange i de senere år over hele landet.

Konkurrencen mellem de private og kommunerne er hverken ligeværdig eller fair.

Den kommunale hjemmepleje drives billigere end den private. Det er fakta!

Hvis vi eksempelvis aflønnede den kommunale hjemmepleje som de private – ja, så skulle budgettet ikke kun øges en smule – men ganske betragteligt.

Efter min mening består opgaven ikke i at sikre, at en serviceydelse som hjemmeplejen udføres dyrest mulig – tværtimod. Kvaliteten og driftssikkerheden skal være i orden til en fornuftig pris.

Mit grundsynspunkt er, at hjemmeplejen kan levere med den bedste kvalitet til den billigste pris. Og det er den pris, den kommunale hjemmepleje leverer til.

I den borgerlige lejr skamroser man fortsat ordningen med de private som særlig god – trods det faktum, at den reelt er dyrere og rummer et kvalitetsniveau, der oftest bølger op og ned.

De ældre medborgere, som har brug for hjemmepleje har brug for stabilitet og kontinuitet – og ikke mindst at vide, at de får den bedste ydelse, som det er muligt at levere.

Men konkurrencevilkårene er ikke ens. Snarere tværtimod.

Kommunerne er underlagt nogle snærende bånd – mens de private kan spille på et langt større register af ydelser – mod betaling, forstås.

Blot et enkelt eksempel: De private kan tilbyde tillægsydelser til den ældre - mod betaling. Det må kommunerne ikke!

Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvordan mange ældre tænker om den kommunale hjemmepleje contra den private. Og det er ikke rimeligt, når der reelt er tale om lovgivningsmæssige regler, der forhindrer os i at yde det, som vi gerne vil.

Det eneste gode ved processen med ”ældrepakken” er, at kommunerne nu har fået kortlagt et konkret serviceniveau for ældreplejen, når det gælder de forskellige kvalitetsstandarder.

Vi har fået et meget klart overblik over, hvad det egentlig koster, og der er skabt en større bevidsthed om hjemmeplejen, som måske ikke var så tydelig tidligere.

Summa-summarum: Intet er så skidt, at det ikke er godt for noget, men jeg kunne godt have undværet store dele af selve forløbet omkring ”ældre-pakken”.

På plussiden tæller dog, at ældreplejen i Rødovre har vi udviklet til at være den hjemmepleje i hele landet, hvor de ældre medborgere udtrykker mest tilfredshed med det, vi yder.

Og ingen skal være i tvivl: Rødovre har Danmarks bedste ældrepleje, hvis man spørger de ældre, som gør brug af den.

Vi har indført en række vigtige ældre-ydelser bl.a. hovedrengøring og dagligt bad, som i mange, mange år var et stort ønske hos de ældre.

TEMA 4: SAMMEN OM RØDOVRE

Et andet væsentligt område, som vi har sat fokus på i Rødovre, er arbejdet med det, der kaldes ”velfærdsteknologi og velfærdsfornyelse”.

I juni 2015 vedtog kommunalbestyrelsen et nyt hovedprojekt med titlen ”Sammen om Rødovre”.

Det klare mål var at udvikle vort velfærdsprogram bl.a. ved at tage velfærdsteknologiens øgede muligheder i brug – ikke mindst inden for ældreområdet, men også at udvikle nye spændende metoder til at udføre velfærdsløsninger samt mødet med den enkelte borger og familie.

Kommunens velfærdsprogram er netop skrevet ind i den seneste kommuneplan, som den afgående kommunalbestyrelse søsatte inden kommunevalget i november 2017.

Jeg synes, at programmet om velfærdsfornyelse er spændende, fordi det medvirker til at tænke vor kommune og vor velfærdssystem igen på en helt ny måde.

Flere af de områder, som jeg nævner i denne bog har rødder tilbage til programmet ”Sammen om Rødovre”.

Det er et ambitiøst og fremsynet program, som bidrager til, at vi kan forny og videreudvikle vores velfærds Kommune - til gavn for alle.

Overskud i familien

Et af de spændende tiltag vi har arbejdet med i Rødovre er "Sammen om familie", der handler om at investere før det sker og som netop stammer fra programmet "Sammen om Rødovre". Og i Rødovre har vi gennem adskillige år fulgt visionen om at skabe "overskud" i udsatte familier.

Det har vi gjort ved at sætte fokus på job og uddannelse af forældrene.

Senest via et spændende projekt i Social- og sundhedsforvaltningens regi, som bærer overskriften "Sammen om familien".

Det handler om, at jobcenterets og Børnefamilie-afdelingens sagsbehandlere har arbejdet tæt sammen i et fælles team med 34 familier og deres 64 børn.

De har sat fokus på både det at skabe job og uddannelse til de voksne familieforsørgere - samt yde en social indsats til deres børn, som kan være særligt trængt.

Konklusionen er entydig: Indsatsen virker!

Den væsentligste konklusion i projektet, der netop er evalueret af Oxford Research Institute - er, at den bedste og mest effektive indsats er at sikre forældrene overskud via uddannelse og job - nogen gange på særlige vilkår.

Det betyder nemlig, at børnene får det bedre, og at vi på lang sigt kan bryde den sociale og ofte negative arv i disse familier.

Familierne er glade for den tillid, der opbygges. Og især, at der kun er én "indgang" til kommunen, så man ikke skal rende fra Herodes til Pilatus.

Det gør det muligt at sætte ind før, at det går helt skævt for den enkelte familie. Det er velfærds politik, når det er bedst!

Fra berygtet til populær

Et andet område, hvor fællesskabet er trådt sammen i Rødovre er inden for det boligsociale arbejde.

I 1994 tog Nyrup Rasmussens regering initiativ til en meget stor indsats, som bl.a. havde fokus på ca. 500 af de mest udsatte boligområder i Danmark.

I Rødovre blev boligområderne, "Kærene", "Bybjerget" og "Næsbyvej" udpeget blandt de boligområder, som havde behov for en særlig indsats.

Der blev afsat en økonomisk pulje til arbejdet, som var finansieret af staten, kommunerne og Landsbyggefonden – sidstnævnte kan man populært sagt beskrive som lejernes egne sparepenge.

Pengene blev bl.a. brugt til at finansiere boligsociale medarbejdere og projektmedarbejdere i de udsatte boligområder. Grundideen var, at den skæve sociale udvikling skulle vendes.

Tilbage i starten af 1990'erne var boligområdet "Kærene" og "Bybjerget" ofte ensbetydende med problemer – og mistrivsel.

Vi havde længe drøftet på politisk plan og lokalt i boligområdet, hvordan vi i fællesskab kunne få ændret udviklingen i disse boligområder.

Heldigvis kom der hjælp fra en helt uventet kant, idet Nyrup-Rasmussen regeringen nedsatte det såkaldte "Byudvalg", hvor man bevidst hjalp trængte boligområder ved at afsætte puljemidler. Og heldigvis kan man sige.

"Kærene" og "Bybjerget" i Rødovre var oplagte kandidater til at modtage økonomisk støtte fra Byudvalget.

Kommunen, boligorganisationerne og frivillige kræfter gik sammen og formulerede visionerne om et bedre boligområde.

Vi gennemførte store konferencer på Milestedet skole med fokus på, hvad der skulle og kunne ske - og en række initiativer blev sat i værk.

Siden er udviklingen gået slag i slag. I den rigtige retning! Det skyldes

især den fælles indsats – og især de mange frivilliges indsats i boligområdet, som har været helt unik.

Mange taler om boligpolitik som noget, der fortrinsvis handler om bygninger og deres indretning - men for mig er boligpolitik meget mere end det.

Boligpolitik handler først og fremmest om mennesker og om at kunne fastholde de sociale netværk samt at skabe sociale aktiviteter i boligområderne.

Netop "Kærene" er udtryk for et boligområde, hvor mennesker blev placeret positivt i centrum.

Dengang lykkedes det at skaffe engagement indefra - og økonomisk støtte udefra til at ændre den kedelige spiral. Og det var godt!

Regeringens Byudvalg bevilgede penge til, at lokale ildsjæle kunne tage opgaven på sig med at forandre og forbedre boligområdet - ikke kun ved at pynte på bygningernes facader - men ved at skabe et virkeligt sammenhold og en fælles identitet og samhørighed blandt beboerne i kvarteret.

Kommunen gik ind og støttede projektet - og trods mange dystre meldinger om, at det sikkert ikke var muligt at ændre noget - så lykkedes projektet faktisk.

"Kærene" er blevet et attraktivt og godt sted at bo i dag.

Resultatlisten taler sit eget tydelige sprog: Cafebiblioteket, multisport, børnedemokrati, Lokalhus Syd, Prærien, bydelsmødre, honninghaven, hønsehaven, solist-boliger, væresteder og aktivitetsforeninger. Ja, der har været og er forsat masser af initiativer i området.

Hertil kommer det tætte samarbejde mellem kommunens medarbejdere og de lokale bl.a. den boligsociale medarbejder og SSP (samarbejdsforum mellem Socialvæsen, Skolevæsen og Politi).

De bidrager alle aktivt til at tage fat i udsatte børn og unge - længe inden problemerne vokser sig store og næsten uoverkommelige.

De mange aktiviteter er alle eksempler på nye sammenhænge – nye muligheder. Hertil kommer ikke mindst de frivillige foreningers engagement og iver.

Ildsjæle, afdelingsbestyrelser, beboerrådgivere og mange andre har taget et ordentligt nap, som det er værd at fokusere på.

Det er med til at vise, at der findes en anden vej – selv om udgangspunktet var/er dårligt.

Igennem årene er der satset benhårdt på at skabe et fællesskab, som på mange måder er unikt - ikke kun i forhold til andre boligområder i kommunen - men også set i et større perspektiv.

Det er lykkedes at udvikle sociale netværk, som er skabt på tværs af frivillige, boligforeninger, kommunale embedsmænd, politi og myndigheder.

Disse netværk skal udvikles og fastholdes, for det er nøglen til at skabe sammenhængskraft i vore lokale boligområder, så mennesker kan leve godt side om side - og med stærke relationer og netværk. Og hvor myndigheder er på forkant og i samspil med lokalområdet kan gribe ind tidligt, hvis der for eksempel er bekymring for en familie eller børn og unges udvikling eller at et område udsættes for kriminalitet.

De resultater, vi har nået i fællesskab, er ganske imponerende!

I samme periode indgik vi også et samarbejde med boligministeriet, hvor kommunen på forsøgsbasis fik lov til at udvikle en boliganvisning – bestående af både den sociale boliganvisning og en behovsbestemt boliganvisning.

Rødovre kommune indgik også samarbejde med de lokale almene boligorganisationer, så kommunen fik 33 % af alle almene boliger stillet til rådighed – i stedet for de 25 % kommunen normalt har ret til at anvise lejere til.

Aftalen betød, at en 1/3 af boligerne anvendes til social anvisning, og 2/3 af boligerne anvendes til behovsbestemt boliganvisning. (I dag er det 50 % socialt og 50 % behovsbestemt).

Vi tildelte boliger på grundlag af en lang række andre kriterier end de sociale.

Det var bl.a.

- Unge der i forbindelse med start på arbejde eller uddannelse ønskede at flytte hjemmefra
- Personer og familier over 50 år, der ønskede at flytte til en bolig, der er mere passende til et liv som ældre
- Personer og familier, der var i akut boligøkonomisk nød i nuværende bolig pga. et økonomisk tab i familien
- Personer og familier, der arbejdede i regionen, og som ønskede at flytte til Rødovre
- Unge som ønskede at flytte tættere på en uddannelsesinstitution

Forsøgsordningen betød også, at Rødovre kommune kunne stå for 100 procent anvisning i særligt udsatte boligområder, så vi på den måde kunne skabe en bredere beboersammensætning og sikre, at der i alle vores boligområder var både ressourcestærke og udfordrede familier.

Især denne kombinerede boligsociale indsats, behovsbestemte boliganvisning og 100 procent anvisning har medvirket til, at vi har fået forhindret udviklingen af ghetto-lignende boligområder.

Det har været afgørende for den videre udvikling af Rødovre! I dag kan vi alle glæde os over denne fremsynede indsats.

Rødovre har ikke nogen boligområder på ghetto-listen. Vores fælles indsats har sat sig tydelige spor i de senere lovændringer.

Det har bl.a. betydet, at udviklingen af det boligsociale arbejde med kvarterløft og lignende er blevet brugt som arbejdsmodel flere steder i hele landet.

Rødovre gik foran og viste vejen for en fremsynet og risikovillig boligpolitik.

Jeg var selv en stor del af hele det boligsociale forarbejde, og dengang havde jeg ikke fantasi til at forestille mig, at den boligsociale indsats havde så stor og positiv betydning for Rødovre - og den fremtidige boliglovgivning.

Jeg er stolt af at have været en del af dette arbejde - og jeg er kisteglåd for, at kommunen, politikerne, boligområderne, skolerne m.fl. har fortsat samarbejdet i "Kærene".

Og det er vigtigt at huske på, at det såkaldte Byudvalg, som blev stiftet for godt 25 år siden var et vigtigt omdrejningspunkt i skabelsen af de mangeartede og forskellige små og store løsninger, der samlet set har udraderet hele områdets prædikat som værende en ghetto.

Der er grund til at rette en varm tak til de mange råknoklere, som tog de lange seje træk - og fortsat arbejder for at holde boligområdet milevidt fra ghetto-listen.

Den boligsociale indsats i "Kærene" står for mig, som en meget stor indsats, og noget jeg er meget stolt af at have været med til at udvikle og sætte i gang.

Tilbage i starten af 1990'erne var boligområdet "Kærene" ofte ensbetydende med problemer og mistriksel. Det vidste alle - i og udenfor Rødovre.

I dag er billedet helt forandret. Nu er der meget stærke bånd mellem boligområdet og kommunen.

Vi står sammen for at sikre, at området fortsat udvikler sig endnu mere positivt.

Jeg holder selv utrolig meget af "Kærene", og glæder mig over, at jeg har fået lov til at få et medansvar for den boligsociale indsats.

Konklusionen er klar: Det nytter at gøre en indsats - sammen!

Lad mig blot nævne et enkelt eksempel, nemlig det store flotte arrangement juleaften i "Kærene".

"At stemme dørklokker" handler om at komme i direkte kontakt med vælgerne - at lytte og diskutere.

Her har en gruppe frivillige i ugerne op til den 24. december forberedt en juleaften med juletræ, alverdens julemad og gaver til store – og især små.

Jeg tror ikke, at jeg nogen siden tidligere har set så mange glade ansigter som netop denne aften, hvor en af årets vigtigste traditioner holdes i hævd.

År for år søger flere og flere at komme med. Og ikke uden grund. Her handler det ikke om pengepungens størrelse – men om at være sammen med andre og kunne fejre en af de mest traditionsrige aftener, ethvert kalenderår indeholder.

Både borgmesteren og jeg deltager med hver vores lille tale til de mange deltagere – og selv om der er nogenlunde roligt, mens de korte taler og hilsner siges, ja, så mærker man den intensitet, der præger de mange deltagere – især børnene for hvem denne aften er ligeså storslået som den er tænkt og arrangeret.

Nogen ville måske tro, at det er vanskeligt at skaffe frivillige til at være

hjemmefra lige netop denne aften – men det er ikke noget problem. Tværtimod.

Juleaften er børnenes aften i langt de fleste familier – og i ”Kærene” deltager både børnefamilier, enlige og pensionister, som har brug for en hjertevarm opmærksomhed. Den får de dér. Det er bare så flot!

De frivillige – en grundsten i vort velfærdssamfund

Og de frivillige er en stor del af vores velfærdssamfund. I slutningen af 1990'erne indførte Nyrup Rasmussens regering krav om, at kommunerne skulle samarbejde med frivillige sociale foreninger og hjælpe dem økonomisk til at løse deres opgaver.

Dengang skete det via paragraffen § 115 – i dag § 18.

Samarbejdet mellem det kommunale system og de frivillige sociale foreninger blev indskrevet i serviceloven i 1998.

Det frivillige sociale område har altid stået mig nær, og jeg har siden 1999 været med til at udvikle Rødovre flotte frivillighedspolitik – bl.a. med vort frivilligcenter, som det lykkedes at etablere i Brohuset i 2007 i Islev-området.

På 11. år står centret flot og med et utal af aktiviteter med masser af frivillige - og en koordinator som den samlende kraft.

Det var en lang kamp for få etableret Rødovre Frivilligcenter.

Forud gik lange og mange analyser, forundersøgelser og drøftelser.

Rødovre kommune søgte midler fra staten. Og vi fik dem!

Det lykkedes at overtale mit parti til at støtte mig i dette projekt, som betød at vi dermed fik etableret et frivilligcenter. Især mit samspil med borgmester Erik Nielsen havde stor betydning for, at det til sidst lykkedes.

Jeg var sikker på, at et frivilligcenter for sociale foreninger og borgere på kanten af samfundet, var en god ide. Og jeg havde set rigtigt.

Borgmesteren var særdeles positiv over for ideen - og støttede den.

Frivilligcentret er blevet et fantastisk samlingspunkt, som har fået stor betydning for rigtig mange borgere – ikke mindst mange udsatte grupper af ensomme, ældre, ledige m.fl.

Som den offentlige sektor er skruet sammen i dag, er den ikke gearret til at påtage sig ansvaret for at skabe ”det gode liv” for alle mennesker i alle hjørner af velfærdssamfundet.

Jeg tror heller ikke, at den offentlige sektor skal påtage sig det ansvar.

Man kan ikke opbygge forpligtende nære relationer til andre mennesker på hverdage mellem kl. 8 og 16 - og så lade det være glemt resten af tiden.

Det skal helt andre personlige investeringer til.

Det skal den offentlige sektor naturligvis være i stand til over for dem, som slet ikke kan klare sig selv.

Det er netop her, at den frivillige verden for alvor kommer ind i billedet og kan spille en væsentlig rolle. Især i forhold til de svage grupper i samfundet.

Det er hér, at den offentlige og den frivillige verden skal indgå en kontrakt med hinanden om, at vi vil samarbejde til gavn for borgerne.

Det er dén ambition, jeg har arbejdet intenst på gennem hele mit virke som Social- og sundhedsudvalgsformand – med opbygningen af en stærk frivillig socialsektor.

For de frivillige kan noget, som kommunen ikke kan.

De frivillige kan skabe personlige relationer på lige vilkår mellem mennesker. En kommune er en myndighed og vil kunne tage og give eller helt fjerne ydelser, børn og lignende. Det kan de frivillige foreninger ikke – men de kan til gengæld gå ind med støtte, gode råd og samtaler med den enkelte.

Relationen mellem en borger og kommunen er et asymmetrisk forhold, og her kommer de frivillige ind i billedet – den dobbelte frivillighed spiller en meget stor rolle – fordi frivillige og borger selv har valgt at mødes. Begge parter er frivilligt til stede i rummet samtidig - og det skaber dynamik.

Vi ser det gang på gang!

Evalueringerne af frivilligcentret har vist det. Evalueringen af projekt "Headspace" har vist det.

I "Headspace" kan unge møde op og få en snak med gode mennesker om de problemer, man tumler med – helt uforpligtende. Og oveni købet ofte få en håndfuld brugbare råd med i baglommen for at ændre egen situation.

De frivillige sociale foreningers indsats er helt uvurderlig og de udgør reelt en fjerde grundsten i vores velfærdssamfund.

I den forbindelse vil jeg nævne indstiftelsen af prisen, "Årets Ildsjæl" i Rødovre i 1999.

Jeg havde i mange år syntes, at der manglede en pris eller rettere en anerkendelse af de frivilliges indsats på det sociale område.

De frivillige stod for besøgstjenester, væresteder, aktiviteter for de alermest udsatte borgere – så hvorfor havde kulturen, idrætten, erhvervslivet og mange andre en pris, men ikke de sociale "aktivister".

Det fik jeg heldigvis lavet om på, og vi indstiftede prisen som "Årets ildsjæl" i Rødovre i 1999 - og jeg har siden da været formand for Ildsjælekomiteen.

Jeg glæder mig hvert eneste år over at være med til at synliggøre mennesker og indsats - og i den grad bidrage til, at det frivillige sociale arbejde i Rødovre bliver anerkendt.

De fortjener virkelig et kæmpe cadeau.

Stoltheden og glæden lyste ud af øjnene på de mange kvinder, som blev uddannet til frivillige "bydelsmødre"

"Bydelsmødre" - rådgivning i hverdagen.

Et af de seneste projekter, som Social- og Sundhedsudvalget har støttet er etableringen af projekt "Bydelsmødre".

Det er kvinder, som kommer med vidt forskellig kulturel baggrund og alder. De har alle deltaget i 15 kursusdage for at erhverve sig viden om, hvordan man lettere kan begå sig i Danmark med det mål, at de får kompetencer til at rådgive og fortælle andre kvinder om den danske måde at agere og løse tingene på i hverdagen.

Undervisere har bl.a. været læger, sygeplejersker, lokalpolitikere, Foreningen Sex & Samfund, SSP-gruppen og mange af kommunens øvrige medarbejdere. Emnerne har været mangfoldige – f.eks. sundhedslov, viden om børns udvikling, opdragelse, sundhed, motion, ernæring, uddannelsessystem, seksualitet, kropsbevidsthed, sundhedspleje, vold, misbrug, behandlingsformer, kvinders rettigheder, ligestilling, demokrati og tavshedspligt.

Her ses nogle af de første 12 kvinder i Rødovre, som er blevet uddannet til "bydelsmødre". Kursusforløbet er gratis for deltagerne – til gengæld er der et krav om et fremmøde på 90 procent. Og det lykkedes!

Hverdagens helte

- folk med særlige evner

De fleste kender begrebet ”en helt”. Det er ofte en person, som sætter noget af sig selv på spil til fordel for andre.

Det kan f.eks. være pågældendes tid og energi – uden at det nødvendigvis koster noget af sig – i klassisk forstand. Hverdagens helte gør ikke deres indsats på grund af muligheden for at tjene en hurtig skilling.

En ægte helt gør det, fordi de har modet og lysten til at være noget - at gøre noget, som andre også kan få gavn af.

Rødovre er en kommune, hvor der findes rigtig mange helte – eller rettere hverdagshelte.

Det er mennesker, som tør gøre en forskel og arbejde for en idé eller en sag til gavn for flest mulig.

Lige siden min første indtræden i kommunalbestyrelsen i Rødovre for 25 år siden, har jeg mødt mange og meget forskellige og engagerede mennesker.

Uanset deres placering i ”systemet” eller politiske anskuelser har det været berigende og lærerigt for mig at arbejde sammen med alle disse mennesker.

Jeg har lært utrolig meget – både af dem, som står mig personligt nær, men bestemt også af politiske modstandere og folk med meninger, som flugtede mine egne politiske idealer – og det tætte samarbejde med en lang perlerække af frivillige fra alle hjørner af Rødovre har bidraget til at

skabe respekt og indsigt – også et tæt samarbejde med embedsmænd m/k, mit parti - og mange borgere har tilsammen formet det menneske, som jeg er i dag.

Men med 25 år på erfaringens platform er det svært at kigge hele vejen rundt og få alle med i det udvalg af personer, som jeg gerne ville fremhæve i denne bog.

At vælge 25 personer ud, som har haft særlig betydning for mig og mit virke er i sig selv en vanskelig opgave, fordi en liste med blot 25 personer er alt for kort og kunne uden besvær gøres længere – meget længere.

Det er vanskeligt at nævne alle de, som retteligt burde nævnes, hvis listen skulle være komplet, og det har vist sig mere end vanskeligt at vælge blandt alle de, som gennem deres engagement, viden og adfærd har bidraget til at vise min brede berøringsflade.

Jeg har været bange for at gå nogen forbi – uagtet at bogen sætter sine begrænsninger.

Trøsten er, at det ikke har været min hensigt at skuffe nogen – men til gengæld gennem en række personskildringer vise, hvor sammensat et netværk er - og hvor energigivende det har været gennem årene.

Fakta er, at jeg via de mange debatter, hidsige diskussioner og kloge dialoger med mange og forskellige mennesker har lært meget om, hvordan en god idé omsættes til politisk virkelighed.

Når jeg skal være hudløs ærlig, så er der selvfølgelig en håndfuld personer, som i særlig grad er mine fortrolige - eller som har betydet noget helt særligt for mig. Og dem vil jeg gerne give en hilsen her i bogen.

De er ”hverdagens helte” for mig.

Det er personer, som jeg beundrer dybt, og som har givet sparring, medspil og modspil – eller bare været der for mig i en bestemt periode eller situation.

Jeg skylder dem alle en stor tak – jeg er meget stolt over at have deres fortrolighed, hjælp og tilgang til mig.

Nogen vil sikkert interesseret spørge til, om ikke der også findes en række personer, som jeg ikke kan lide – men sandt at sige har det været lige så svært at finde frem til mennesker jeg har mødt eller arbejdet sammen med, som jeg ikke kan lide.

Der findes mange, som jeg er politisk uenig med – men det har sjældent noget at gøre med den enkelte persons karakter eller menneskelige egenskaber.

Her finder du 25 portrætter af mennesker som jeg - i tilfældig rækkefølge, kalder "hverdagens helte". De er alle meget forskellige – men har ét fællestræk. De gør en forskel. Nogen af de nævnte er desværre ikke længere i live – men det ændrer ikke ved, at de fortjener at blive nævnt.

De enkelte beskrivelser dækker min opfattelse af dem som mennesker og deres måde at håndtere tilværelsen på. Andre er velkomne til at lade sig inspirere.

25 "hverdagens helte"

Rasmus Skriver Rasmussen	side 94
Helge Møller	side 97
Erik og Bitten Hillbrandt	side 100
Ole Pass	side 102
Hans E. Erenbjerg	side 104
Lars O. Lauritzen	side 106
Erik Nielsen	side 108
Morten Bødskov	side 111
Søren Lillevang	side 113
Annette Jacobsen & Karina Kjærulff	side 115
Hanne & Jens Dalsgaard	side 117
Lilian & Viggo Riis Jensen	side 119
Jette Jensen	side 121
Ulla Spangtoft	side 123
Vivi Skriver	side 125
Henrik Kalat Pedersen	side 127
Ruth Mørch	side 129
Kirsten Gade Ærø	side 131
Flemming Riedel	side 133
Ahmed Dhaqane	side 135
Leif Flemming Jensen	side 137
Fouzia Awala	side 139
Alex Nielsen	side 141
Helle Skaarup	side 143
Bjarne Svarre Nielsen	side 145

Rasmus Skriver Rasmussen

– den solide socialdemokrat med piben

Det er efterhånden adskillige år siden, at Rasmus Skriver Rasmussen forlod kommunalpolitik og posten som socialudvalgsformand.

Jeg nåede at møde Rasmus både som formand for Socialudvalget og som medlem af Ældrerådet.

Rasmus var af den gamle skole. Han sad med ved bordet i årtier – fra før den store kommunalreform i 1970, hvor det stadig hed sogneråd.

Han havde en særlig evne og indstilling til alle borgere i kommunen. Nok kunne de vedtage love og paragraffer inde på Christiansborg – men hvad hjalp det, hvis han kunne se, at en Rødovre-borger kom i klemme mellem paragrafferne.

Så tog han affære og sikrede den nødvendige hjælp til f.eks. udsatte familier. Han gjorde en forskel i ordets allerbedste betydning.

Han cyklede ofte rundt i kommunen – og han var god til at falde i snak med borgerne - og derfor også få et billede af, hvad der rørte sig blandt borgerne.

En af de historier, som fortsat fortælles, er de mange tilfælde, hvor han stødte ind i en borger med behov for akut hjælp.

Så tog han sin tegnebog op af lommen og gav ham/hende lidt penge, og bad vedkommende komme op på sit kontor til en snak om, hvordan problemerne kunne løses mere langsigtet.

Efterfølgende troppede han op i forvaltningen og fik refunderet sine udlæg. Uden diskussion. Sådan var det dengang.

Den slags kan desværre ikke lade sig gøre i dag – dertil er regler, love og kontrolinstanser blevet alt for komplicerede – men et eller andet sted var det måske slet ikke så ringe en måde at løse et akut problem for en familie eller person, som ikke kunne tåle at skulle vente i dage- eller ugevis på, at ”systemet” tog fat.

Rasmus Skriver, som han ofte blev kaldt, trodsede love og regler i et omfang, som ville have skabt store forsidehistorier i formiddagspressen i vore dage. Men for Rasmus Skriver handlede det mere om den enkeltes velfærd og muligheder - end en eller anden snirklet lovregel, som de færreste alligevel forstod.

I vore dage er antallet af love og regler så mange, at kun de færreste kan gennemskue, hvad de egentlig betyder. Og forståelsen blandt mange danskere for, at nogen kan have behov for hjælp, selv om det ikke umiddelbart ser sådan ud, skal vi have genskabt.

Jeg beundrede ham for hans tilgang til alle borgere - og især hans ønske om at gøre en forskel. Han var også en af drivkræfterne gennem en lang årrække som fast opråber ved det ugentlige bankospil, som Radioklubben arrangerede. Det handlede ikke kun om bankospil for Rasmus – men i særdeleshed om at lytte til, hvad der blev snakket om mand og mand imellem, som man siger.

Da jeg blev formand for Socialudvalget kunne jeg faktisk stadig mærke hans ånd svæve hen over forvaltningen - og jeg har altid ønsket at få samme eftermæle som han: Et engageret menneske og en politiker, som virkelig ville gøre en forskel for andre. Især de udsatte borgere havde hans store forkærlighed og opmærksomhed.

Jeg har forsøgt samme tilgang, men andre må vurdere, om det er lykkedes lige så godt som for Rasmus.

Rasmus Skriver var en ener inden for socialpolitik; en ildsjæl som var både engageret og folkelig. Han var nok af den gamle skole med udpræget retfærdighedssans og ordentlighed som en del af hans naturlige DNA. Hertil kommer, at han var en rigtig hædersmand.

Rasmus Skriver Rasmussen:

Han var medlem af kommunalbestyrelsen i en lang periode på 28 år.

Han blev valgt ind i sognerådet i 1964.

Hans havde ansvaret for de sociale sager i sognerådet/kommunen og havde på et tidspunkt titlen som Børneværns-formand som led i de opgaver, der skulle løses.

I 1970 blev kommunalreformen vedtaget, og nu var det ikke længere et sogn og sogneråd, men en kommune og en kommunalbestyrelse.

I stort set hele sin tid som medlem af sognerådet og kommunalbestyrelsen varetog Rasmus Skriver ansvaret for hele det sociale område – og efter 1970 blev titlen Socialudvalgsformand.

Helge Møller

- den store formand, journalisten
og problemknuseren

Da jeg mødte Helge Møller første gang, præsenterede han sig som medredaktør af det lokale partiblad "SOCIALDEMOKRATERNE RØDOVRE". Han var meget kontant, og han havde nærmest guru-status i partiet. Og hvis jeg var i tvivl, så skulle han nok lykkes at forklare, at hans ord var lov – ikke på den ubehagelige facon, men altid med et glimt i øjet og et engagement, som skabte en utrolig respekt og troværdighed omkring hans person.

Hans evne til at mægle og skabe ro var uforlignelig. Han kunne ikke fordrage uro i gelederne. "Den slags er kun til gavn for vore politiske modstandere", sagde han ofte.

Han spillede da også en afgørende rolle i borgmestervalget mellem den siddende borgmester Per Møller og gruppeformand Erik Nielsen, som udfordrede Per Møllers position tilbage i starten af 90'erne.

Der var vild uenighed, hvem det skulle være. Per eller Erik. Og stemningen i partiet var stærkt ophedet – men alle i partiet havde tillid til Helge Møller, så under hans ledelse blev der gennemført en urafstemning, og resultatet af denne kendes af alle i dag. Der blev skiftet borgmesterkandidat.

Helge Møller havde blik for, hvordan man sammensætter et bredt hold af kandidater - og pludselig opfordrede han mig til at stille op.

Jeg husker, at jeg en kort tid boede i Albertslund, og derefter flyttede til Rødovre, men året før kommunevalget var partiet i gang med at rekruttere kandidater til det forestående kommunevalg. Og uden at vide det blev min skæbne beseglet.

Jeg var på det tidspunkt formand for DSU Rødovre, og jeg deltog i de interne møder i partiet. Efter et af disse møder, som havde trukket lidt ud, tilbød Helge at køre mig til Rødovre Station.

Det lød som en god og praktisk løsning, så jeg satte mig ind i hans lille Volvo, spændte sikkerhedsselen og ventede på, at han skulle få gang i motoren.

Da motoren begyndte at brumme, lød det pludselig fra førersædet: "Britt, kunne du ikke tænke dig at stille op til det kommende kommunevalg?"

Det var godt nok et stort spørgsmål at få serveret en sen aftenstund kørende afsted ned ad Tårnvej i en lille Volvo.

Jeg var på det tidspunkt i fuld gang med at søge bolig i Rødovre og studerende på RUC – men ved nærmere eftertanke var min konklusion: Jo, hvorfor egentlig ikke?

Og sådan gik det til, at jeg blev opstillet og senere valgt til kommunalbestyrelsen i Rødovre.

Helge støttede mig i hele min politiske karriere, både når det gjaldt mine synspunkter eller min ret til at have andre ideer – både da jeg blev socialudvalgsformand og i mine debatter med partifæller eller i valgkampene, hvor jeg fik lov til at gå længere end de fleste.

Helge var en stor inspiration for mig, og jeg lyttede altid til hans råd.

I hele min socialudvalgsformands-karriere var han altid god at diskutere og vende tingene med.

Jeg skylder Helge Møller en kæmpe tak, fordi han troede på mig, og altid støttede mig undervejs. Og jeg må indrømme, at jeg ofte har taget mig

selv i lige at ringe til Helge siden sommeren 2017, hvor han pludselig døde. Men ingen tvivl om at han er i mine tanker stort set dagligt. Helge Møller var en ener, bundloyal, ordentlig, idealistisk, respekteret og en fantastisk sparringspartner for mig.

Hans særlige evne til altid at være meget lydhør var legendarisk. Han havde en politisk fingerspitz-gefühl som ingen anden, jeg har mødt.

Han brød sig ikke om konflikter - uanset årsag. "Hellere være på talefod end krigsfod", var et af hans store mantraer.

Konflikter løste han altid efter at have lyttet til de forskellige parter - for så derefter at konkludere.

Han bakkede op og tog ikke parti, men udlagde teksten. Og når freden atter havde sænket sig, blev piben tændt - og han smilede lunt. Sådan var han!

Helge Møller:

Fællesformand og journalist

samt entusiastisk Avarta & FCK-fan

Erik og Bitten Hillbrandt

- et unikt par

Erik var en af de første socialdemokrater, jeg mødte, da jeg kom til Rødovre for snart mange år siden.

Vi fik hurtig et tæt forhold. Jeg mødte også hans trofaste kone Bitten, som har et mere stille gemyt og var hjemmegående, mens han susede rundt og var aktiv i mange hjørner af Rødovre.

Han var medlem af kommunalbestyrelsen i en lang årrække, og var bl.a. formand for Skolekommissionen.

Erik Hillbrandt var om nogen den politiske primus motor i skabelsen og opbygningen af Rødovres Skolevæsen i samklang med den navnkundige skoledirektør Frank Hansen.

Rødovre Skolevæsen var først med en lang række nye initiativer, og der blev ofret mange ressourcer på at skabe Danmarks bedste skolevæsen. Set med historiens briller må enhver erkende, at skolerne i de år var blandt de bedste og mest omtalte landet rundt.

Det er ikke nogen overdrivelse at påstå, at Rødovre dannede skole i mange kommuner, når den gammeldags folkeskole skulle moderniseres. I det civile liv var Erik underviser på Teknisk Skole i mange år, og sideløbende med jobbet og kommunalbestyrelsesarbejdet var han også et særdeles aktivt medlem i partiforeningen Rødovre Nord.

Ingen var nogensinde i tvivl om, at han brændte for, at flest mulig lærte mest muligt. "Uddannelse er vejen frem", tordnede han.

Som pensionist blev han valgt til Ældrerådet (senere Senior Rådet) og var en ihærdig formand. Og senere kom etableringen af værestedet Vandværket, som han også har mange "aktier" i.

Jeg har gennem adskillige år haft et helt formidabelt samarbejde med ham om udviklingen af ældre-politikken.

Erik har betydet virkelig meget for mig som en tæt og fortrolig sparingspartner på bl.a. ældreområdet.

Jeg har altid fået klare og konkrete meldinger på, hvilke udfordringer vi har - og hvad der skulle til for at skabe de nødvendige forbedringer. Hans stemmeføring har altid været klar og tydelig - og hans særlige evne til at udtrykke sin indignation over dette eller hint har i mange tilfælde fået adskillige til at åbne øjne og ører - og især gøre fælles sag mod tåbelighed og uretfærdigheder.

Både Erik og Bitten er et par mennesker, hvor begreber som ordentlighed og engagement er nøgleord. "Kræv din ret - men gør din pligt", lød det ofte fra Erik - og det gør det stadig! Og et andet citat. "Det er en menneskeret at kede sig - for det kan som regel udvikle en" - sagde manden, der i år fejrer 25 års jubilæum som pensionist - med et aktivitetsniveau langt over det, alderen tilsiger.

Erik Hillbrandt:

Medlem af kommunalbestyrelsen 1970 - 1982

Han var bl.a. formand for skolekommissionen

i Rødovre i en lang årrække.

Ole Pass

- Danmarks mest
vidende socialdirektør

En moden forvaltningschef i fyrrerne, som pludselig får en ung kvinde i midten af tyverne som politisk chef.

Det er en cocktail, som for mange kan være vanskelig at sluge – men ikke for Ole Pass, som gennem alle årene i mit hverv som formand for det sociale område har været ankermand for hele den store forvaltning på en yderst loyal og konstruktiv måde.

I starten skulle vi finde hinanden og file lidt kanter – men det var hurtigt overstået. Lige siden har vi haft et forbilledligt samarbejde - båret af et frugtbart og tillidsfuldt forhold mellem os.

Jeg tror ikke, at socialchef Ole Pass var specielt begejstret for at få en 25-årig formand for et så stort og vigtigt udvalg som Socialudvalget.

Han tvivlede – som så mange andre – vel også på, om jeg magtede opgaven. Men meget hurtigt fandt vi en god samarbejdsform, hvor Ole blev en meget solid sparrings- og samtalepartner om socialpolitikens udvikling målt ud fra behov og muligheder.

Ole har været god at spille bold op ad og var altid leveringsdygtig i en seriøs faglig vurdering af en idé eller forslag.

Jeg har altid kunnet komme til Ole med mine overvejelser og bekymringer.

Han er uden diskussion en af de mest vidende på det store og komplicerede socialområde i Danmark, hvor love og regler kontant ændres.

I sin tid som formand for Foreningen af Socialchefer lykkedes det ham at vende folkestemninger og sikre folkelig opbakning og troværdighed omkring kommunernes sociale indsats på sin egen stilfærdige og finurlige facon.

Lad mig blot nævne nogle få eksempler: Børneområdet, udsatte borgere og det boligsociale arbejde, hvor der var en fælles menneskelig interesse fra os begge - og vi har gennem årene altid været meget enige om, at netop de områder var vejen til at bryde den negative sociale arv.

Menneskeligt set rummer han et roligt gemyt og en saliggørende evne til at forvandle en vanskelig lovtekst til let forståeligt dansk.

Hans evne til at se længere - end blot det næste budgetår - var ubestridelig. Og han havde en særlig evne til at turde sætte sine medarbejdere friere end mange andre arbejdspladser i den kommunale verden - og hans risikovillighed for at finde nye veje har uden al tvivl medvirket til, at det gennem årene er lykkedes at gøre Rødovre til en attraktiv arbejdsplads for de dygtigste socialfaglige medarbejdere, der kan opdrives.

Han har en stor aktie i, at Rødovre i 2014 blev udpeget som Danmarks-mester i social indsats - målt, vejet og sammenlignet med landets øvrige 97 kommuner.

Nu er Ole desværre blevet indhentet af sin dåbsattest og er gået på pension - men hans måde at agere og tænke på lever videre i kommunen. Han har sat sig nogle positive og varige spor, som er værd at efterleve.

Ole Pass:

Tidl. socialdirektør

Hans E. Erenbjerg

- folketingsmedlem fra
Nakskov-kredsen og lærer

Der findes kun ganske få, som kan "beskyldes" for at være den direkte årsag til, at jeg i en ganske ung alder blev hvirvlet ind i politik.

En af de mest centrale personer er og var Hans E. Erenbjerg. Han var en dygtig og engageret skolelærer i den lille landkommune Ravnsborg på Lolland.

Han vakte min interesse for politik, og fik mig meldt ind i DSU Nakskov - og så startede det, som er blevet mit halve liv.

Men hvem var han egentlig denne Hr. Erenbjerg?

Udover sit lærerjob var han særdeles politisk aktiv på den lokale bane – og han blev opstillet og valgt til Folketinget i 1980'erne i Nakskov-kredsen.

Han var ikke nogen helt almindelig socialdemokrat. Det tør siges!

Han kæmpede en indædt kamp for Vest-Lolland og for skibsværftet i Nakskov. Og det var ikke alt, han sagde, som faldt i lige god jord inde på Borgen hos den øverste partiledelse. Jeg beundrede ham for, at han turde tale de store politiske ledere imod – også i Socialdemokratiet - til gavn for Lolland og Nakskov.

Da jeg gik i 10. klasse skulle jeg i erhvervspraktik, og Hans E. Erenbjerg tog mig i praktik inde på selveste Christiansborg.

Det blev simpelthen en fantastisk oplevelse, hvor jeg mødte et politisk Danmark, som jeg virkelig blev meget inspireret og tiltrukket af.

Det var uhyre spændende som ung skolepige at få lov til at være inde på Christiansborg og se, hvilket mylder der var af mennesker overalt. Politikere, ansatte og journalister i en stor blanding.

Og det var især spændende at være med til gruppemøderne og høre, hvordan der blev diskuteret og argumenteret. Det var noget andet end jeg var vant til hjemme i Nakskov. Herinde mødte jeg mange af tidens store politiske ikoner, og Hans Erenbjerg tog mig med rundt på en meget venlig og lærerig facon.

Hans kendte begge mine forældre godt - og jeg mødte ham via min fars faglige aktiviteter i El-forbundets lokale afdeling.

Senere sendte Hans E. Erenbjerg mig en tur ud til DSUs landsforbund i Valby.

Det mente han, jeg havde godt af - og her mødte jeg bl.a. Thomas Adel-skov (senere folketingsmedlem og nu borgmester i Odsherred).

Det var Thomas, som overbevidste mig om, at jeg skulle melde mig ind i DSU. Og sådan blev det.

Desværre blev Hans E. Erenbjerg's eftermæle i Socialdemokratiet knap så positivt, som det kunne have været, og som han havde fortjent.

Det skyldtes mestendels hans stædighed i flere sager, hvor han talte imod nogle af ledelsens lovforslag.

Desværre endte uenighederne med, at han meldte sig ud af Socialdemokratiet.

For mig var Hans E. Erenbjerg et menneske, som jeg lærte meget af - og som har min dybeste respekt.

Hans E. Erenbjerg,

Medlem af Folketinget 1971 - 1973 og 1977 - 1994

Lars Otto Lauritzen

- en gæv sønderjyde

Lars stammer fra Sønderjylland – og jeg fra Lolland. Og trods vore meget forskellige opvækstvilkår i hver sin ende af landet, så krydsede vi ofte klinger, da vi begge var engageret i DSU. Og altid på en positiv facon.

Efter DSU-tiden skiltes vore veje – men så en dag stødte vi på hinanden igen, fordi Lars ved tilfældighedernes gunst netop var flyttet til Rødovre. Det blev startskuddet til at genoptage forbindelserne og diskussionerne fra dengang, vi var unge DSU'ere sammen.

Lars er ikke bleg for at stille op og påtage sig store opgaver. Det gjorde han i 2017, da partiets mangeårige formand, Helge Møller, pludselig døde.

Hvordan overtager man opgaven efter et menneske, som nærmest var en legende?

Men sønderjyden var ikke bange for at kaste sig i lag med de mange store og små opgaver, som formandshvervet byder på. Og alle er i dag enige om, at han har klaret opgaverne med bravour.

Nogen vil nok mene, at han er en mere moderne formand end Helge var, hvilket i sig selv er naturligt, når man ser på afløserens alder.

Lars har fokus på medlemmerne – og ikke uden grund. De skal inddra-

ges mest muligt i de pejlemærker, der skal opstilles for vor politik for at sikre at flest mulige arbejder positivt for den.

Hertil kommer, at han har udviklet en ny struktur i partiforeningen, hvor alle tages med på råd, når en beslutning skal tages. Og dem er der mange af i det daglige arbejde.

Ikke fordi han lider af nogen form for berøringsangst – men fordi netop det faktum at tage alle i ed giver en stærkere beslutning – og den lever længere, når alle er enige om målet og vejen dertil.

Lars har sin egen stil og hans skæve smil er med til at skabe de kompromisser, som altid er nødvendige at skabe i det politiske værksted for, at vi kan bevæge os fremad.

Hans mange erfaringer fra de tidlige DSU-dage kommer ham og os andre til gavn. Han ved godt, at utopia ikke findes – det gør kun hverdagens hårde slid – og det tager han gerne – for det er gennem det arbejde, at resultaterne skabes.

Jeg har et forbilledligt samarbejde med Lars – og nok er han ikke Helge – men Lars har samme gode evne til at lytte og give gode råd. Og det er faktisk guld værd som lokalpolitiker at have et bagland, som ikke bare klapper i hænderne, men tager aktivt del i det politiske arbejde på alle niveauer.

Lars Otto er et menneske, som er både ordentlig, hæderlig, tillidsfuld, aktiv og vellidt blandt medlemmerne.

Han er uhyre troværdig og en rigtig god samarbejdspartner og sparingspartner for mig. Længere er den ikke.

Lars Otto Lauritzen:

Formand for Socialdemokratiet i Rødovre 2017 -

Erik Nielsen

- ishockeyspiller og borgmester

Erik spillede ishockey i sine unge dage. Han voksede op i Husum på Smørumvej, som kun ligger få hundrede meter fra kommunegrænsen til forstadskommunen Rødovre. Som ung blev han draget ind i ishockeyklubbens univers – først som spiller og målmand - og senere som formand. Han var et solidt ”værn” at have på banen. Da jeg kom til Rødovre var han allerede indvalgt og gruppeformand for den Socialdemokratiske gruppe.

Han evnede at lave politiske aftaler og forlig med en bred kreds af de øvrige partier i kommunalbestyrelsen. Uroen omkring den daværende borgmester og baglandet førte til, at Erik blev valgt som borgmesterkandidat.

Efter kommunevalget i 1994 blev visitkortet ændret fra ”borgmesterkandidat” til ”borgmester” – og sådan har det være lige siden.

Erik har siddet for enden af bordet som den politiske leder i alle de år, jeg har været medlem af kommunalbestyrelsen i Rødovre.

Specielt i de første år af sin borgmester-karriere var kommunens økonomi meget presset. Kommunen var reelt få millimeter fra at blive sat under administration af Indenrigsministeriet, – og der skulle laves et årelangt og sejt træk, før det lykkedes at få rettet skuden op. Det førte til flere år med massive sparerunder, og selv om han kunne være kras, så

havde han en solid forståelse og accept for, at de nødvendige sparekrav i mindst muligt omfang skulle ramme de mest udsatte i kommunen.

I de seneste 23 år jeg har været formand for Social- og sundhedsudvalget, har jeg altid oplevet Erik som både loyal og en god sparringspartner. Ikke fordi vi altid var enige – men fordi vi kunne finde sammen om de løsninger, som til sidst bragte os et skridt nærmere vore fælles mål og idealer.

Stædighed er godt – men at finde sammen og skabe resultater er endnu bedre. Og det har vi gjort.

Jeg sætter meget stor pris på ham – både som menneske og som politisk chef. Jeg er virkelig glad for samarbejdet, og samspillet mellem os. I de senere år, hvor jeg som gruppeformand ikke kun har skullet håndtere social-og sundhedsområdet – men også have overblik og indsigt i alle de øvrige udvalg og det samlede politiske "maskinrum", har han været en ualmindelig solid støtte og god rådgiver.

I en periode var han valgt som formand for Kommunernes Landsforening (KL) af de øvrige kommuner i landet. Det siger noget om den pondus, han har i den kommunale verden.

Sideløbende med formands-jobbet skulle han også varetage de hjemlige borgmesteropgaver. Og dem er der mange af – og de klares sjældent ved en normal arbejdsdag på syv-otte timer. Oftest må aftenener og weekender tages i brug.

Formandsposten i KL trak store veksler på hans kræfter - og især tid.

Det betød, at vi fik et endnu tættere samarbejde, da jeg i den periode stod for en del andre lokale opgaver, mens han var til vigtige forhandlingsmøder i Kommunernes Landsforening.

Erik Nielsen et menneske, som er særdeles loyal. Og man kan stole på, at han holder ord. En aftale er en aftale. Samtidig er han en meget stærk borgmester. Og så har han en god og veludviklet sans for humor. Han kan skraldgrine, så loftet løfter sig adskillige meter. Den egenskab er

guld værd. For sure mennesker med nedadvendte mundvige er der nok af.

Han er engageret, og især optaget af udsatte og svage borgere. Dette kombineret med en utrolig arbejdsiver og hans evne til at tænke langstrakt og visionært er kvaliteter, som er meget enestående. Han er tillige en særdeles dygtig politisk håndværker. Han har dyb respekt for de demokratiske principper - og selv om Socialdemokratiet har haft absolut flertal i kommunalbestyrelsen i de seneste valgperioder, så lægger han vægt på, at flest mulige af de øvrige partier deltager i forhandlingerne og diskussionerne og også gerne i beslutningerne. Blokpolitik har aldrig været hans kop the.

Det viser bl.a. de utrolig mange budgetforlig, som han har skabt i samklang med de øvrige partier i kommunalbestyrelsen gennem årene.

Han lytter ofte og gerne, hvad der rører sig blandt Rødovre-borgerne, og så har han orden i den kommunale økonomi og "forretning". Og det er nok så vigtigt, når det hele skal fungere. Og det gør det!

*Erik Nielsen:
Borgmester*

Morten Bødskov

- medlem af Folketinget
og tidligere DSU-formand

I mine unge år som aktiv DSU'er mødte jeg Morten Bødskov første gang. Han var formand for DSU Landsforbund og i en periode også international sekretær i landsforbundet.

Morten er jyde – med meget stort J – men trods det faktum, så lærte jeg ham at kende som et menneske, der ikke alene er en dygtig politisk håndværker – men samtidig også er et menneske, som er en god kammerat i ordets bogstaveligste forstand.

Han er vedholdende og ikke mindst i stand til at skabe netværk på kryds og tværs.

Det at være formand for DSU på landsplan er ikke det samme som at være kendt over hele landet. Men da jeg i slutningen af 90'erne fik overbevist partiet om, at han skulle inviteres ud til Rødovre som 1. maj-taler, ja så lykkedes det.

Han holdt en blændede tale med sin umiskendelige jyske accent og fik megen ros for den.

På det tidspunkt var Dorte Bennedsen Rødovre-Herlev-kredsens folketingskandidat og medlem af Folketinget – men da hun i slutningen af 90'erne ønskede at trække sig tilbage, ja så skulle der vælges en ny kandidat – og der var en del om budet.

Ved valget i 2001 blev han valgt ind som medlem af Folketinget, og han har været det lige siden – både som almindeligt folketingsmedlem og minister.

Gennem årene har vi til stadighed udviklet et stærkt og tillidsfuldt samarbejde - og vi hjælper hinanden, når der er brug for det på den politiske front.

Han er utrolig god at have som fortrolig, og hans evne til at diskutere og analysere er af stor værdi. Morten er et menneske, som jeg sætter uhyre meget pris på – og som gerne giver en hånd med til at løse helt praktiske problemer i en valgkamp.

Gennem årene har vi i fællesskab travet op og ned ad de fleste trappeopgange i Rødovre og stemt dørklokker sammen – uanset det var mit kandidatur eller hans, som var på spil. Selv om det indimellem kan føles træls, så er det hver gang en oplevelse for os begge, hvor det gode humør overvinder de ømme fødder - og når valget er ovre, kan vi klart konstatere, at den personlige indsats gør en forskel.

Folk vil gerne diskutere politik – og inden for hjemmets fire vægge føler man sig ofte mere tryk end at gå til et vælgermøde i den anden ende af kommunen.

Og erfaringen viser, at folk faktisk er meget lydhøre overfor såvel argumenter som de forklaringer, der er, når de rejser et specifikt problem eller spørgsmål.

Morten er god til at forklare – og hans jyske accent fornægter sig ikke, når argumenterne skal på plads.

Når der er valg til henholdsvis kommunalbestyrelsen eller Folketinget, så skal der knokles. Og det gør han på fremragende vis.

Morten Bødskov:

Medlem af Folketinget siden 2001

Søren Lillevang

- den dygtige "vicevært"

Når et boligområde kommer ind i en dårlig spiral med kriminalitet, hærverk og utryghed, så skal der handles – og helst hurtigt.

I begyndelsen af 90'erne begyndte det store boligområde i Rødovre Syd – kaldet "Kærene" – at udvikle sig i en rigtig kedelig retning. Uro og kriminalitet hørte til dagens orden, og det var helt afgørende at vende udviklingen – inden de uheldige tendenser bed sig fast, og ødelagde hele boligkvarteret.

Allerede dengang var Nyrup-regeringen opmærksom på, at det var tvungende nødvendigt med en særlig indsats for at rette op på denne type af boligområder.

Det blev starten på de særlige byudvalgs-midler, som staten og kommunen betalte i fællesskab.

I det lokale miljø mødte jeg en række engagerede mennesker som f.eks., Klaus Bentsen, formand for AKB, beboerrådgiver Susanne Mikkelsen og medarbejder i cafebiblioteket Lykke Fredrichsen samt ikke mindst Søren Lillevang, der arbejdede som ejendomsfunktionær, som det højtideligt hedder.

Søren var og er stadig et fantastisk menneske, som kan meget andet end "fejle fortov" og løse klassiske "vicevært-opgaver".

Han har et suverænt menneskeligt overskud og en energi, som er mere end imponerende.

Da vi i 1994 lykkedes at få skaffet de økonomiske midler til at starte forvandlingen af "Kærene", så startede vi et tæt og interessant samarbejde, som har varet ved lige siden.

I dag er den truende spiral, som herskede i "Kærene" i 90'erne blevet vendt.

Hele det store boligområde i dag er et velfungerende kvarter med alle de kendetegn, som netop karakteriserer et velfungerende boligområde.

Jeg holder meget af at komme i "Kærene" – og jeg er glad for den tillidsfulde åbenhed og dialog, som Søren og de øvrige aktive - og jeg har sammen.

Søren og jeg har en så tæt relation, at vi helt uformelt kan informere og drøfte alle mulige problemstillinger. Jeg anser Søren for at høre til i den inderste kreds omkring mig.

Søren er en ægte ildsjæl, en troværdig samarbejdspartner, engageret, ligefrem og pro-aktiv, god netværker og meget samarbejdsvillig, idérig og risikovillig.

Han er god til at etablere nye projekter. Og han er altid åben for nye initiativer, som kan hjælpe og støtte boligområdet.

Eksempelvis har han i de senere år opbygget et lokalt børnedemokrati, som har vundet priser og anerkendelse landet rundt.

*Søren Lillevang:
Ejendomsleder i "Kærene" i Rødovre*

Annette Jacobsen & Karina Kjærulff

- mine bedste ungdomsveninder

Da jeg var helt ung, mødte jeg to piger, som meget hurtigt blev meget tætte veninder.

Den ene var Annette Jacobsen og den anden var Karina Kjærulff.

Karina og hendes forældre Hanne og Kuno var legendariske i partiet. Begge arbejdede på Partikontoret, og Karina havde – ligesom jeg – fået den socialdemokratiske tanke ind med modernmælken.

Annette og jeg var vokset op sammen i DSU i Storstrøms amt.

Annette var et par år ældre end mig. Hun har formand for DSU Storstrøms amt tilbage i slutningen af 1980'erne, og jeg var formand for DSU Nakskov/Vestlolland.

Karina er også lidt ældre end jeg, og vi bruger meget tid sammen til at drøfte livets store spørgsmål, og så nyder vi tiden sammen – også med hendes familie, hvor det føles som en slags helle at være: Der behøver jeg ikke at være på vagt, kan tænke og sige alt uden risiko for, at det siver videre. Det er guld værd!

Annette var i hele min ungdom og voksentid en af mine bedste veninder sammen med Karina.

Jeg tror, at de fleste ved, hvad det betyder at have en "bedste veninde eller ven".

Vi havde alle tre samme tilgang til livet - og vi delte det samme værdigrundlag.

Jeg elskede at sidde i timevis og diskutere med dem - både om politik og private forhold. Intet emne var for stort eller småt til, at vi kunne snakke sammen og vende det hele op og ned.

Desværre døde Annette i 2014 efter et langt og hårdt sygdomsforløb.

Selv om naturen ofte har sin egen barske og ubarmhjertige gang, så var hendes alt for tidlige død et hårdt slag - og jeg har følt et kæmpe tab lige siden.

Jeg savner hende umådeligt hver eneste dag - og jeg tænker tit på vore mange samtaler, diskussioner og det studieforløb, som vi begge var en fælles del af.

I hendes sidste tid var hun på hospice, hvor vi ofte besøgte hende. Det var en mærkelig fornemmelse, at selv om det var hende, som var dødsmærket, så var hun levende interesseret i mig og mit liv; hvilke problemer jeg sloges med - og hvordan jeg havde det.

Hun udviste et menneskeligt overskud, som jeg ikke har mødt hverken før eller siden. Men det var så typisk for Annette. Hun var altid en enestående god veninde, som jeg virkelig kunne stole på, og som jeg havde et fantastisk tillidsforhold til!

Jeg tænker ofte på hende og havde gerne undt hende, at vi alle tre stadig kunne mødes til en rigtig "tøsesnak" om alt det, der optager hver og en af os. Både Anette og Karina har været fantastiske hele vejen igennem. Uanset, hvad vi har diskuteret, er ord, emner og konklusioner altid blevet mellem os. Og det er vel også den måde, man skiller ægte venner fra de mindre ægte her i livet.

*Karina Kjærulff & Annette Jacobsen:
Veninder*

Hanne og Jens Dalsgaard

- gode til at engagere andre

Danmark er og bliver et foreningsland. Denne tradition går længere tilbage, end de fleste kan huske. Andelsbevægelsen, fagbevægelsen og mange andre foreninger er eksempler på, hvordan grupper af mennesker samles og mødes om det, der optager dem.

Det siges, at foreningstanken er så udbredt her til lands, at når tre mennesker møder hinanden på et gadehjørne, så snakker de og vupti, så har de dannet en ny forening.

Det er nok tvivlsomt, om det er sådan i virkeligheden – men der er ingen tvivl om, at det danske foreningsliv er en væsentlig del af vor livsnerve som folk.

Uden et foreningsliv ville det danske samfund se underligt ud.

Afstandene er små – rent fysisk i dette land – hvorimod de mentale afstande nogen gange er overraskende store. Men foreningsaktiviteterne på tværs af alder og køn skaber broer mellem mennesker. Og det er værd at holde fast i.

Hanne Dalsgaard er et smukt eksempel på et menneske, som besluttede sig for at skabe opmærksomhed omkring en sygdom, som mange lider af – men meget få taler om.

Hun tog initiativ til at etablere Rødovre Lungeforening – og det var herigennem jeg første gang stødte på hende og hendes lige så engagerede mand, Jens.

Hun er nem at beskrive: Et engageret og aktivt menneske, som altid

fremstår med en positiv attitude – også når der er bøvl på bagerste række.

Senere blev de begge særdeles aktive i Frivilligcentret - og senest er Hanne netop indvalgt i Senior Rådet i Rødovre, hvor hun gør en solid indsats med at pege de områder ud inden for ældrepolitikken, som kan gøres bedre end de allerede gøres.

Jeg kender ingen som Hanne, som kan se lyst og positivt på alt.

Hun er en ener, engageret og iderig. Mange lader sig ofte slå ud, når alvorlig sygdom rammer dem – men ikke Hanne.

Hun bevarer optimismen og troen på, at ting kan ændres til det bedre – uanset hvor mørke skyer, der trækker op.

Nogen kalder det naivt at agere sådan og bruge så mange kræfter på noget, der ofte er op ad bakke – men i mine øjne er det hverken naivt eller tidsspilde.

Det er ekstremt vigtigt, at der findes mennesker, som tager fat og bliver ved – på den gode og konstruktive facon til at få ændret tingenes tilstand.

Dalsgaard-parret har mange ideer, og de gør deres bedste for at engagere folk, hvilket oftest lykkes.

Måske mest af alt fordi de grundlæggende er optaget af andre menneskers ve og vel – og fordi de besidder den særlige evne at kunne få ting til at ske og sætte aktiviteter i gang, hvor andre vil tænke: Det kan ikke lade sig gøre!

Men for Hanne og Jens er alt muligt. "Begrænsninger" eller "umuligt" er ikke ord, der findes i deres ordbog.

Netop det faktum, at hun og manden Jens har et så positivt syn på livet – også når det er svært, er med til at skabe en tro på, at vi kan forandre verden – og gøre den endnu bedre.

*Hanne & Jens Dalsgaard:
Foreningsaktive*

Lilian og Viggo

Riis Jensen

*- to mennesker, som i årtier
gjorde en markant forskel*

Viggo Riis talte med en umiskendelig bornholmsk accent. Hans mor stammede fra Muleby på Bornholm, så hans accent havde sin naturlige årsag. Efternavnet Jensen brugte han sjældent.

At statur var han lille og tæt – mens hans kone Lillian var væsentligt højere end ham – men trods forskellen i højden – så var drøjden af samme mål.

De var gennem adskillige år – ja ligefrem årtier – to aktive mennesker, som tog del i partiarbejdet, også den lidt mere kedelige, men nødvendige del, når der skulle deles materialer ud, eller hænges plakater op i lygtepælene forud for hvert valg.

Det gæve ægtepar krydsede min vej, da jeg som ung tog fat på opgaverne med det frivillige sociale arbejde.

Her mødte jeg dem og blev ganske bjergtaget af den entusiasme og ildhu, der prægede dem begge.

Det var let at blive uenig med dem – men så sandelig også det modsatte. Specielt Viggo elskede en god diskussion om væsentlige emner. Som pensionister blev de drivkraften bag en lang række aktiviteter på værestedet Ørbygård, der også er plejehjem.

De satte gang i aktiviteter for de ældre medborgere fra hele Rødovre.

Ørbygård var samlingsstedet – hvor pensionister kom fra alle hjørner af kommunen. Godt 100 mennesker mødte op, når Viggo & Lillian arrangerede. Og det gjorde de tit.

De havde boet næsten hele deres liv i Espelunden i et lille hyggeligt parcelhus, som de selv havde bygget – dengang selvbyggeri ikke kun var en mulighed, men en nødvendighed i Rødovre.

Derfor bar mange af deres aktiviteter præg af noget, man kunne gøre med hænderne samtidig med, at snakken gik lystigt hen over bordene. Viggo var altid parat med en venlig og eftertænksom bemærkning til deltagerne.

Det var jo ikke nok kun at lave et smukt smykke eller sy et flot stykke klæde, når der stod håndarbejde på aktivitetslisten. Man skulle også tale sammen – og blive klogere på mange emner og spørgsmål.

De færreste deltagere kendte dem som hr. og fru. Riis eller Jensen – men i kommunen var de kendt som Viggo & Lillian. Det lykkedes dem at få anerkendt værestedet så meget, at de kom på den kommunale finanslov, og dermed sikrede værestedets eksistens efter den dag, de ikke længere var.

Det var forudseenhed at højeste karat, og de var begge to hædersmennesker, dybt engagerede og optaget af at gøre en forskel.

Som et kuriosum kan nævnes, at selv om Lillian og Viggo begge er døde for år tilbage, så lever deres værested Ørbygård stadig – ja, det eksisterer i bedste velgående og får fortsat en fast årlig bevilling – godkendt af et bredt flertal af kommunalbestyrelsen.

*Lillian & Viggo Riis Jensen:
Foreningsaktive*

Jette Jensen

- trylleri ved højlys dag

Når julen nærmer sig, er der mange, som ikke har nogen steder at fejre selveste juleaften.

Det faktum fik for flere år siden Jette Jensen til at træde i karakter. Noget måtte der gøres – og det blev der.

Hun skabte foreningen "Livskvalitet & Varme". Det blev startskuddet på en lang række aktiviteter – hvor det at holde juleaften for ensomme og udsatte familier startede som et forsøg – men i dag er en fast begivenhed hvert år for mere end 100 børn, unge og voksne i "Kærene".

Her fejres julen i bedste klassiske stil med god mad, gaver og hygge sammen.

Blandt deltagerne lyder det samstemmende hvert eneste år, at julen i "Kærene" er den hyggeligste juleaften i hele Rødovre.

Om det er sandt eller ej, skal jeg være usagt. Dog er der ingen tvivl om, at netop denne aften har utrolig stor betydning for tusindvis af mennesker over det ganske land. Og den måde, hvorpå Jette og de mange, hun får engageret til at hjælpe, viser, at en juleaften i hendes selskab er givet godt ud.

Men tro ikke, at tingene kommer flyvende af sig selv. Hun lægger vægt på, at alle detaljer er på plads, så både deltagere og hjælpere får en ufor-

glemmelig aften – af den gode slags, forstås. Og hun gør det – også selv om det kan give en række bryderier undervejs, før ”de” når frem til målstregen. Og nogen gange opleves som det rene trylleri, når hun starter fra scratch og pludselig står med et færdigpakket arrangement, som hver gang får stemplet ”endnu en succes”.

Men juleaften er ikke det eneste, som præger hende. Hun er arkitekten bag en række forskellige foreningsinitiativer i ”Kærene” – bl.a. de forskellige kvindegrupper, som er skabt de senere år.

Hun har evnen til at blande sig på den gode måde - og hun påtager sig gerne en opgave mere.

Hun har haft og har fortsat en række forskellige formands-kasketter på. Hun har bl.a. taget tønnen som formand for den lokale afdeling af Kræftens Bekæmpelse, og da Frivilligcentret skulle etableres, påtog hun sig opgaven som formand for at sikre, at de politiske visioner bag centret blev fulgt til dørs.

Jeg har kendt Jette i mange år efterhånden - og jeg sætter stor pris på hendes engagement og iverigdom: Hun er bund loyal – uden at være rygklapper. Tværtimod.

Hun taler gerne Rom imod – men med varme og ægte engagement for at sikre de bedste vilkår for særligt de udsatte familier, som nemt kommer i klemme i det ”sociale maskineri”.

Jeg sætter utrolig stor pris på hendes ligefremhed og engagement. Og hun synes at leve efter det gamle ordsprog: ”Hvorfor give op på forhånd, når man godt kan lykkes”. Og det gør hun!

Jette Jensen:
Foreningsaktiv

Ulla Spangtoft

- en ægte konservativ
- med et positivt og menneskeligt udsyn

Ulla Spangtoft var medlem af kommunalbestyrelsen i rigtig mange år. Allerede da jeg blev valgt første gang, var hun der. Erfaren og beslutsom. Hun er konservativ og et menneske, som sætter pris på at skabe gode og positive resultater. Som medlem af Socialudvalget var hun allerede bænket der, før jeg kom ind i det kommunalpolitiske arbejde.

Ulla Spangtoft er en ener!

Hendes viden og engagement indenfor det store felt af frivillige organisationer er intet mindre end imponerende flot.

Hun var i mange år et skattet medlem af Dansk Røde Kors og adskillige andre frivillige foreninger - og senere tog hun aktivt del i opbygningen af Frivilligcentret, da det projekt skulle sættes i søen.

Hendes kendskab til de frivillige foreninger, deres liv og færden er umådelig værdifuld – og selv om vi altid har været politiske modstandere, så fandt vi let sammen om at løse en lang række af de udfordringer, som konstant havnede på udvalgets bord.

Gennem årene har vi haft mange gode og konstruktive dialoger. Vi har haft hvert vort politiske udgangspunkt.

Alligevel har vi altid formået at respektere hinandens udgangspunkter i en fælles forståelse af, at problemer er skabt for at blive løst.

Vi er begge enige om, at det frivillige område er en hjørnesten i lokalsamfundet, som kræver fuld politisk bevågenhed og støtte.

Det er vores absolutte fokusområde. Ikke fordi vi er snævertsynede eller lignende, men alene fordi det frivillige foreningsliv er i stand til at nå ud og bidrage med at skabe social kontakt og glæde hos både ”givere” og ”modtagere”.

Da Ulla Spangtoft trådte ud af kommunalbestyrelsen, blev hun et aktivt medlem af Senior Rådet, og vi har fortsat vor gode konstruktive samtaler.

Netop den gode relation mellem os gør, at Ulla straks kontakter mig, når hun mener, der er sager, som jeg skal være særlig opmærksom på. Og det sætter jeg meget stor pris på.

Det er altid godt med en ”second opinion”!

Kort sagt: Ulla Spangtoft er en social ildsjæl, som på engageret vis optræder ærligt og tillidsfuldt. Hertil kommer, at hun er et yderst arbejdsomt menneske med orden i sagerne. Det er nogle menneskelige kvaliteter, som er værd at holde fast i. Og som jeg værdsætter meget højt.

Ulla Spangtoft:

Medlem af kommunalbestyrelsen i Rødovre i perioden 1984 - 2004

Vivi Skriver

*- engageret menneske
med et magisk touch*

Da Rasmus Skriver Rasmussen i sin tid døde, fik jeg opgaven at skrive mindeord over ham. Og det gjorde jeg naturligvis! Selv stod jeg fanevagt ved bisættelsen, og her mødte jeg for første gang hans datter, Vivi Skriver Rasmussen – et menneske, som jeg i løbet af meget kort tid kom tæt på og udviklede et venindeforhold, som sprudler den dag i dag.

Vivi tog arven op efter sin navnkundige far, da hun blev opstillet og valgt til kommunalbestyrelsen. Og følgelig var hendes inderste ønske at blive medlem af Social- og Sundhedsudvalget. Det lykkedes – og her arbejdede vi tæt sammen i de år, hun var valgt til kommunalbestyrelsen.

Om det skyldes genetiske ting - eller om det blot er helt naturligt i Skriver Rasmussen-familien skal jeg lade være usagt.

Fakta er, at Vivi på mange felter ikke kun trådte i sin afdøde fars fodspor – men satte sine egne spor med ideer og tanker, som har bidraget til at flytte socialpolitikken flere skridt i den rigtige retning.

Enhver som har mødt hende bliver en smule bjergtaget af hendes fremtoning. Venlig og imødekomende er hun – men når væsentlige emner skal diskuteres og besluttet, kan hun blive skarp og præcis – uden at forfalde til det aggressive.

Folk skal lytte og forstå – og hun forventer også samtykke fra sine meddebattører, når alle kan se logikken.

Tiden er ikke til pjat – men til at skabe resultater. Og så kan man hygge bagefter.

Hendes loyalitet er og var ubestridelig – og hun har en særlig evne til få ting til at ske.

Hun er ikke typen, som lader sig slå ud af ”en lukket dør”.

Når hun har sat sig noget i hovedet, ja, så skal hun nok få det gennemført – og altid med sit charmerende smil som sit hemmelige våben.

Efter en årrække som et særdeles aktivt kommunalbestyrelsesmedlem besluttede hun at flytte til Roskilde, hvor hun sent i livet havde mødt sit livs udkårne.

Det var Benny. Og gift blev de i Gundsømagle, hvor de bor den dag i dag.

Men som Vivi siger: Rødovre er ikke glemt – det ligger gemt i mit hjerte. Og som det så ofte sker i eventyrernes verden, så fandt hun prinsen på den hvide hest – og samtidig har hun holdt kontakten ind til Rødovre – og selv om der er markant aldersforskel på os – ja, så snakker vi altid sammen, som havde vi kendt hinanden fra barnsben.

Det er helt forunderligt, at jeg via mit politiske liv også har fået nogle venner, som er så tætte og fortrolige, at jeg jævnligt takker for de, som har bevæget sig ind blandt mine tætteste og bedste venner.

Vivi og Benny har indtaget en sådan plads. Og det er jeg glad og stolt over. Tak!

Vivi Skriver Rasmussen:

Medlem af kommunalbestyrelsen i Rødovre 2001 - 2008

Henrik Kalat Pedersen

- en politisk modstander med udsyn

I politik handler det om at ville! Sådan udtrykte den navnkundige svenske statsminister Olof Palme og socialdemokrat det engang. Og da jeg første gang stødte på Henrik Kalat Pedersen som nyvalgt medlem af kommunalbestyrelsen tænkte jeg: "Hvad vil han dog her?"

Men jeg skal indrømme, at det spørgsmål var helt overflødigt.

Henrik ville noget – han ville skabe resultater - og han gad ikke at deltage i fedtspil.

Han repræsenterede Dansk Folkeparti, som jeg på mange områder er lodret uenig med – især når det gælder hele udlændinge-området.

MEN – jeg har altid anset Henrik som værende en god ven og en stabil samarbejdspartner.

Politik er at ville - og det ville han. Og heldigvis har vi gennem samarbejdet i Social- og Sundhedsudvalget haft mange muligheder for at skabe resultater sammen.

Det har vi gjort – især når det gælder ældre-området, hvor vi gennem sobre debatter og diskussioner er endt med at blive enige om en række fornuftige beslutninger, som måske ikke syner af så meget, når man ser på dem enkeltvis – men som samlet set har været med til at give et løft til hele ældreområdet.

Det skyldes bl.a. Henriks positive tilgang til både problemer og især løsningsmulighederne.

Selv om vi politisk ligger et godt stykke fra hinanden – så må jeg konstatere, at vi har haft lettere ved at skabe enighed end det modsatte. Det skyldes nok så meget hans engagement og hæderlighed som menneske.

Han har humor – endda i en sådan grad, at han til tider blev kaldt udvalgets sjove drillepind – men ingen skal være i tvivl om, at bag den muntre facon, nærer han et brændende ønske om at gøre en forskel på den positive banehalvdel – og det er jeg glad og stolt over – på hans vegne. For når det kommer til stykket, så handler det vel dybest set om at skabe de resultater sammen, som gavner.

Jeg har altid kunnet regne med ham som sparringspartner, og jeg har et tillidsfuldt forhold til ham.

En aftale er en aftale – han snyder ikke på vægten eller får pludselige anfald af hukommelsestab, som andre kan lide af – efter en aftale er indgået.

Det tæller i hverdagen – når resultaterne skal nås.

Nok er vi politiske modstandere, men han bakker altid loyalt op og tager gerne bladet fra munden og forsvarer mig i forskellige sammenhænge, når nogen er ude med riven.

Der skal være fairness omkring vore beslutninger – og i de situationer handler det ikke om partipolitik – men alene om, at der er truffet den rigtige beslutning efter den rette afvejning af det muliges kunst.

Jeg har været både glad og stolt over samarbejdet med Henrik Kalat Pedersen, som desværre trådte ud af kommunalbestyrelsen ved det seneste valg i 2017.

Henrik Kalat Pedersen:

Medlem af kommunalbestyrelsen 2003 - 2017

Ruth Mørch

- et engageret menneske

Ruth Mørch arbejdede i sin tid i hjemmeplejen, hvor hun var fagligt aktiv som formand for FOA. Hun har en facon, som gør, at man lytter - og lytter godt efter.

Vi blev begge valgt til kommunalbestyrelsen tilbage ved kommunalvalget i november '93 - og lærte derved hinanden at kende.

Vi var ikke altid enige om alt – men gennem vort fælles arbejde i kommunalbestyrelsen lærte jeg hende at kende som en kvinde, der brændte for sin sag.

Jeg opdagede, at vore uenigheder ikke bundede særlig dybt – tværtimod så gjorde vi fælles sag i mange af de emner og temaer, der blev diskuteret i partiet og kommunalbestyrelsen.

Ruth har ofte optrådt som en slags sekundant for mig, og hun bakkede loyalt op, især når det gjaldt ældrepolitikken, som optog hende meget og fortsat er så vigtig, at hun i en periode har stillet sin arbejdskraft til rådighed som formand for Senior Rådet.

Det er en indsats, som der sættes stor pris på – overalt i "systemet". Ikke mindst fordi hun med sin redelige facon og klare meninger er med til at flytte tingene i den rigtige retning.

Med sit sølvgrå hår og sin blide stemme kunne nogen få den opfattelse,

at hun er nem at køre om hjørner med – men de mennesker, som tror det, tager fejl. Grueligt fejl!

Ruth er sikker i sin argumentation, og hun holder stædigt fast ved, at tingene skal gøres ordentligt og pege fremad.

Hun gør sjældent stort væsen ud af sig selv – men gerne om en sag, der optager hende. I gamle dage ville man beskrive hende som en politisk ”råknokler”.

Ruth har haft mange ”jobs” i sit politiske liv. Rigtig mange endda. I den kommunale verden har hun været valgt som viceborgmester, og hun har – med god grund – været et særdeles skattet medlem af flere af de faste udvalg i kommunen.

Som formand for Senior Rådet har vi haft et naturligt og nødvendigt samarbejde, hvor vi var tæt på hinanden. Heldigvis! Hun er et hjælpsomt og positivt menneske, som ønsker at gøre en forskel for andre. Hendes engagement er uforligneligt – og hun er en aktiv formand for Foreningen Heerups Venner omkring Heerup Museet - og indimellem lader hun strik-kepindene knitre for at hjælpe med hjemmestrik til Røde Kors.

Selv om hun har taget sin ”tørn” i det politiske ”maskinrum”, så har hun alligevel haft lyst og ressourcer til at bakke mig op i de seneste valgkampe – en håndsrekning, som jeg sætter umådelig meget pris på. Nok kan hendes dåbsattest synes at være af ældre dato, men det forhindrer hende ikke i at stille op og knokle med en energi, som mange unge misunder hende.

Ruth Mørch er et menneske med en ægte social indignation – en ildsjæl, som agerer ærligt, hjælpsomt og imødekommende. Og jeg får altid et ærligt og kontant svar - uanset emnet og situationen – hvilket jeg sætter stor pris på.

Ruth Mørch:

Medlem af kommunalbestyrelsen 1993 – 2001 og var bl.a. medlem af Kulturudvalget og viceborgmester i den ene af valgperioderne.

Kirsten Gade Ærø

- lærer og dygtig sparringspartner

Kirsten Gade Ærø er for længst gået på pension som lærer – et job som krævede sit, fordi hun stillede store krav til sig selv og sine elever – elever, som ofte rummede både faglige og sociale handicaps.

Hun er en fabelagtig organisator, og mit mangeårige samarbejde med hende startede i Rødovre Ungdomspension, hvor hun var medlem af bestyrelsen.

Dengang som nu er hendes sociale indignation over, hvordan vi behandler sårbare mennesker uforlignelig.

Hun er altid velargumenterende og en stærk sparringspartner med synspunkter og holdninger, der vidner om en social indignation og ønsket om at finde nye veje til løsninger.

Vi har arbejdet tæt sammen i adskillige år - også da vi i kølvandet på kommunalreformen blev presset til at lukke Rødovre Ungdomspension. Det var en trist beslutning – men nødvendig.

Et af hendes mange fortrin er, at hun ikke er rygklapper.

Spørger man hende til råds, så får man et klart og ærligt svar – uden omsvøb. Og det er befriende at tale med et menneske, som brænder for en idé eller et projekt – og som ikke tænker taktisk eller strategisk – men

alene ud fra, hvad der vil være bedst i den givne sag. Hun er ordholdende og loyal – men samtidig meget kritisk. Det er et stort plus!

Somme tider undrer jeg mig over, hvor hun henter al den energi, som hun evner at udfolde. Men min undren forsvinder, når vi mødes. For så ruller det bare afsted. Gode argumenter, saglige analyser og brugbare løsninger. Og kan der ikke skaffes ressourcer til de foreslåede løsninger i dag, så skal hun nok være på pletten og erindre os andre om de løsningsmuligheder, der er - når økonomien har fået et løft i den rigtige retning.

I dag arbejder Kirsten og jeg tæt sammen i Socialdemokratiets social- og ældregruppe, hvor hun fungerer som en solid tovholder.

Her overlades intet til tilfældighederne. Opgaven er stillet. Vi skal udvikle ideer til at gøre det endnu bedre end i går.

Det forpligter at være en del af det sociale inspirations-korps.

Her debatteres og diskuteres om alle mulige emner – og selv om der ikke altid opnås fuld enighed om, hvilken vej vi skal tage, så er hun god til at holde fast i de store linjer og udstikke retningen – så målet for vor fælles indsats kommer nærmere målet.

Både min mand Jens og jeg har fået et godt og tæt forhold til både Kirsten og hendes fantastiske mand Finn, der fungere som en solid støtte og hjælper, og som ligeledes bidrager til, at jeg og andre fortsætter den politiske kamp for et bedre samfund – lokalt, nationalt og globalt.

*Kirsten Gade Ærø:
Foreningsaktiv*

Flemming Riedel

- kreativ og ligefrem

Flemming er nok den første socialdemokrat, jeg talte med, da jeg som ganske ung kom til i Rødovre i starten af 90'erne.

Han er et fremsynet og proaktivt menneske, og han er ikke bange for at sige sin mening.

Han er et varmt og tænksomt menneske, som har en særlig evne til at leve sig ind i andre mennesker og deres vilkår.

Hans livssyn er præget af humanisme, forståelse og accept – også af de, som er anderledes tænkende.

Han kan være uhyre skarp i en diskussion og elsker en udfordring. Jo mere vanskelig den er, jo mere tændt bliver han. Han er også et meget følelsesmæssigt og impulsivt menneske, som det er let at få et godt forhold til.

Han kan levere en hurtig replik, som kan lette stemningen i en forsamling, hvor luften kan føles lidt trykket på grund af det aktuelle emnes karakter. Hans iderigdom er stor og omfattende - så det var ikke mærkeligt, at jeg meget hurtigt blev en nær ven af Flemming.

Jeg var ung og ny i partiet, og der var mange faldgruber – men han var der altid – lige derude i kulissen, klar til at kaste redningskransen ud og tackle dem, som stod i vejen for det indlysende rigtige.

Han hjalp mig altid, og han var også med til at sikre mit kandidatur til kommunalvalget i 1993 og senere posten som Socialudvalgsformand.

I 1995 gik vi sammen og skaffede penge til at etablere Foreningshuset Højnæsvej – også kaldet Det Blå Hus. Rollefordelingen blev hurtigt aftalt. Flemming var formand, og jeg var daglig leder af huset, og vi kørte et tæt og godt parløb.

Gennem årene har vi haft mange spændende samtaler og dialoger om 'livets store spørgsmål' - og jeg har altid kunne regne med Flemming.

Efter han forlod Foreningshuset i 2010 mistede vi kontakten, men ved Helge Møllers bisættelse i sommeren 2017 blev kontakten genskabt - og det er som om, at vi bare har fortsat venskabet som hidtil – uden afbrydelser.

Jeg sætter uendelig stor pris på ham og den hjælpsomhed og loyalitet, som han altid har vist mig.

Vi har altid delt det helt centrale værdigrundlag, der handler om, at de bredeste skuldre skal bære - og at man skal gøre en særlig indsats for de udsatte familier.

Mine forældre har lært Flemming at kende gennem vores mangeårige venskab - og de har også altid sat stor pris på ham og hans finurlige facon.

Han har altid været optaget af de svage medborgeres muligheder for også at kunne skabe sig et liv og en udvikling, som bidrager til at gøre dem til mere hele mennesker.

Hans væsentligste svaghed er nok, at han altid tror det bedste om alle folk – og at hans ærlighed og åbenhed kan virke generende overfor de, som ikke bryder sig om at høre sandheden – men slutfacit er alligevel: Han er en rigtig god ven, som jeg ikke ønsker at være foruden.

Flemming Riedel:

Tidl. Formand for Foreningshuset, Socialdemokratiet Rødovre Nord m.v.

Ahmed Dhagane

- min gode næstformand

Ahmed er en høj slank somalier, som jeg mødte første gang i For-
eningshuset, hvor han var tovholder for en række somaliske foreninger
i huset. Desuden var han særdeles aktiv i Rødovre Flygtninge- og Ind-
vandrer venner.

Man kan roligt sige, at den form for aktivitet ikke opfattes lige positivt af
alle danskere - dengang som nu. Men jeg må indrømme, at jeg holder
meget af Ahmed og hans ligefremme og charmerende - og især ved-
holdende - måde at argumentere for sin overbevisning.

Han er et usædvanligt menneske af særlig karat – og hans engagement
er ikke til at ændre. Det er stort og uselvsk.

Derfor opfordrede jeg ham til at stille op som kandidat til kommunalbe-
styrelsen - vel vidende, at det ville koste stemmer – bl.a. på min be-
kostning. Ikke desto mindre mente jeg, at det var rigtigst at finde en
repræsentant for de mange forskellige indvandrere- og flygtningegrup-
per, som bor og lever i Rødovre og som kan bidrage til at bygge bro.

Ahmed tog handsken op, og han blev valgt ind med flotte stemmetal. Det
er jeg både glad og stolt over – især fordi han foruden sine politiske vi-
sioner og ideer også er et menneske, som ikke kun nyder – men også
yder.

I dag er han en solid og dygtig næstformand i Social- og Sundhedsudvalget, hvor vi har et særdeles fortroligt og tillidsfuldt samarbejde.

Hertil kommer, at han i 2010 blev valgt som formand for Foreningshuset som afløser for husets stifter Flemming Riedel – en opgave han har taget på sig med flid og engagement.

I det daglige er han en fornem ambassadør for ikke kun det somaliske miljø – men for en bred vifte af de flygtninge og indvandrere, som bor i kommunen.

Han er ikke bleg for at tage ordet, når han føler, at der trampes på specielt flygtninge- og indvandrere. Og han giver ikke ved dørene – han forventer, at alle etniske danskere udviser samme form for tolerance og indsigt i det danske samfund, som de selvsamme mennesker forventer af enhver, der er kommet hertil som flygtning eller indvandrer.

Det er egentlig et meget godt udgangspunkt. Behandl andre som du gerne selv vil behandles, som det siges i et gammelt udtryk.

At han også er velintegreret, siger næsten sig selv – og han fungerer som rollemodel for rigtig mange af de unge, der kom hertil som børn. Nok er de født i et andet land – mens deres hjemland er nu Danmark. Det stiller krav til både dem og os – eller rettere: Os alle sammen!

Hans humoristiske sans er helt uforlignelig – og det brede smil har mere end én gang løst op for en trykget stemning i det politiske landskab.

Han tør tale de svages sag – uanset etnisk baggrund – og gør det med så megen overbevisning, at man skal være både døv og blind for ikke at forstå hans pointer.

Og det er vi heldigvis et flertal, der gør.

I arbejdslivet er han en dygtig og skattet medarbejder, som arbejder med både regnskab og revision – full time.

Ahmed Dhaqane:

Medlem af kommunalbestyrelsen siden 2006

Leif Flemming Jensen

- tidl. formand for Københavns
Amts sygehusudvalg og
lokalradioen Rødovre Kanalen

Der findes få mennesker i ens liv, som sætter sit præg på en selv gennem deres måde at være og agere på.

Leif Flemming Jensen er et flot eksempel på netop et sådant menneske. Jeg lærte hurtigt at værdsætte ham for hans mange fine evner og viden.

Desværre døde han alt for tidligt for godt en halv snes år siden, da han måtte give op overfor en kræftsygdom – men tilbage står, at han på alle måder huskes som en god partikammerat, som med humor, vid og begavelse evnede at være den, som kunne give gode råd i et område, som er fyldt med problemer og udfordringer: Sundhedsområdet.

Han var gennem adskillige år medlem af Københavns Amtsråd med den primære opgave at være formand for amtets ubetingede tungeste udvalg: Syge- og sundhedsudvalget. Det var ingen let opgave.

Det var tidskrævende, og kravene fra både personale, patienter og politikere fra alle hjørner så ofte ud som uforenlige størrelser. Men han lykkedes at skabe udvikling og ro på hele området.

Han havde et naturligt talent for altid at være lydhør og kunne ryste gode løsningsforslag ud af ærmet som en ren tryllekunstner.

Jeg er ham dybt taknemmelig for de mange, mange timers sparring og gode råd, som han delte ud af med rund hånd i mit virke som socialud-

valgsformand - og hans inspirerende facon satte sine spor i den lokale sundhedspolitik, som jeg er stolt over at kunne bære videre.

Leif Flemming glemte aldrig, hvorfra han kom, og arbejderklassens historie og optik var en integreret del af ham.

Leif Flemming var en farverig person, som havde oplevet mere end de fleste, havde haft et utal af job, havde boet i Canada og USA.

Han var særdeles aktiv i det lokale politiske miljø – og hans baggrund som arbejderdreng fra Nørrebro sad dybt i ham. Han startede som mælkersvend, men tog den hårde tur op gennem uddannelsessystemet, hvor han blev lektor i både historie og engelsk.

I arbejdslivet var han lektor ved VUC i Greve, og hans store interesse for historiens store vingesus smittede af, når det gjaldt de politiske udfordringer i hverdagen.

Han tog aktivt del i Foreningshuset – både da huset skulle omdannes fra gammel fabrik til værested for en bred vifte af foreninger. Som formand for lokalradioen Rødovre Kanalen gennem en lang årrække, var han et loyalt og positivt menneske, der hjalp til – uanset det var en borger eller partifælle, der stod med et akut problem.

Han var også Islev-borger og formand for vælgerforeningen i Islev, dengang kommunen rummede tre socialdemokratiske vælgerforeninger.

Privat var han far til ikke færre end seks døtre, hvilket i sig selv var en kraftpræstation af både ham og hans kone, Karen.

Kort sagt: Han var hjælpsom, ærlig, loyal, fagligt dygtig, analytisk, livsnyder med stort L – og ikke mindst særdeles hæderlig og ordentlig.

Leif-Flemming Jensen:

*Tidl. medlem af Københavns Amtsråd /
Region Hovedstaden 1994 – 2008*

Fouzia Awala

- somalisk lærer og brobygger

I midten af 90'erne flygtede der rigtig mange somaliere til Europa fra det borgerkrigs-hærgede land på Afrikas horn.

For en del endte flugten i Rødovre. Dengang eksisterede der endnu en bred folkelig accept af at hjælpe mennesker på flugt.

En af de mange, som kom til Rødovre var Fouzia Awala – en stor, dejlig og varm kvinde, som nok var mærket af de frygtelige ting, der havde overgået hende og hendes nærmeste i Somalia – men som samtidig havde en jernvilje til at ville skabe sig et ordentligt liv og bidrage til, at næste generation lærte om tolerance og forståelse for andre.

En opgave som er nødvendig – men ikke let, når man kigger på det politiske barometer her til lands.

Men hendes jernvilje førte til, at hun gennemgik en fuld dansk læreruddannelse på Blågaard Seminarium på linje med etniske danskere.

Det betød, at hun skulle lære mere end blot ”brugsdansk” - hun skulle helt ind i nerven af det danske sprog. Og hun klarede det med bravur - og er i dag en skattet og værdsat folkeskolelærer, som arbejder med overbevisning, dygtighed og engagement.

Men hendes umådelige arbejdsiver gælder ikke kun det lønnede arbejdsliv. Hun er bl.a. initiativtager til den Somaliske Kvindeklub i For-

eningshuset, hvor hun uge efter uge har samlet somaliske kvinder til samtale om deres oplevelser og traumer.

Disse samtalegrupper har været livsvigtige for mange af de somaliske flygtninge, hvor de både kunne græde sammen og grine, så taget kunne løfte sig.

Hendes egen historie om flugten og de børn hun nåede at redde midt i skyderiet er værd at lytte til – især for de, som mener, at hun og andre somaliere blot er ”bekvemmelighedsflygtninge”.

Hun underviser også somaliske børn om deres egen kultur, og hun medbringer altid to flag til undervisningstimerne.

Hun plejer gerne at starte med at vise det somaliske flag frem, mens hun siger: ”Børn, dette var jeres forældres flag” Og så trækker hun det danske flag op og siger: ”Men dette flag er jeres flag”.

Metoden er enkel og forståelig. Hun ønsker, at de somaliske børn nok skal kende deres egen lands kultur – men de skal samtidig lære at forstå den danske - og de skal blive en del af den. For det er her, de skal leve resten af livet.

Også når det gælder Frivilligcentret har hun en solid finger med i spillet som et særdeles aktivt bestyrelsesmedlem.

Jeg mødte hende første gang i Foreningshuset, og jeg blev fuldstændig bjergetaget af hendes venlige væsen og imødekommenhed – men måske mest af alt hendes utrættelige lyst og iver efter at skabe forståelse og bro mellem den til tider lidt kantede danske kultur og sin egen.

Kort sagt: Hun er et skønt menneske, en ildsjæl, som både er engageret og imødekommende; ja, en ægte rollemodel for stribevis af børn, unge og voksne overalt i Rødovre.

*Fouzia Awalla:
Foreningsaktiv*

Alex Nielsen

- gruppeformand, chef
og cykel-entusiast

Mange ældre medborgere husker Alex Nielsen som en skarp debattør i kommunalbestyrelsen, da han repræsenterede SF, men på et tidspunkt gik der for meget "hængekøje" i det efter hans temperament. Resultatet blev, at han opsagde sit medlemskab i SF og meldte sig ind i Socialdemokratiet.

Det gav naturligt nok en del dønninger i det politiske landskab, men ikke større end, at han blev opstillet på liste A og valgt – og ved den efterfølgende konstituering blev han valgt af en enig gruppe til at påtage sig opgaven som gruppeformand. Og hold da op!

Alex er et fantastisk dygtigt menneske, som handler meget strategisk for at nå i mål. Han er et menneske, som har lært mig utroligt meget om det at forhandle et resultat på plads, og han har lært mig meget om det at være strategisk.

I hans univers er et ord et ord – og har man en aftale, så holder den.

Men det var ikke kun på det politiske felt, vi havde et godt samarbejde. Også i arbejdslivet krydsedes vore veje.

Alex var direktør i Akademikernes A-kasse, og jeg blev ansat som sous-chef med ansvar for hele forsikringsområdet i A-kassen.

Hans særlige evne til på rolig vis at overbevise mig om, at jeg kunne langt mere end jeg selv troede, er temmelig unik.

Han var en af de solide støtter til mit kandidatur som Socialudvalgsformand. Ude i krogede forlød det, at jeg med min unge alder ikke skulle tro, at jeg var noget.

Det troede Alex - og han troede på mine evner.

Han hjalp mig, og han har igennem mange år været en særdeles god sparringspartner og ikke mindst en stærk fortrolig at have i mit netværk. Hans fremtræden er altid nobel og ordentlig – ikke at han mangler temperament. Det har han bestemt også, men man skal tale og behandle hinanden ordentligt, er hans motto.

Og begrundelsen er lige så enkel, som den er rigtig. I en given diskussion kan man let komme til at tryne modparten – men når diskussionen er slut og sagen afgjort, er det uklogt, hvis man har trynet modparten, da man med usvigelig sikkerhed skal mødes igen i en anden sag – og har man først trynet ens modpart, så er stemningen lagt for næste møde. Og det er ikke frugtbart.

Når jeg kort skal sammenfatte Alex i stikordsform, ja så bruser følgende ord frem: Ærlig, reel, ordentlig, hæderlig, strategisk, stærk forhandler, tilidsfuld og fyldt med visdom.

Hertil kommer, at han har haft et livslangt engagement indenfor cykelsporten, og i mange år har han været aktiv i den lokale cykelklub Fix – og altid med cykelhjelm spændt fast – for som han ofte sagde: Kun en tåbe tror, at uheldet aldrig rammer en.

Alex Nielsen:

Medlem af Kommunalbestyrelsen i Rødovre fra 1982 til 2010.

Formand for Skole/Fritidsudvalget i flere perioder,

for kulturudvalget i en periode og 1. viceborgmester i en periode.

Medlem af økonomiudvalget i flere perioder.

Helle Skaarup

- analytisk og ordholdende

Er det overhovedet muligt at blive en nær ven med et menneske, som politisk står i det modsatte ringhjørne i forhold til en selv?

Det spørgsmål har jeg fået nogen gange.

Svaret er: Ja, det er muligt, og et af de fineste eksempler på dette er mit nære venskab med Helle Skaarup, som har været medlem af kommunalbestyrelsen i flere perioder – valgt for partiet Venstre.

Ingen behøver være i tvivl om, at vi kunne diskutere heftigt og indædt med hvert vort politiske udgangspunkt.

Da Helle Skaarup blev udpeget til Socialudvalget, skulle der naturligt nok krydses klinger. Det kunne ikke undgås.

Politisk står vi i hver vores lejr – men vi opdagede hurtigt, at det var tids-spilde for os begge – det kom der ingen løsninger ud af. I politik handler det om at skabe løsninger – ikke grave sig ned i en skyttegrav.

Nok var enigheden mellem os til at overse – men vi udviklede hurtigt et godt og tæt venskab, som stadig består den dag i dag – selv om hun trådte ud af kommunalbestyrelsen for efterhånden flere år siden.

I det daglige politiske arbejde viste Helle Skaarup sig at være et menneske, som argumenterer ivrigt for sine synspunkter på baggrund af en stærk analytisk sans.

Men måske vigtigst af alt: Hun er reel og ærlig. En aftale er en aftale. Også selv om en indgået aftale fra tid til anden skabte småmurren i hendes eget bagland, så stod hun fast.

Men det er ikke kun hendes evne til at argumentere og analysere, som har skabt de tætte bånd mellem os.

Helle Skaarup har flere facetter, hun ejer et indbygget gen, som hedder hjælpsomhed – en hjælpsomhed, der bl.a. betyder, at hun uden tøven deltager i en diskussion for at løfte den hen, hvor der synes at være en løsning, som de fleste kan leve med. Den evne er guld værd – og den sparer alle for ørkesløse diskussioner, som reelt kan betyde, at ingen kommer nogen vegne.

Derfor tak for det særlige ”hjælpe-gen”!

I mange år kørte partiet Venstre med et slogan, der lød: Venstre ved du, hvor du har...

Det blev der gjort megen grin med – men i virkeligheden betød det blot, at når der var lavet en aftale, så blev den overholdt.

I politik handler det om at skabe resultater – og disse kan kun nås, når man lytter til hinanden. Og når der laves en aftale, så skal den holdes. Det blev den hver gang med Helle Skaarup. Hun er mere end ordholden. Nok var hun en politisk modpart i det daglige – men en modpart, som jeg kunne regne med og stole på. Det sidste er uhyre vigtigt i politik – for ellers skøjter det hele afsted i alle retninger.

Vort venskab er stærkt og betydningsfuldt – og selv om hun ikke længere er en del af det politiske ”maskinrum”, så kan vi fortsat grine og diskutere sammen, så taget løfter sig. Og det er dejligt. Tak!

Helle Skaarup:

Medlem af kommunalbestyrelsen i Rødovre 1998 - 2008

Bjarne Svarre Nielsen

*- politibetjent med en særlig evne
til at hjælpe unge udsatte*

En politibetjents vigtigste opgave er at holde lov og orden. Men politibetjenten Bjarne Svarre kunne meget mere end blot være almindelig betjent.

Han var barnefødt i Rødovre, og han levede hele sit liv netop det sted på landkortet, som han holdt mest af: Rødovre

Han var et menneske med en ganske særlig evne til at omgås og håndtere de lidt skæve eksistenser, som findes.

Jeg mødte ham i mine første år som kommunalbestyrelsesmedlem, hvor han var SSP-konsulent i Kærene. SSP står for samarbejde mellem skole, socialforvaltning og politi.

Her – lige midt i det store boligområde i ”Kærene” – opererede Bjarne Svarre som en vigtig brik i det kriminalpræventive arbejde, der var sat i gang dengang via det såkaldte Byudvalg.

Han havde et varmt og intenst fokus på de sårbare børn og unge, og han evnede at komme helt ind under huden på dem - og skubbe dem i den rigtige retning på livets snirklede veje.

Han var særdeles vellidt og et menneske, som var til at regne med. Han holdt sig ikke tilbage for at fortælle høj som lav om sine synspunkter eller erfaringer. Og han gjorde det med en menneskelig autoritet, som lå langt fra politimandens uniformerede autoritet.

Selv var han vokset op i Rødovre og brændte for sin by – ja, ordet engageret er måske et for mildt udtryk, når Bjarne Svarre's indsats skal beskrives.

I dag mange år senere findes der en lang række mennesker, som i deres ungdom var på vej ud af det gale spor – indtil Bjarne fik grebet fat og vist dem vejen.

Selv om han i princippet var en lovens håndhæver, så veg han ikke tilbage for indimellem at træde en smule uden for de givne rammer og regler for at hjælpe en ung ind på rette livsspor.

Når det skete, at reglerne stødte mod det eneste fornuftige at gøre i en given situation – ja, så valgte han at gå stille med dørene og så lave en ordning, som han vidste ville give gode resultater. For den unge!

I dag mange år efter kan man konstatere, at nok var han politimand – men mest af alt var han et menneske, som bekymrende sig om andre – og skulle han bryde en regel, så havde den unge og familien til gengæld bare at leve op til hans forventninger. Og det skete heldigvis i langt de fleste tilfælde.

Desværre døde han alt for tidligt, og jeg husker endnu hans bisættelse, hvor kirkerummet var fyldt til bristepunktet. Udenfor kirken stod stribevis af mennesker i alle aldre, som gerne ville vise ham den sidste ære.

Det var stærkt bevægende.

Bjarne var med til at sætte sit positive præg på mange unge i "Kærene" - og på alle os andre, som arbejdede på forskellige niveauer i "systemet". Han var et engageret menneske - en ildsjæl, der stillede op for mange af de unge, som andre mente skulle opgives. Og han gjorde altid sit ypperste for at gøre det, der skulle til - i hver enkelts situation.

*Bjarne Svarre Nielsen,
SSP-konsulent/politibetjent*

Morgendagens Rødovre - pejlemærker på fremtidens udfordringer og løsninger

Et godt samfund skal bygges på et trygt og solidt fundament. Rødovre har grundlæggende et godt fundament. Vort politiske mål er at udvikle og fastholde dén position.

Vi skal fortsat have en kommune, hvor der er plads til alle.

Forskellen på succes og fiasko er hårfin – og i dag kan vi se, hvordan mange af tidligere tiders prioriteringer og satsninger ikke kun var kloge, men også særdeles fremsynede - netop fordi vi i dag har en veldrevet kommune, hvor det enkelte menneske er i centrum, og hvor vi helt bevidst har satset på at få alle med, så ingen efterlades på ”togperronen”, når toget mod morgendagen ruller af sted.

Vi skal fortsat have opsat pejlemærker for, hvordan vi sikrer dette og især, hvordan vi udvikler vort velfærdssamfund lokalt.

En kommune kan bestemme mangt og meget – men er naturligvis underlagt de samme love og regler, som det øvrige land – men vi har muligheden for at prioritere og vælge løsninger inden for de økonomiske rammer, som bl.a. sættes af Folketinget - og som vi ressourcemæssigt har råderum til.

Hvordan vil Rødovre se ud og 25 år?

Hvilke problemer vil vi skulle håndtere om 25 år?

Disse simple spørgsmål er vanskelige at besvare.

Fremtiden kender vi først, når den er blevet til datid. Eller sagt med andre ord: Vi kender det Rødovre, vi har i dag – men ingen vil være i stand til præcis at forudsige, hvordan kommunen og dens indbyggere har det om 25 år. Og dog!

Siden jeg var barn, er der sket en kolossal udvikling inden for næsten alle felter af tilværelsen.

Jeg har eksempelvis oplevet massearbejdsløshed, fattigdom og en folkeskole, hvor der var for få siddepladser og skoleborde til, at alle kunne få en ordentlig plads i undervisningslokalerne.

De kommende generationer af børn og unge behøver ikke opleve dette.

Men det kræver, at vi løser tidens udfordringer på en fornuftig og langsigtet måde.

Der findes desværre politikere, som mener, at hvis blot skatterne sættes ned, så løser alle problemer sig næsten automatisk. Men intet er mere forkert – ligesom det er forkert at mene, at skatterne blot kan stige til det uendelige.

Det handler om at bruge ressourcerne – og dermed skatteborgernes penge på bedste vis, så alle kan se og føle, at det nytter – og at den enkeltes bidrag til at løse de fælles opgaver er fair og står mål med alle andre og deres skatteindbetalinger.

Skattereglerne og indbetalingerne styres af staten. Dens opgave er at sikre, at alle bidrager og får lukket de huller i lovgivningen, som specielt de store koncerner har benyttet til at undgå at betale deres bidrag til den fælles husholdning.

Vor opgave på det lokale niveau er at sikre, at de penge, som kommer ind via skatterne, bruges med omtanke og omhu, så alle oplever, at vi bruger dem på fornuftig vis.

Det kræver også, at vi begynder at overveje, hvordan vi indretter os lokalt – ikke kun i hele kommunen som en stor mastodont – men etable-

rer lokale løsninger i samspil med borgerne - og at flere tager et medansvar for de løsninger, der skal skabes.

Vi har været gode til at skabe politikere med høj inddragelse af borgerne i Rødovre – mange løsninger og ideer er vokset ud af borgerinddragelse bl.a. inden for socialområdet.

I Rødovre var vi eksempelvis den første kommune i landet, der indførte muligheden for borgerdrevne forslag, hvor en borger eller gruppe kan samle - først 1305 underskrifter og nu - 500 underskrifter for en sag eller ide og så skal kommunalbestyrelsen drøfte den. Fremtidens lokaldemokrati handler om at skabe løsninger sammen med borgerne og sikre at vi også i fremtiden har oplevelse af, at vi alle er en del af fællesskabet og det gør vi nu allerbedst ved at åbne op og invitere borgerne ind omkring demokratiets bord. Det skal vi også sikre med de mange nye tilflyttere, der kommer til Rødovre i denne tid.

Nogen taler om at reetablere en moderne udgave af den gamle andels- tanke – og måske er det et af de værktøjer, der kan bruges, når vi former den fælles fremtid.

Siden 1980'erne har det store dyr i åbenbaringen handlet om at sammenlægge og fusionere – både i det private erhvervsliv og i den offentlige sektor.

De store, gode og positive resultater bag den kongstanke er desværre udeblevet i langt de fleste tilfælde - og meget tyder på, at vi skal gå den modsatte vej og arbejde med mere individuelle løsninger samt mindre og overskuelige enheder, for at vi alle føler og oplever, at vi også er en del af det store fællesskab.

Sideløbende med fusionstankerne og - handlingerne er den teknologiske udvikling i sandhed eksploderet på næsten alle områder.

Tænk blot på, at vi ikke skal længere tilbage end slutningen af 60'erne, hvor den sydafrikanske læge Christian Bernard udførte verdens første hjertetransplantation.

Det var på forsiderne af alverdens aviser, fordi det var en epokegørende nyhed.

I dag udfører vort sundhedsvæsen dagligt stribevis af hjerteindgreb med forskellige teknikker, som betyder nyt og længere liv for ganske almindelige mennesker.

Det er noget af en landevinding for menneskene.

Eller tænk tilbage på 90'erne, hvor computeren og internettet for alvor slog igennem som et værktøj, der på alle måder har ændret vor hverdag.

Det gælder vor måde at kommunikere på, og det gælder ikke mindst adgangen til at skaffe os informationer om stort set alle emner.

Et jordskælv på den anden side af kloden formidles verden rundt på splitsekunder, så hjælpearbejdet kan sættes ind hurtigt.

I gamle dage kunne der gå dagevis, før vi hørte om den slags katastrofer, og der kunne påbegyndes et hjælpearbejde.

Mange taler ofte om "de gode gamle dage".

Fakta er, at de såkaldte "gode gamle dage" ofte huskes i en mere romantiseret udgave, end virkeligheden reelt var.

I disse år findes der ikke længere massearbejdsløshed i klassisk forstand.

Fattigdom findes dog stadig. Også i Rødovre.

Ulighederne og forskellene mellem de såkaldt virkelig rige og de virkelig fattige øges markant i disse år. Det er der en grund til.

En stor del af den politik, der føres på Christiansborg skaber ulighederne mellem rig og fattig.

Frygten for de "fremmede" i form af flygtninge- og indvandrers historier er ligeledes et eksempel på, hvordan teknologien udnyttes til at frembringe eksempler på mennesker, som tilsyneladende ikke deler vor opfattelse af, hvordan livet skal leves og indrettes.

Med andre ord: Teknologien kan bruges til at fremme næsten enhver udvikling og ethvert synspunkt – godt eller skidt.

Jeg tror, at vi kun har set toppen af isbjerget bag alt det, som teknologien ville kunne frembringe af løsninger og muligheder. På godt og ondt.

Min og andres opgave bliver at udnytte teknologiens muligheder og færdigheder til gavn for flest mulig – og samtidig gå op imod strømmen af mennesker, som kun ønsker at bruge den for egen vindings skyld.

Det har aldrig gavnet noget samfund – historisk set – når enkeltpersoner har udnyttet mulighederne for egen vinding. Det har kun skabt større problemer over tid – og det har især skabt flere udsatte mennesker.

Plads til os alle i Rødovre – uanset baggrund

De færreste Rødovre-borgere kan prale med at have boet i kommunen mange generationer bagud. De fleste er tilflyttere – præcis som eksempelvis de polske roeplukkere på Lolland og Falster eller som Huguenotterne, der søgte til den østjyske kyst for flere hundrede år siden - og slog sig ned der.

Danmark er og har aldrig været et land kun befolket med rene danskere. Vi har op gennem historien ”opslugt” mange tilrejsende. Nogen er blevet boende, andre er rejst videre. Og sådan vil det formentlig fortsætte også i fremtiden, hvis vi undlader at lade os manipulere af de, som blot ønsker at indgyde frygt i os overfor alle fremmede.

Fakta er, at langt hovedparten af de mange, der er kommet hertil – enten som flygtninge eller indvandrere er blevet en gevinst for det danske samfund – målt over tid.

Det betyder dog ikke, at der ikke er ting, som skal rettes op, når det gælder enkelte af de grupper af flygtninge og indvandrere, som er kommet hertil i de senere år. Men det skal ske gennem en konstruktiv politik på alle felter, som ikke bygger på frygt – men på løsninger, der er til gavn for den enkelte og dermed hele fællesskabet.

Der tales ofte om, at specielt flygtningene og indvandrerne er mere kriminelle end de etniske danskere – og det fremstilles ofte som om, at danskerne er rene helgener.

Det er korrekt, at der i visse grupper af indvandremiljøer er en tendens til at være mere synlige i kriminalitetsstatistikken end andre indbyggere her til lands.

Det skal vi naturligvis have ændret på. Alle skal respektere og efterleve de fælles spilleregler for ordentlig opførsel.

Og der er heldigvis mange – for ikke at sige de fleste indvandrere og andre, som er kommet hertil, som forstår og efterlever dette – uagtet at visse politiske kræfter forsøger at fremmane et andet indtryk.

Mange og forskellige løsninger

Socialpolitik handler også om, hvordan alle føler og oplever den nødvendige respekt fra det omkringliggende samfund, og især at alle har lige muligheder for at agere og leve livet bedst muligt.

Med andre ord – samfundet har i store træk flyttet sig til det bedre på mange områder de seneste årtier. Og vi kan gøre det endnu bedre – og det er målet.

I dag bærer Rødovre stolt titlen som en af Danmarks bedste kommuner.

Det viser alle borger-undersøgelser – det siger boligmarkedet, som taler om Rødovre som et attraktivt sted at bo og leve.

Det skyldes mange og gode beslutninger gennem en årrække – og i fremtidens Rødovre skulle der gerne være plads til at lave endnu flere forbedringer på mange felter.

Det gavner den enkelte, og det gavner samtlige indbyggere og dermed også kommunen og det fællesskab, som Rødovre er.

Men ingenting kommer af ingenting – undtagen lommeuld.

Derfor er det tvingende nødvendigt, at vi hele tiden holder fast i vore

overordnede pejlemærker og justerer ind, når udviklingen ser ud til at trække i en anden retning, end vi ønsker. Det betyder bl.a., at vi fortsat skal have et Rødovre, hvor der er plads til alle. Og hvor vi hjælper og støtter især de udsatte grupper til at få et bedre liv og forhåbentlig også gøre dem i stand til at rykke tættere på et liv, hvor glæden og vilkårene er væsentlig større.

Vi skal sikre, at alle forstår betydningen af et godt liv. Det gælder også middelklassen, hvor det at have familie, job og en ordentlig bolig – uanset det er en ejer- eller lejebolig – er væsentlig.

Rigdom måles ikke kun på pengepungens størrelse – men i høj grad på at have et godt netværk - og at kunne tage del i de aktiviteter og oplevelser, som fællesskabet byder på.

At arbejde med socialt udsatte er ikke noget enestående for Rødovre kommune. Det har vi gjort i mange årtier.

Det er en fælles udfordring, som alle kommuner arbejder med. MEN der er bestemt forskel på, hvordan den enkelte kommune vælger at løse det på – og hvor mange ressourcer der lægges ind til at løse dem.

Det er de færreste mennesker, som f.eks. beslutter sig for at blive misbrugere eller alvorligt syge – ligesom det at blive arbejdsløs i sjælden grad er et frivilligt valg.

Det er ej heller den enkelte familie, som beslutter sig for at føde et stærkt handicappet barn, og det er bestemt heller ikke almindeligt, at folk vælger at blive ensomme – uden noget netværk.

Men når man har hørt på specielt væsentlige dele af det borgerlige landskab og deres synspunkter om de socialt udsatte, så kunne man let få den opfattelse, at det er folks eget valg at ende som socialt udsat. Og at de bare skal tage sig sammen. Så sænker vi skatterne, for så løser alting sig selv.

Intet er mere forkert. Det viser al erfaring her til lands samt i det store udland.

At være social ansvarlig er ikke ensbetydende med, at skatterne skal sænkes - og så må folk klare sig selv.

At være socialdemokrat handler om at sikre, alle får en plads ved samfundets store fællesbord - og at de både nyder og yder at være en del af fællesskabet.

Men fakta er, at der findes familier, som har brug for støtte og hjælp til at finde en "plads".

Trods mange gode intentioner og tiltag på adskillige områder, så må vi i dag konstatere, at det ikke er lykkedes os at bryde den negative sociale spiral for alle borgere.

Vi er nået et godt stykke på vej – men der er endnu nogle seje træk tilbage, før vi kan begynde at "slappe af".

Selv om omkring 92 procent af de udsatte børn klarer sig godt og har brudt den negative spiral, så er der fortsat dobbelt så mange udsatte børn, som overtager den negative sociale arv fra forældrene – sammenlignet med det man kunne kalde den almindelige families børn.

Oversat til almindeligt dansk betyder det, at disse udsatte børn risikerer at ende på samme "trin" i samfundsstigen, som forældrene har været.

Vi har stadig alt for mange, som lever på kanten af samfundet. At være socialt udsat betyder bl.a. at fattigdom, ledighed, sygdom, hjemløshed, misbrug, svage sociale netværk – herunder ensomhed eller psykisk sårbarhed spiller ind på, hvordan de lever deres og børnenes liv.

I fremtidens Rødovre skal vi søge at finde løsninger, som dæmmer op for alt dette – ikke ved at sætte socialt udsatte i spændetrøje og gabestok – men søge at finde løsninger for den enkelte familie, som kan hjælpe dem på vej i mere positiv retning – ud fra en grundtanke om, at når de voksne – forældrene - trives og fungerer godt, så smitter det af på børnene. På den gode måde.

Jeg finder det er uacceptabelt, at nogle borgere får et dårligere og kortere liv på grund af deres familiemæssige baggrund og dårlige opvækst-vilkår.

Det kan og skal vi forebygge for de generationer af børn, der fødes de kommende 25 år.

Mit mål er klart: Alle Rødovre-borgere skal have lige muligheder i livet – og det er vort fælles ansvar som medborgere og især kommune at skabe det bedst mulige fundament og sikre optimale opvækst-vilkår for vore børn og unge.

Vi skal have langt mere fokus på børnenes indgang i tilværelsens brogede udfordringer.

Vi skal sikre, at vore vuggestuer og børnehaver tager endnu mere fat om de udsatte børn og støtter og hjælper – ligesom folkeskolen skal have øget fokus på at støtte og hjælpe de børn på vej, som i deres udgangspunkt starter længere tilbage i rækken end andre børn.

Handicappet med muligheder

Også i fremtiden vil vi have mennesker, som af den ene eller anden grund er handicappet i enten fysisk eller psykisk forstand.

De tider er forbi, hvor samfundet spærrede handicappede inde på store lukkede institutioner – langt væk fra almindelige mennesker.

Mit mål er, at Rødovre i de kommende årtier skal søge at blive blandt de bedste kommuner i landet til at have handicappede borgere boende i Rødovre.

Det er en meget ambitiøs plan. Erkendt. Men det er muligt, hvis vi indretter os på at nå dét mål.

Det kan bl.a. ske via en bevidst politik, som sikrer, at der er sammenhæng mellem de forskellige instanser og forvaltninger i kommunen.

Kommunen skal stå som garant for, at den handicappede får den nødvendige kompensation til at sikre en meningsfyldt og sammenhængende tilværelse, hvor begreber som tryghed, uddannelse, arbejde, fritidsliv og tilgængelighed er begreber, der omfatter dem på samme måde som alle andre borgere – uden handicap.

Og så skal vi fortsat arbejde for at sikre, at vore borgere med handicap oplever en kommune på lige vilkår. Det må aldrig gå af mode. Og jeg vil gøre mit til, at vi lykkes med den ambition. Især øget tilgængelighed i vores lokalsamfund skal vi lykkes bedre med.

Jeg har været med til at udvikle og opbygge det Rødovre, som vi kender i dag – en velfærdskommune med en god social service og med mange kvalitative tilbud.

Vi har været dygtige til både at skabe bedre velfærd til børn, unge, ældre, familier, foreninger, udsatte, syge, ledige, ensomme og mange flere. Men vi kan blive endnu bedre!

Vi skal sørge ordentligt for de mennesker, som har det svært - ikke mindst de ældre.

Alle udsatte grupper eller borgere med særlige behov har vi søgt at gøre en ordentlig indsats for og sikre gode udviklingsmuligheder med social stabilitet - og denne fokusering skal fortsætte.

Det handler ikke kun om penge

Psykisk sårbarhed og diagnoser som f.eks. angst og depression er desværre også et stigende problem i vores samfund. På landsplan er udviklingen dramatisk.

I Rødovre giver over fem procent af borgerne udtryk for at have en depression.

Unge som har behov for indgribende bo-tilbud fordi de kæmper med f.eks. selvskade og svære psykiske problemer. Vi ved heldigvis også at mennesker med psykiske lidelser har mulighed for at komme sig.

Vi har set en stigning i antallet af unge i Rødovre mellem 16 og 34 år, der er stressede og en fordobling i andelen af børn og unge som får en psykiatrisk diagnose, inden de fylder 15 år.

Udfordringerne med psykisk sårbarhed er en udfordring, som vi skal finde løsninger på - både lokalt og regionalt.

Jeg tror, at de sociale udfordringer i fremtiden kalder på helt andre løsninger end blot ekstra bevillinger og mere af det, vi tidligere har gjort.

Det handler om at skabe helt nye strukturelle indsatser samtidig med, at vi skal videreføre de gode tiltag, der er skabt de senere år. Og som fungerer.

I Rødovre har vi altid afsat en god sum penge til at bekæmpe ulighed og udsathed, men noget tyder på, at det ikke kun handler om penge - men det er noget andet, der skal til, hvis vi skal have alle med.

Mit bud er, at vi bl.a. skal kigge nærmere på, hvordan vi udvikler nye fællesskaber via civilsamfundet for at finde svar på nogle af udfordringerne.

Grænserne mellem den offentlige indsats og den frivillige sektor flytter sig hele tiden.

Jeg tror, kommunen skal medvirke til at skabe rammer og rum til at styrke fællesskabet, så mennesker kan mødes og udvikle personlige relationer og netværk.

Det kan f.eks. ske ved, at kommunen indgår i samarbejde (både formelt og økonomisk) med civilsamfundets organisationer som f.eks. Headspace, der bygger på både professionelle og frivillige kræfter.

Det stærke virkemiddel her er den dobbelte frihed – hvor både borgere og samtalepartner mødes frivilligt.

Der er ikke udskrevet en recept eller henvist til en bestemt behandling – begge parter mødes frivilligt. Det giver helt andre personlige dimensioner og muligheder.

Det handler også om at skabe rum for, at fællesskaber kan udvikles mellem mennesker på kryds og tværs i hele kommunen.

Det kan eksempelvis være støtte til etablering af mødesteder – f.eks. grønne områder og aktivitetssteder, hvor mennesker kan mødes tilfældigt – eller at medvirke til at etablere folkekøkken som eksempelvis Lokarhus syd eller ”Vi spiser sammen”-projektet har gjort det – eller de forsøgsvis pop up folkekøkkener, der på det seneste har været under udvikling i hele Rødovre.

Jeg tror, at den type af aktiviteter bliver stadig mere udbredt i fremtiden.

De personlige fællesskaber skal vækkes til live – og kommunen skal være dygtigere til at stille rammer og muligheder til rådighed, som kan understøtte en udvikling, hvor alle borgere får styrket deres netværk og udbygget deres sociale relationer – kort sagt: Vi skal finde ud af, hvordan vi styrker fællesskabet mellem mennesker i en sindssyg travl, foranderlig og kompleks verden.

Frivilligt socialt arbejde er en grundpille i vores velfærd

Rødovre var en af de første kommuner i Danmark, der fik en målrettet politik omkring de frivillige foreninger og deres indsats. Det skete i 1999.

Jeg fandt det åbenlyst, at vi manglede en indsats her - og ingen havde hidtil øjnet værdien af dette store arbejde, der udføres.

Det frivillige sociale arbejde blev reelt ikke anerkendt i Rødovre. Mange betragtede de sociale frivillige som lidt af nogle "hattedamer", som trisede rundt og gjorde lidt – uden at gøre nogen dybtgående forskel.

Sådan er det heldigvis ikke mere – og det er jeg meget glad for.

Jeg er stolt af den indsats kommunen sammen med de frivillige sociale foreninger har sat i værk og som de dagligt udfører.

De frivillige foreninger dækker alle mulige områder, og de skal fortsat støttes.

Det er helt afgørende for de mange frivillige, at de oplever, at det nytter - og at de ikke lader sig vælte omkuld af helt banale problemer, som kan løses med nogle enkelte greb og hjælpsomme hænder.

De frivillige foreninger er ganske enkelt en væsentlig grundpille i vores velfærdsmodel i Rødovre.

De mange nye online teknologier kan bidrage og medvirke til denne indsats - og gøre det endnu lettere at være frivillig samt at være modtager af det frivillige arbejde.

De frivillige foreninger skaber lokal velfærd ved at skabe værdifulde relationer mellem mennesker. Og skal vi styrke sociale relationer og fællesskabet mellem vores borgere, skal vi styrke de frivillige sociale foreninger – både økonomiske, moralsk og konkret ved at inddrage de frivillige i endnu flere initiativer.

Velfærd handler også om fællesskab og relationer mellem mennesker. Og der er fortsat brug for at understøtte fællesskaber, med plads til, at alle kan deltage på tværs af sociale, økonomiske og etniske forskelle.

Og det mestrer de frivillige sociale foreninger.

De frivillige er det sociale enzym, der er med til at binde vores lokale velfærdssamfund sammen.

Grænserne mellem det offentlige og frivillige foreninger flytter sig hele tiden.

Derfor er det kommunens vigtigste opgave at sikre, at de frivillige ikke overtager reelle behandlingsopgaver for det offentlige.

Man tager grueligt fejl, hvis man bilder sig selv ind, at de frivillige kan og skal klare alt. Det kan de ikke – men de fungerer som et fremragende supplement til den kommunale indsats.

De frivillige kan skabe synergi og fællesskab mellem mennesker. Og det viser sig, at mange borgere gerne vil deltage i den del af vores samfund.

Det har vi senest set, da der skulle udvikles et koncept for et moderne folkekøkken i Rødovre. Og derfor skal vi finde nye metoder til at sikre os, at frivillige fortsat kan rådgive og komme med forslag til initiativer, der kan understøtte og styrke nye former for fællesskaber og sociale relationer med det klare mål at modvirke ensomhed.

På den måde sikrer vi fornyelse og udvikling, og vi er naturligvis modtagelige for inspiration ude fra.

Vi har ikke opfundet den dybe tallerken i Rødovre, men vi er gode til at finde ud af, hvordan alle kan spise af den – med forskelligt ”bestik”.

Kultur og fritid giver velvære

Der var engang en mand, som sagde: ”Når jeg hører ordet kultur, så trækker jeg min pistol!”

Bemærkningen har mange år på bagen. og heldigvis er kultur som begreb langt mere accepteret af den brede befolkning i vore dage end tidligere.

Jeg tror, at vi i de kommende år vil se, at der fokuseres mere og mere på

kulturelle og fritidsmæssige oplevelser som det kit, der binder folk sammen.

Men kultur skal og er ikke kun ren underholdning.

Kulturbegrebet skal i alle sine forskellige former og udtryk bidrage til, at vi bliver klogere på nogen spørgsmål, undres over andet – og glæder øje og sind, fordi vi har fået en uventet og stærk oplevelse.

Den kommercielle kulturverden deler gavmildt ud af sine kulturtilbud – mod betaling forstås. Og helst en betaling, som giver et pænt plus på bundlinien. Og det er deres ret og opgave.

I den kommunale verden findes andre former for kultur, som også kan underholde – og som især skaber oplevelser og binder folk sammen, som er med til at styrke lokalsamfundet.

Det samme gælder hele fritidssektoren, hvor der arbejdes med både bredde og elite - og hvor musik, teater, film og spejderaktiviteter er med til at skabe en bred vifte af muligheder.

Men kultur er andet end blot at gå en tur på udstilling eller tage del i en sportsbegivenhed.

Kultur er i allerhøjeste grad vaner – og hele vort samfund bygger netop på, hvordan vi gebærder os overfor hinanden og os selv.

I Island besluttede man for nogle år siden at tage kampen op mod druk, røg og ungdomskriminalitet.

Strategien var enkel – men også et brud på årtiers velerhvervede rettigheder. Man hævdede ganske enkelt priserne på spiritus og tobaksvarer, så de nåede lige op omkring himmelhvælvingen.

I starten skabte det masser af ballade og diskussion i det relativt lille øsamfund, som Island er.

Men islændingene kombinerede denne markante forhøjelse af alle de usunde ting med at sætte fuld kraft på investeringerne i deres kultur-, fri-

tids- og sportsliv. Og det skabte resultater – af den positive slags – på alle felter af de målbare områder af social- og sundhedsudgifterne.

Ungdomskriminaliteten faldt markant.

Sundhedstilstanden voksede ligeledes og samlet set har det betydet, at Island synes at være på vej mod at have en generation af børn og unge, som ryger og drikker mindre – og som ikke forfalder til kriminelle aktiviteter på samme niveau som tidligere.

Når man hører om disse resultater, så slår man sig til hovedet og tænker: ”Jamen, det må vi andre da kunne lære af. Og gøre ligeså.”

Det er en gammel erfaring, at børn og unge, som blot hænger ud – uden nogen form for mental input ofte ender i de forkerte baner, hvor spændingen består i at overtræde helt almindelige regler og love. Og den adfærd skaber reelt det modsatte af det, vi vil, nemlig et utrygt lokalsamfund.

I Rødovre har vi gennem mange år satset benhårdt på at støtte og hjælpe fritidslivet til bedre vilkår – både i form af fysiske lokaler – men også økonomisk, så de frivillige ledere og bestyrelsesmedlemmer kan fokusere på den opgave, de er valgt eller udpeget til – nemlig at skabe sunde interesser for børn og unge.

Der er ingen tvivl om, at netop kultur- og fritidslivet spiller en væsentlig rolle i lokalsamfundet – også fremover, og selv om der i disse år er vanskeligheder i dele af foreningslivet med at rekruttere nye frivillige til at overtage opgaverne efter de ”gamle”, så tror jeg, at vi også om en snes år vil se et stærkt foreningsliv i Rødovre.

Vi skal fortsat have et mangfoldigt foreningsliv med både idræt, musikskole, og et stort udbud af kulturelle foreninger – herunder også aftenskolerne.

Sportshaller har vi en del af - og det bliver også en nødvendig investering i fremtiden, så vi fortsat kan sikre tilstrækkelig med ressourcer til vore aktive borgere – børn, unge, voksne og ældre.

I de kommende år har vi prioriteret en udbygning af kulturhuset Viften med en musikskole.

I mine øjne er det en menneskeret at have mulighed for at lære at spille på et instrument - og ikke mindst vore børn og unge skal have rige muligheder for at lære at spille musik – uden skelen til, om det er klassisk, rock, rap, jazz eller pop.

Man kan spørge, hvad har socialektoren at gøre med kultur- og fritidslivet?

Svaret er enkelt, fordi netop samspillet mellem de forskellige "sektorer" er med til at skabe hele mennesker og give nogle af de børn og unge muligheder, som ellers var dømt ude - og dermed give disse børn chancen for at rykke fremad i deres liv.

Eksempelvis har vi fået skabt et spændende projekt i samarbejde med Rødovre Concert Band, hvor udsatte børn via projekt "Musik Unik" får mulighed for at være med og lære at spille musik – eller rettere et instrument.

Der skal ikke megen fantasi til for at forestille sig et barns glæde den dag, det lykkes at få de første rigtige toner ud af det udleverede instrument – og at se, hvordan langt de fleste griber fat og over og over for at blive bedre.

Det arbejde skal vi fortsætte – og jeg tror, at vi i fremtiden vil se langt flere af dens slags initiativer fra mange forskellige grene af vort kultur- og fritidsliv.

I de kommende år bør vi øge de økonomiske rammer for også den del af det frivillige område – og set ud fra en social- og sundhedspolitisk vinkel vil det betyde, at vi samlet set skaber flere sunde rammer for den opvoksende generation. Vi skal turde satse – fordi det over tid vil reducere udgifterne i social- og sundhedssektoren markant.

I Folkeoplysningsudvalget, som består af repræsentanter fra såvel idrætten, kulturen, spejderne og aftenskolerne samt en række lokalpolitikere

diskuteres og bevilges løbende til både drift af eksisterende aktiviteter – men også til nye tiltag.

Netop dette forum er en vigtig partner, når vi søger mod resultater, der kan minimere antallet af sociale tilfælde – og hæve samhørigheden i det lokalsamfund, som Rødovre er.

Men det er ikke kun inden for den traditionsbundne forenings- og kultursektor, vi skal satse.

Vi vil også skulle turde satse på de mere løst strukturerede forenings- eller aktivitetsdannelse, som popper op.

Det kan eksempelvis være nye typer af fællesskaber og mødesteder, som fungerer mere uformelt end den klassiske forening, som ofte er bundet op på en række formelle ting med tunge vedtægter, interne regelsæt o.lign.

I fremtiden vil et stigende antal familier fortsat gerne tage aktivt del i deres børns- og families fritidsliv – men meget peger på, at de ønsker nogle mere uformelle fællesskaber, hvor de lidt stive vedtægtsformer kan virke en smule demotiverende på dem.

Derfor skal vi som kommune finde veje til at understøtte dem på linje med andre fritidsaktiviteter med udgangspunkt i, at også de nye måder at arbejde sammen på om en given aktivitet kan bidrage til at skabe sammenhængskraft og relationer mennesker i mellem.

Det skal vi skabe plads og rum til at matche.

Det bliver næppe let, fordi vi i generationer har været vant til at tænke i vedtægter, bestyrelser og regelsæt, når vi tænkte i foreningsdannelse – og megen af den nugældende lovgivning på området bærer da også præg af dette.

Vi skal turde gå foran og vise, at den klassiske foreningsopbygning godt kan spille sammen med andre former for ”foreninger” med en langt løsere struktur for at nå det fælles mål: At udvikle et rigt kultur-, sports- og fritidsliv, fordi det er så væsentlig en del af Rødovres DNA og velfærd.

Penge og sikkerhedsnet

I Rødovre bygger samtlige vore indsatsområder på to væsentlige søjler. Den ene søjle bygger på, at kommunen har en stærk og sund økonomi, men den anden bygger på, at vi har et socialt sikkerhedsnet, som gør, at ingen ryger helt til bunds i samfundet.

Denne holdning gennemsyrrer hele kommunen, idet vi har prøvet at have for lidt penge i kassen tilbage i firserne, hvor kommunen reelt var ved at gå rabundus.

Det ønsker ingen af os at opleve igen – hverken de, som sad med ansvaret dengang – eller os, som sidder med ansvaret i dag for kommunens udvikling og drift.

Vi skal til stadighed slås for de svages ret og muligheder – og vi skal fortsat arbejde hen mod et samfund, hvor lige vilkår og muligheder er et naturligt krav, som efterleves i Rødovre.

Vort Sundhedscenter er en hjørnesten i at håndtere og udføre vore politiske sundhedsmål.

Det er langt fra alle politiske partier, der deler det synspunkt – men heldigvis har vi gennem de seneste 25 år kunnet konstatere, at borgerne eller vælgerne er enige i det mål.

Det har betydet, at Socialdemokratiet har haft ”regeringsmagten” i Rødovre under ledelse af borgmester Erik Nielsen.

Vi mener, at der ikke skal være forskel på hvem vi er – eller hvor mange eller få penge vi råder over.

Det er langt lettere at sidde med en fyldt pengepung og leve livet – end det er at leve en dagligdag, hvor de økonomiske ender ikke kan nå sammen.

Alle – uanset rang og stand – har lige ret til velfærden i kommunen. Her er vi ambitiøse for at udvikle vor kommune og samtidig sætte nye og bedre standarder for vores servicetilbud til borgerne – uanset alder.

Vi er blevet kåret til Danmarks bedste kommune inden for ældreplejen. Den position vil vi gerne fastholde – men det kræver naturligvis, at vi hele tiden holder fokus på at gøre det bedre i morgen end i går. Og det gør vi.

Der er plads til alle i Rødovre – også borgere, som måske befinder sig helt ude på kanten af samfundet. De skal hjælpes ind ”på land” og støttes i at kunne leve et bedre liv.

Det stiller krav – ikke kun fra kommunens side – men også fra borgerne, som via deres skattebetaling jo er med til at finansiere de forskellige hjælpemuligheder.

Jeg er overbevist om, at også morgendagens borgere kan se sammenhængen mellem den skat der betales ind og de resultater, der kommer ud af den anden ende. Og uagtet, at der altid kan findes eksempler på forsøg, som er mislykkedes, så bygger det store billede faktisk på, at vore indsatsområder har effekt. Positiv effekt på lokalsamfundet og de involverede parter.

Danmark er et af verdens rigtigste lande – det siger alle vurderinger i ind- og udland. Vi er også et af verdens lykkeligste folkefærd, siges det.

Men trods de mange positive beskrivelser af det danske landkort og dets indbyggere og måden vi håndterer velfærden på, så er det alligevel nødvendigt at holde fokus og ikke forfalde til selvtilfredshed. Det gør vi bestemt heller ikke i Rødovre. Vi arbejder ufortrødent frem mod målet.

Det vil sige, at vi forsøger at skabe et lokalsamfund, som rækker en hjælpende hånd ud til de, som har behov - og støtter de, som kan bidrage med en sådan indsats.

Det skylder vi de familier, børn og unge, som hverken er velhavende eller lykkelige.

Nogen siger, at det er vanskeligt at blive vejet og målt på en guldvægt, som er indstillet til at veje forkert.

I Rødovre vejer vi ingen på en ”guldvægt”.

Vi tager bestik af den enkeltes situation og sætter løsninger i gang, som gerne skulle ende med, at den berørte borger oplever et fremskridt i egen livskvalitet - og dermed også evnen og muligheden for at klare sin tilværelse bedre fremover.

Men hvis vi skal kunne fortsætte den gode udvikling, der er rullet i gang, så forudsætter det bl.a., at kommunens skattegrundlag vokser og ikke det modsatte.

Denne erkendelse har bl.a. ført til, at vi har vedtaget tre store byudviklingsprojekter i Rødovre, som vil forandre kommunens størrelse rent indbyggermæssigt – men som samtidig også vil betyde, at forventningerne til serviceniveauet vil stige.

Nye tilflyttere

I løbet af få år vil Rødovres samlede indbyggertal vokse med omkring 25 procent. Det er mange nye medborgere, vi får.

Vi skal sikre en udvikling så vi også til de nye borgere kan leverer den høje kvalitet som også vores gamle borgere kender, men tiderne ændre sig og der skal vores nuværende tilbud evne at kunne følge med udviklingen. Vi skal alle være en del af det samme lokalsamfund - og vi må ikke risikere at vi får nye landbyer ved siden af den gamle Rødovre "landsby".

Og så skal vi sikre, at det også i fremtiden er muligt for ganske almindelige mennesker at bo tæt på København. Rødovre ligger på kanten til København og vi skal fortsat skal have et mangfoldigt boligmarked i Rødovre med både gode, solide almene boliger samt en stor sektor for ejerboliger.

Vores nye borgere skal også føle og opleve, at de er flyttet hen i en kommune, som er sit ansvar bevidst på alle niveauer – og som forstår at udvikle sig og følge med tidens krav og forventninger.

De tre byudviklingsprojekter rummer helt nye muligheder for alle borgere.

Det er store udviklingsområder med helhedsplaner for en både spændende og moderne byudvikling med nye boliger af blandet karakter – det vil sige både leje og ejerboliger, grønne områder og institutioner.

Men midt i glæden over de forskellige byudviklingsprojekter og den øgede indbyggermasse, så skal vi fortsat have fokus for den sociale udvikling – bl.a. i samarbejde med Rådet for Udsatte og andre råd, så vi ikke hæfter nogen af de svageste af i vor begejstring over de nye byudviklingsprojekter.

Vi ved positivt, at befolkningstallet ændres de kommende år.

Vi får flere i den arbejdsduelige alder og flere børn.

Mange børnefamilier søger ind i Rødovres nye byområder bl.a. bebyggelserne Brunevang og Irma-byen.

Det kalder naturligvis på en række forandringer og udbygninger af f.eks. vore skoler og daginstitutioner.

Derimod kan vi konstatere, at antallet af ældre medborgere synes at ligge nogenlunde konstant.

Rødovre er en uhyre attraktiv kommune.

Det vidner søgningen om fra de nye Rødovre-borgere. Men de mange tilflyttere er også kvalitetsbevidste og stiller væsentligt større krav – både når det gælder ønsker til boligen og til den kommunale service. Og det skal vi evne at matche, så de nye tilflyttere også oplever den særlige kvalitet og service, som vores nuværende borgere kender så godt.

De unge borgere går efter attraktive billige ungdomsboliger med plads til både studie og privatliv.

Børnefamilierne går efter gode daginstitutioner og skoler.

Her spiller Rødovres teknologiske satsning i folkeskolen en meget stor rolle.

Børnefamilierne ønsker også masser af fællesskab og mulighed for uformelle fællesarealer med andre børnefamilier, så man f.eks. kan hjælpe hinanden med at passe børnene.

Kort sagt: Den lille landsby bliver moderne igen.

Vore ældre medborgere sigter på en aktiv seniortilværelse med en god bolig efter salg af parcelhuset. Gerne seniorbofællesskaber, hvor det er nemmere at holde have - og hvor der er masser af grønne områder, et rigt kulturliv og mulighed for fællesskab.

Både indkøbsmuligheder og infrastruktur spiller en stor rolle for alle borgergrupper i dag og fremover.

Men – udover de mange nye muligheder i Rødovre - skal vi også fortsat satse på at udvikle de enkelte arbejdspladser i kommunen for alle ansatte og faggrupper, så de fortsat kan yde den flotte service til borgerne.

Det gælder hjemmehjælperne, sygeplejerskerne, pædagogerne, folkeskolelærerne, SSP-konsulenter, plejehjemsassistenter, vej- og parkfol-

kene, bibliotekarer, socialrådgiverne, jobkonsulenterne, rengøringsfolkene osv.

Vi skal sikre medarbejderne en arbejdsplads, der passer godt på dem og anerkender deres indsats, fordi det er med til at sikre grundlaget for vores velfærdssamfund så flot.

Vi skal sikre udvikling for kommunens ansatte – både når det gælder kompetenceudviklingen hos den enkelte, men vi skal også skabe gode arbejdsvilkår, som gør, at vi kan fastholde og tiltrække kvalificeret arbejdskraft.

Dermed kan vi udvikle kommunen, så vi hele tiden har de rette kompetencer til at sikre vort gode og ønskede velfærdsniveau.

Social lighed starter med lighed i sundheden

På sundhedsområdet skal vi gå foran og udbygge det nære sundhedsvæsen - indgangen til det nære sundhedsvæsen og forebyggelse skal gå via vores sundhedscenter.

Jeg ser for mig, at vi i de kommende år får udviklet små lokale sundhedshuse, der placeres i boligområderne rundt i kommunen.

Tanken er, at det skal være nemt at komme i kontakt med professionelle sundhedsfolk, som kan rådgive og sparre med en omkring forebyggende sundhedsinitiativer – og de skal også være opsøgende og være dér, hvor vores borgere - ikke mindst de udsatte - opholder sig.

Alle sundhedsfaglige områder skal være repræsenteret i vor indsats. Det giver resultater.

Det viser vores rehabiliterings-indsats. Det er en styrke og skaber synergi at bruge de forskellige sundhedsprofessionelle fagligheder på tværs og i tæt samarbejde. Det giver i den grad personlig merværdi til vore borgere.

Selv om mange måske er træt af at høre om kost, rygning, alkohol og motion – så er det fortsat basis for at skabe et godt og langt liv med høj livskvalitet - og dermed lighed i sundhedsindsatsen.

Vores sundhedsprofil af Rødovre viser, at vi er en kommune med for lidt fokus på KRAM faktorerne – det vil sige kost, rygning, alkohol og motion.

Mange borgere ryger og drikker for meget, får for lidt motion og lever generelt et usundt liv. Også selv om udviklingen viser, at borgerne drikker mindre og færre er udsat for passiv rygning.

Vi skal have fuld fokus på at skabe social lighed i sundhed og KRAM faktorerne, som desværre hænger tæt sammen. Det er de områder, som indbyggerne i Rødovre lider mest af.

Vi skal finde ny måder at tackle denne udfordring. Det er en indsats, som aldrig bliver forældet. Vi skal tænke i værdibaseret sundhed.

Det betyder, at vi skal tænke mere i at opbygge individuelle løsninger til den enkelte. Og så er der altså ingen tvivl om, at vi er nødt til at gå mere drastisk til værks, så det både bliver dyrere og sværere at købe tobak og spiritus – omend den beslutning ligger på Folketingets bord.

Vi skal have indført begrænsninger i de steder, hvor man må ryge – og jeg så gerne, at vi indførte et rygeforbud på alle offentlige og grønne arealer i hele kommunen.

Og hvad der måske er allervigtigst: Vi bør sætte massivt ind på, at børn og unge aldrig begynder at ryge og drikke i en ofte meget ung alder.

Vi skal sætte ”sundhed og livsstil” på skoleskemaet - lige som dansk og matematisk er - for at lære alle børn om betydningen og sammenhænge mellem sundhed og livsstil.

Med ovenstående drastiske tiltag har vi en chance for at lykkes med at skabe både social lighed i sundhed og sikre, at flere børn og unge vokser op som den første røgfrie generation - og med et længere og sundere liv til følge.

Jeg ved, at det er kontroversielle forslag, som mange vil tale imod og mene, at nu går jeg for vidt!

Vi kender alle argumenterne, nemlig: "Vi lever i et frit samfund - det er ens egen sag, hvordan man lever, og hvad man putter i munden."

Svaret er: Nej, det er det ikke – for det er sådan set resten af velfærds-Danmark, der lever med de andres dårlige vaner med passiv rygning, børn der vokser op i alkoholiserede hjem og kæmpe skattefinansierede sundhedsregninger - til os alle sammen.

Hvorfor pokker er vi så bange for at træffe de rigtige beslutninger på sundhedsområdet – det forstår jeg faktisk ikke?

Hvis vi vil skabe social lighed i sundhed og en bedre sundhedsmæssig udvikling for borgerne – ja, så er det gennem "forbud og tilgængelighed", vi skal regulere på. Det er meget nemt – hvis vi altså tør og vil!

Tiderne skifter

Da de fleste af os i min generation blev født var der ingen smartphones. Facebook var end ikke opfundet. Og det var Google heller ikke.

Skolerne underviste med den tids redskaber – ofte kridt og tavler – og skulle man finde viden om et bestemt emne, så var et leksikon det middel, der blev brugt. Andet fandtes ikke.

Skoleelever og studerende havde ikke en bærbar computer. Dengang. Det har de i dag. Heldigvis.

Når man skulle købe f.eks. tøj eller musik, så måtte man en tur rundt om nærmeste butik.

I dag er hele det billede forandret.

Vores adgang til viden er blevet ændret markant via internettet og de mange computerbaserede løsninger i form af smartphones, I-pads, laptops etc.

I dag er det muligt at få fat i eller købe næsten alt via et par klik på computeren eller sin smartphone - og så ud på internettet.

Der er kommet så mange nye løsninger til, som næsten kan gøre en helt forpustet. Det har ændret vores dagligdag.

Børnene i Rødovre skal se og opleve - præcis som lille Nicolai, der besøger ænderne i ved Engen i Islev.

Forandringerne kaldes også innovation – og det er konsekvenserne af de processer, der er sket.

Innovationen har skabt mange nye muligheder for bl.a. at lave forretning og forbedringer i vores liv på næsten alle områder.

Forudsætningen for at kunne tage del i udviklingen er dog fortsat, at man skal kunne læse og regne og især lære at navigere i den kæmpe informationsstrøm, som kloden er fyldt med.

Derfor skal vi fortsat satse på at skabe en grundskole, hvor disse basale færdigheder læres.

Rødovre – børnenes legeplads

Ethvert barn i Rødovre skal have den bedste start på livet, uanset om barnet kommer fra et ressourcestærkt hjem eller det modsatte.

Det skal fortsat være vores ambition at opfostre dygtige børn og unge, som får en god og solid grunduddannelse via vore skoler.

Kun på den måde kan vi reelt bryde den negative sociale arv.

Det er vores ambition, at mindst 95 % af en enhver generation af unge får en uddannelse, fordi al erfaring viser, at netop det at kunne læse, skrive og regne samt evnen til at kunne tilegne sig nye færdigheder, er forudsætningen for at kunne flytte sig fremad.

Mængden af ufaglærte jobs har været støt faldende de seneste årtier, og den udvikling vil fortsætte.

I fremtidens samfund forventes den enkelte at have gennemlevet et grundigt uddannelsesforløb – ikke nødvendigvis en gymnasial uddannelse – men også gerne en erhvervsfaglig. Der er brug for begge dele.

Grundstenene for mulighederne for at skabe sig et godt voksenliv lægges i barndommen. Det er alle eksperter enige om.

Derfor skal vi sikre vore børn og unge en stabil og sund opvækst med en bred vifte af udfoldelsesmuligheder - og en folkeskole i verdensklasse, som er både innovativ og kreativ.

Vi skal være og er parate til at investere i velfærdsteknologi. Det er nødvendigt, så Rødovres børn bliver fortrolige med IT, kreativitet og teknologi.

Rødovre har nogle rigtig gode folkeskoler med dygtige lærere. Det ved vi alle. De gør en formidabel indsats hver dag året rundt. Og de er mere end villige til at tage disse nye udfordringer op, som teknologien giver.

Vi har bl.a. etableret Idræt- og grønne profilskoler. Og der er investeret i skoleudbygninger og renoveringer på samtlige skoler.

De gammeldags kridttavler er erstattet af smartboards, som nu findes i alle klasselokaler.

Alle elever har computere til rådighed i undervisningen.

Disse tiltag er i virkeligheden et kæmpe spring fra dengang, vi andre gik i skole - og det øger mulighederne for en mere bred og effektiv undervisning.

Senest har vi indført et nyt fag i Rødovres folkeskoler, som hedder "teknologi og innovation", som er indført i skoleåret 2018-2019.

Det er især inden for IT, innovation, kreativitet og teknologi eller Computational thinking, som det hedder, at vi socialdemokrater ønsker at investere yderligere i Rødovres skoler.

Det gør vi, fordi alle Rødovres skolebørn skal have rigtig gode muligheder for at klare sig i den digitale fremtid, som allerede vælter ned over os.

Det betyder også, at jeg sammen med mine kolleger i Socialdemokratiet arbejder for at skabe en ny folkeskole i verdensklasse med flere profilskoler og integration af "computational thinking". Og vi arbejder intenst på, at alle 8. klasser kan sendes på studietur til et spændende IT-miljø i udlandet.

Vi har sat retningen for en fremtidig folkeskole - og vi er først lige begyndt, men vi er overbeviste om, at når der skal foretages et tilbageblik

om 25 år, så vil historieskrivningen vise, at vor satsning var rigtig tænkt og har skabt gode resultater.

Baggrunden for denne massive satsning er såre enkel: Morgendagens samfund bygger på en udstrakt grad af moderne teknologi.

Det gælder måden, der kommunikeres på - eller måden man erhverver sig ny viden.

Internettets store styrke er, at det er nemt at bruge – og det har skabt utallige muligheder i næsten alle livets forhold.

Vi ønsker, at ethvert Rødovre-barn i fremtiden lærer at håndtere og bruge de muligheder, som den moderne teknologi åbner op for. Det fortjener de.

Inden for It-verdenen tales der om, at internettet i de kommende år vil blive afløst af et endnu nemmere og effektivt kommunikationssystem. Om det sker eller ej er ikke til at sige – men ingen tvivl om, at der forsøges og udvikles netop på dette felt overalt på kloden.

Jeg tror ikke, at mange af os har tilstrækkelig med fantasi til at forestille os, hvor avanceret den nye teknologi vil blive.

Allerede i dag findes tusindvis af app's, som er små "hjælpere" til at komme i kontakt eller huske bestemte ting, vi vælger at fokusere på.

Tænk blot på transportsektorens lille app, som kan oplyse en, hvornår næste bus ankommer til det sted, man står og venter. Eller de nye metro-tog, som kører uden togfører – og nu er man i gang med at planlægge, hvordan hele S-togsnettet også kan køre mere stabilt, sikkert og uden lokofører.

Vor opgave bliver bl.a. at udnytte teknologiens mange nye muligheder til at skabe en bedre hverdag for flest mulig – uanset det gælder børnene eller de unge – eller det gælder de ældre, hvor der hele tiden udvikles nye teknologiske løsninger, som kan gøre hverdagen nemmere.

Og netop hér har vi en forpligtelse til at sikre, at børn i folkeskolen netop

opflaskes med at tænke og bruge IT, innovation og teknologi ind i alle samfundets facetter.

Danmarks bedste ældrepleje findes i Rødovre

I den anden ende af aldersstigen handler det om vores ældre medborgere.

En værdig hjemmepleje står ubetinget øverst på min prioriteringsliste i Rødovre - nu og fremover, så vore ældre medborgere får den nødvendige pleje og omsorg.

Vi kan ikke være andet bekendt!

At blive ældre og især rigtig gammel bør være en af vor generations positive sider.

Vi skal ikke længere end et par generationer tilbage, da den gennemsnitlige levealder var betydeligt lavere end i dag. Men det øgede antal rigtig gamle skaber også udfordringer for den enkelte og kommunen. Også i Rødovre.

Årsagen er den simple, at sjælen ofte opleves yngre end kroppen. I forbindelse med aldringen kommer der ofte en række sygdomme og skavanker, som vi i dag endnu ikke har fundet en brugbar kur imod.

Derfor skal vi ikke kun sikre en ældrepleje, som tager hånd om de praktiske ting omkring den ældre – men som samtidig også udfordrer den mentale og fysiske tilstand hos det enkelte menneske.

Vore ældre har om nogen været den generation, som har opbygget det velfærdssamfund, vi har i dag - og derfor skal de selvfølgelig have den hjælp og omsorg, de fortjener.

I disse år står ældreplejen for skud mange steder rundt omkring i Danmark. Og med rette!

Vi ser det ene uhyggelige eksempel efter det andet på uværdig hjemmepleje. Det er trist og uacceptabelt.

I Rødovre er det lykkedes at sætte standarden for det gode ældreliv. Og vi kan konstatere, at stadig flere kommuner skeler til dét, vi har gjort – og de gode resultater vi har skabt - senest med socialdemokratiets forslag og vedtagelse om retten til et dagligt bad, som har givet genlyd i hele landet.

I sommeren 2017 undersøgte konsulentbureauet Voxmeter borgernes tilfredshed med hjemmeplejen landet rundt.

Målingen viste, at Rødovre ligger som nr. 1 i hele Danmark.

Sådan skal det fortsat være i Rødovre.

Karriereplanlægning hele livet

Vi skal sikre, at vore ældre føler og oplever, at høj livskvalitet og en god alderdom er en del af deres hverdag.

Forudsætningen for, at denne gode udvikling kan fortsætte, er, at vi skal til at tænke mere over, hvad ”det gode ældreliv” er, så tilværelsen som ældre planlægges hele livet.

Det gode ældreliv handler ikke kun om pensionsopsparingernes størrelse og hvor mange penge, der står på ens pensionskonto.

Det er naturligvis en vigtig detalje – men det handler i nok så høj grad også om, hvordan den enkelte ønsker at leve sin sidste del af livet – med oplevelser og livskvalitet.

Alle har ikke de samme ønsker til, hvordan deres alderdom skal formes – men alle har et fælles ønske om, at alderdommen skal have kvalitet og glæde. Og det er vor opgave at hjælpe til med, at disse ønsker opfyldes.

Vi har råd til at lave individuelle løsninger, når vi bliver ældre.

Tænk blot på, hvordan rejsebranchen har oplevet et sandt boom de senere år med ældre, som rejser verden rundt for at se, gense eller opleve andre kulturer og berige sig selv og hinanden med oplevelser, der virker som ren energidrik på den enkeltes mentale tilstand.

Debat på torvemøde i Socialdemokratiet.

Det at blive ældre er ikke det samme som for et par generationer siden. Og heldigvis.

I dag kæmper vi med en lang række sygdomme, som er nøje forbundet med den menneskelige aldringsproces. Det gælder demens, Alzheimer og andre aldersrelaterede sygdomme.

Lægerne har ikke fundet løsningerne på, hvordan disse kan helbredes eller forebygges 100 % - men jeg er ikke i tvivl om, at om en snes år, så har vi mennesker fået løst også den udfordring.

Måske vi skal til at tænke helt anderledes, end vi har været vant til, når det gælder vore tanker om, hvordan et langt liv kan formes.

Begrebet "karriereplanlægning" har i årtier været skruet sammen efter en fast skabelon: Uddannelse, job og familie og pension.

Men måske vi skal tænke anderledes og bytte rundt på nogle af brikkerne i ens "karriereplanlægning" - eller rettere livsplanlægning.

Vi skal måske til at agere mere fleksibelt – hele livet.

Men for at forandre vores tænkemåde kan vi begynde med at stille en række spørgsmål til os selv og andre?

Hvorfor skal vi arbejde allermest, når vi er ved at etablere familie og børn?

Al erfaring viser, at forældrene kun vanskeligt kan få enderne til at hænge sammen. At være børnefamilie og have fuldtidsjob er bestemt ingen dans på roser.

Både forældrene og børnene har brug for mere tid til at være sammen - og dermed skabe gode rammer for hele familien gennem fælles oplevelser og samvær.

Hvorfor ikke skabe rammer og muligheder for, at man kan arbejde mindre tidligt i livet - og så arbejde mere senere hen, når børnene er vokset op og samværskravene er mindre?

Vi skal have udviklet mere fleksible pensionsformer - og delpension bør bestemt også være en mulighed i morgendagens samfund.

Hvorfor skal karrierestigen være så stejl – hvorfor ikke indrette karrierestigen til at være fleksibel hele livet?

Eksempelvis betyder det, at vi skal søge at skabe fleksible åbningstider i vore vuggestuer og børnehaver. Og vi har et ønske om, at antallet af uddannede pædagoger kommer til at ligge over landsgennemsnittet. Og samtidig ønsker vi at reducere den såkaldte alene-tid i daginstitutionerne.

Vi skal også planlægge tilværelsen som ældre hele livet - og tidligt give vore ældre mulighed for at flytte ind i mere fleksible boligformer, hvor der er plads til fællesskab.

Bo- og interessefællesskaber skal styrkes og være en reel mulighed i Rødovre.

Det vil medvirke til at opbygge nye og livgivende fællesskaber og mindske ensomheden blandt ældre.

Vi skal skabe grundlag for at opbygge venskaber for livet – både i en tidlig alder, men så absolut også senere i livet.

Det skal medvirke til, at vore borgere får gode venner - også lige inden pensionstilværelsen står for døren.

Det er en investering i fremtiden, så flere indgår i fællesskaber, fordi alt peger på, at den enkelte får et længere og sundere liv med større livskvalitet, når de har et bredt netværk og relationer til andre mennesker.

Allerede i dag ved vi, at borgere med mange fællesskaber og relationer lever sundere og længere.

Denne viden skal vi bruge aktivt i vores planlægning af det gode ældre liv - hele livet.

Vi skal også være risikovillige og parat til at prøve nye ting af - også selv om det kan give bagslag undervejs.

Vi skal være risikovillige og samtidig udøve omtanke, når morgendagens løsninger skal skabes.

Kun ved at udvise risikovillighed og omtanke kan vi udvikle os og skabe de bedst mulige rammer for udviklingen af Rødovres samlede velfærdsniveau.

Fra en gammeldags stok til moderne teknologiske hjælpemidler

Et af tidens nyere udtryk handler om velfærdsteknologi. Men hvad dækker begrebet egentlig over?

I virkeligheden er det blot et andet udtryk for det, som vi i gamle dage kaldte hjælpemidler – forskellen er blot, at de er langt mere avancerede end tidligere.

I gamle dage var en stok og en kørestol noget nær det nærmeste, man kom et hjælpemiddel for den ældre.

Tænk blot på fru Fernando Møghe i den berømte tv-serie "Matador" i hendes ustabile kørestol og lange træstok.

I dag har vi heldigvis mange andre muligheder for at yde et hjælpemiddel, som er bedre og mere avanceret end en gammeldags stok.

Velfærdsteknologi er udstyr, som understøtter og forstærker f.eks. tryghed og sikkerhed, daglige gøremål og mobilitet i den daglige færden i og uden for boligen.

Velfærdsteknologien er især rettet mod ældre mennesker, personer med kroniske sygdomme samt borgere med handicap i forskellige former og grader.

Velfærdsteknologi skal være en fast integreret del af vore prioriteringer, fordi det kan være med til at øge livskvaliteten for den enkelte.

Ved løbende at stille de nye teknologier til rådighed for vore medborgere gennem hele livet, kan vi skabe en større frihed for den enkelte borger, som ikke skal være afhængig af at vente på f.eks. hjemmeplejen eller indkøbsordningen.

Næsten dagligt opfindes der nye teknologiske løsninger, som vi hele tiden skal være på forkant med.

Vi skal tænke teknologiske løsninger ind i alt, hvad vi gør - og derfor er en stærk satsning på teknologi og innovation i vores folkeskoler en naturlig konsekvens.

Vore børn og unge skal uddannes til netop at bruge og udvikle teknologi i alle livets felter - og dermed blive dygtige samfundsborger, som kan udvikle alle velfærdsområder med integration af teknologi.

Det har vi brug for - ikke mindst inden for ældreplejen og handicapområdet.

Rødovre skal være at finde helt i front med brug af velfærdsteknologi.

Dette skal kombineres med teknologier, der understøtter sundhed i eget hjem. Det skal være let og tilgængeligt.

Vi har allerede medvirket i forskellige telemedicinske forsøg med succes, og vi har allerede mange velfærdsteknologiske løsninger.

Vi skal videre ad den vej, og vi skal både investere i forsøg og skabe plads til at implementere telemedicinske løsninger. Og gerne i tæt samarbejde med andre kommuner - som vi gør det på kræftområdet.

Teknologiens udbredelse er så kompleks og udbredt, at vi også skal kombinere vore indsatsområder med en effektiv efteruddannelse af medarbejderne - ikke mindst blandt sundhedsmedarbejderne og skolelærerne.

Det er også en investering i fremtidens velfærd i Rødovre.

Vi skal have en stærk "task-force" til at sikre, at vi får del i den nye teknologi.

Det vil gøre, at vi hele tiden er på forkant - og at vi kan reagere hurtigt, og investere intelligent i relevante velfærdsløsninger for vore medborgere.

Vi må ikke lade os blive "sovset" ind i unødigt bureaukrati og tunge beslutningsveje, når det handler om velfærdsteknologi - her skal vi være risikovillige og turde handle hurtigt.

Digitalt arbejdsmarked - med plads til alle

Arbejdslivet er under en total forandring. Ny teknologi, digitalisering og et længere arbejdsliv - det er det arbejdsmarked, vi ser ind i nu.

Globaliseringen hersker overalt. Gamle virksomheder lukker - nye åbner. Der flyttes rundt på arbejdspladserne på tværs af landegrænser og kontinenter.

Og inden for de klassiske fag stilles nye krav. Konstant. Krav om mere uddannelse og know-how.

Man kan godt sidde i et hjørne og føle sig helt skræmt over denne udvikling - man kan også vende tingene om og gå i gang med at tænke over, hvordan vi skal agere i det arbejdsmarked, som skifter så hurtigt.

Det er store forandringer, men det er ikke noget nyt. Det er bare nogle andre typer forandringer - end dem vi har været vant til.

Den digitale bølge vælter ind over os, og den medvirker til at gøre vores dagligdag og arbejdsliv nemmere. Men det forudsætter, at vi indretter os på den nye verdensorden i vores arbejdsliv.

Den traditionelle lønmodtager-kultur er uddøende.

Førhen uddannede vi os som unge, og derefter arbejdede vi hele arbejdslivet til pensionsalderen med udgangspunkt i vores fag.

Og mange forblev på samme arbejdsplads et helt liv igennem med jubilæumstaler og festivitas efter 25, 30 eller 40 års jubilæum.

Det sker næppe mere. Eller rettere: Vore dages unge flytter rundt mellem virksomhederne, som en slags moderne "arbejdsnomader".

Vi ser en helt ny virkelighed. Unge generationer kommer til at uddanne sig hele livet og lysten til at skifte job og prøve nye udfordringer vil være voksende.

De skifter hele tiden arbejdsgivere, og fremover er det ikke unormalt, at have op til 32 arbejdsgivere på et helt arbejdsliv. Det betyder løbende jobskift med to-tre års mellemrum.

Den vigtigste kompetence fremover bliver at kunne genopfinde sig selv. Især generation Y - der er født i starten i 1980'erne er klar til at arbejde som freelancere hele livet.

De går fra en fast arbejdsplads til at være digitale nomader - "Fra lønmodtagere til "græshoppere".

Teknologi og mennesker udelukker ikke hinanden. Det er der mange, som tror. De følges ad - og de er hinandens forudsætninger.

Nok kan teknologien meget – og kommer til at overtage flere og flere funktioner i arbejdslivet – men mennesker går aldrig af mode.

Mennesker kan overraske og tænke abstrakt og konkret. Vi skal derfor bruge tiden på at være der for hinanden - og bruge teknologierne til at skabe værdi.

Vi skal forberede os på denne udvikling - og derfor er den teknologiske og innovative uddannelse i folkeskolen så vigtig.

Børn og unge i Rødovre skal være forberedte på det digitale arbejdsmarked.

Vi skal evne at koble det digitale arbejdsmarked, og den måde jobmarkedet udvikler sig på, med mulighed for, at udsatte grupper også kan få job.

Job og et arbejdsliv med kollegaer og fællesskab er vejen til social integration. Og i Rødovre arbejder vi på at skabe en effektiv virksomhedsindsats og flere praktikplader.

Det gælder også job på særlige vilkår, som rummer sociale klausuler, så vi også ad den vej kan medvirke til, at alle får en håndsrækning og en mulighed for et job.

Den indsats skal fortsætte – også på et arbejdsmarked i massiv udvikling i en retning, som ingen af os helt forstår omfanget af.

Miljø- og trafikløsninger er velfærd for fremtiden

Selv om Rødovre ligger tæt op af København, så er vi en slags provinsby på kanten til København - og det betyder bl.a. både støj, trafik og forurening.

Vi skal sikre initiativer, der fortsat nedsætter vort samlede CO2-udslip og produktion - af hensyn til klodens samlede klima. Det er ikke en opgave, som alene kan eller skal løses på de bonede gulve blandt stormagternes ledere.

Vi har også selv et ansvar – og det er min overbevisning, at vi også magter at løfte den opgave på lokalt niveau.

Rødovre skal være en grøn kommune med LAR projekter, så vi på den måde kan sikre vores kommune mod oversvømmelser under ekstremt vejr.

De ekstreme vejr situationer bliver tilsyneladende stadig mere almindelige. Heftige skybrud har de seneste årtier skabt problemer overalt i landet – også i Rødovre. Derfor er vi nødt til at handle.

Begrebet LAR har været kendt i Danmark siden starten af 1990'erne. Det dækker over et princip for håndtering af regnvand, hvor de traditionelle lukkede rørsystemer suppleres med, eller erstattes af, forskellige teknikker til Lokal Afledning af Regnvand.

Det betyder bl.a. at vi er nødt til at investere i udbygning og forbedring af vort kloaknet.

Borgerne forventer – og med rette, at vore kloaker fungerer og ikke er utætte med risiko for nedsvivninger til vort grundvand.

Vore cykelstier skal udbygges meget mere, end vi kender det i dag - og det vil være oplagt at udvikle en cykelstrategi, så endnu flere bliver ansporet til at tage cyklen - og derfor skal der selvfølgelig tages større hensyn til såvel den gående og cyklende trafik, end vi har været vant til, hvor de firehjulede køretøjer har haft fortrinsret, når veje m.v. skulle planlægges og indrettes.

Vi skal arbejde på at skabe endnu mere trafiksikre veje med en fartbegrænsning på 40 km i timen på alle villaveje.

Vi har allerede sat gang i masser af asfalt-reparationer.

Strategien er, at vi skal have veje og cykelstier uden huller. Det øger sikkerheden for alle parter.

Rødovre skal gå foran for at udvikle den offentlige infrastruktur

Enhver som har benyttet Metroen i det indre København ved, hvor hurtigt man kan nå frem fra punkt A til B.

Metroens styrke er, at den fungerer som et sikkert og hurtigt transportmiddel, og i øvrigt er dens forureningsgrad betydeligt mindre end de firehjulede køretøjer, som kører rundt oppe på vejene – mellem husene i jagten på at finde en parkeringsplads etc.

I Rødovre vil vi gerne investere i fremtidens offentlige infrastruktur.

Det vil medvirke til at øge borgerne mobilitet og skabe fremkommelighed, så vore borgere ikke skal sidde fast i køer på vejene og spilde tiden - og samtidig mindsker vi forureningen, hvis det kan lykkes at omlægge vort transportmønster og -vaner.

Metroen skal være en væsentlig del af det offentlige transportnet – også i Rødovre. Det er vigtigt, at borgerne i Rødovre oplever gode og effektive trafikløsninger.

Og et stærk og effektivt offentligt transportnet kan også medvirke til, at familierne ikke køber bil nr. 2, men at familierne faktisk benytter den offentlige transport.

Det er en af de væsentlige grunde til, at vi skal have metroen til Rødovre.

Metroen vil også kunne blive en vækstgenerator på samme måde, som vi forventer Letbanen bliver det i den nordlige del af kommunen, når den er bygget færdig om føje tid.

Vi må ikke lade os stoppe af de politikere og virksomheder, som siger nej til en Rødovre Metro. Vi skal fortsætte med at presse på, så vi får Metroen til Rødovre - og gerne inden for længe.

For mange lyder det som et urealistisk projekt – her og nu. Og tænker vi blot få år tilbage vil mange sikkert kunne huske den massive modstand, der var mod bygningen af metro-banen inde i København.

Den massive modstand fra dengang er i dag forvandlet til en udbredt tilfredshed og glæde for tusindvis af rejsende hver eneste dag – som sparer tid og bidrager til mindre forurening fra de biler, de måske ellers ville have benyttet.

Der var heller ikke mange, som troede på, at det gamle havnekarver omkring Nordhavnen kunne bebygges med boliger og virksomheder og blive et attraktivt område. Det er det blevet – trods alle spådomme om det modsatte.

Vi skal blive ved at insistere på behovet for en metro, der forbinder Rødovre med København.

Vi skal altid sigte højt – for den bedste velfærds Kommune skabes ikke af middelmådighed.

Den skabes af et højt ambitionsniveau og en tro på, at det kan lykkes!

Også når det gælder de felter og områder, som mange i dag vurderer til at være urealistiske.

Jeg har den ambition og vilje til at ville forandre og forbedre.

Fakta, tal - og kolonner

"Fakta og Tal" bygger på Rødovre kommunes budget og budgetforslag 2018, Region Hovedstadens sundhedsprofil 2017 samt informationer, der kan findes på kommunens hjemmeside www.rk.dk

Rødovre kommune ligger på Københavns Vestegn og blev grundlagt i 1901. Det samlede areal udgør kun 12,1 km² – hvilket gør Rødovre til en af de mindste kommuner i landet – og samtidig også en af de mest tætbefolkede.

Siden 1. januar 1994 har Erik Nielsen (Soc.dem.) været Rødovres borgmester.

Rødovres forventede indbyggertal i slutningen af 2018 vil være ca. 39.351.

Indbyggertallet vokser hurtigt grundet større byudviklingsprojekter i bl.a. Irmabyen (Ved Vestvolden og Korsdalsvej), Rødovre Port (ved Rødovre st.), Brunevang (Danmarkshusene og Brunevang), SPF grunden (på Slotsherrensvej) m.fl.

Hertil kommer helhedsplaner for Rødovre Nord, Rødovre Syd og Bykernen.

Det forventes, at indbyggertallet i Rødovre vokser med ca. 25 % frem mod år 2030.

I budgetforslaget for 2018 så befolkningsprognosen sådan ud:

Befolkningstal primo året	Faktisk	Prognose	Prognose	Prognose	Prognose
Absolutte tal	2017	2018	2019	2020	2021
0-2 år	1.419	1.426	1.488	1.553	1.603
3-5 år	1.354	1.418	1.437	1.489	1.478
6-16 år	4.924	4.990	5.161	5.243	5.355
17-64 år	23.730	24.357	25.570	26.265	26.592
65-74 år	3.656	3.697	3.729	3.698	3.690
75-84 år	2.368	2.429	2.444	2.490	2.536
85+ år	1.029	1.034	1.065	1.068	1.072
I alt	38.480	39.351	40.893	41.808	42.326

Rødovre kommunes sammensætning af borgere rummer mange forskellige "etniske" grupper:

- Etniske danskere: 31.668
- Fra EU-lande: 1.408
- Fra andre europæiske lande: 2.098
- Fra Asien: 3.066
- Andre lande: 1.103 (f.eks. Mellemøsten og Afrika)

Siden 2008 er Rødovre vokset med godt 3.200 flere borgere.

Kommunalbestyrelsen - valgperiode 2018-2021

I Rødovre består kommunalbestyrelsen af 19 medlemmer - fordelt på følgende mandater:

A: 11 mandater (Socialdemokratiet)

C: 3 mandater (Det Konservative Folkeparti))

F: 1 mandat (Socialistisk Folkeparti)

O: 1 mandat (Dansk Folkeparti)

V: 1 mandat (Venstre)

Ø: 2 mandater (Enhedslisten)

Økonomi

Kommunens samlede netto driftsudgifter i 2018 er på CA. 2,7 mia. kr.

Gennemsnitslig årlig indkomst: 302.000 kr. i 2017.

Voksne borgere under 65 år, som er uden for arbejdsmarkedet: 16 pct. i 2017.

Voksne borgere under uddannelse i 2016: 6.700.

Folkepensionister i 2016: 6.700 personer.

Hvordan ligger Rødovre i regionens sundhedsprofil?

Region Hovedstadens sundhedsprofil 2017 inddeler kommunerne i fire kommune-socialgrupper.

Kommunesocialgruppe 1: Borgerne er socialt bedst stillet og modsat i gruppe 4, hvor borgerne er social dårligt stillet.

Rødovre ligger i socialgruppe 3.

Inddelingen bygger på fakta inden for: Uddannelsesniveauet, antallet af erhvervsaktive både inden og uden for arbejdsmarkedet samt den årlige gennemsnitslig indkomst.

Kommunerne i region Hovedstaden er inddelt på følgende måde:

Gruppe 1 består af følgende kommuner:

Allerød, Dragør, Egedal, Furesø, Gentofte, Hørsholm, Kbh. Indre By, Lyngby-Taarbæk, Rudersdal.

Gruppe 2 består af følgende kommuner:

Fredensborg, Frederiksberg, Frederikssund, Gladsaxe, Helsingør, Hillerød, Kbh. Amager Vest, Kbh. Vanløse, Kbh. Østerbro, Vallensbæk.

Gruppe 3 består af følgende kommuner:

Ballerup, Glostrup, Gribskov, Herlev, Hvidovre, Kbh. Amager Øst, Kbh. Valby, København, Rødovre, Tårnby.

Gruppe 4 består af følgende kommuner:

Albertslund, Bornholm, Brøndby, Halsnæs, Høje-Taastrup, Ishøj, Kbh. Bispebjerg, Kbh. Brønshøj-Husum, Kbh. Nørrebro, Kbh. Vesterbro/Kongens Enghave.

Det bruger vi i 2018....

Nedenfor ses de budgetterede beløb, som forventes at blive brugt i 2018 inden for Social- og sundhedsudvalgets budget. Der er tale om nettobeløb.

- Voksen handicap: 217 mio. kr. netto (botilbud, alkoholbehandling, misbrugsbehandling, STU, aktivitetstilbud, ledsageordning)
- Overførselsudgifter: 185 mio. kr. netto (førtidspension, boligydelse, personlige tillæg, tabt arbejdsfortjeneste og enkelttydelser)
- Ældreområdet: 329 mio. kr. netto (hjemmepleje, plejehjem, hjælpemidler, dagcenter og midlertidige pladser, hjemmesygepleje)
- Børne- og familieområde: 96,2 mio. kr. netto (Døgninstitutioner, opholdssteder, familiepleje, forebyggende foranstaltninger)
- Sundhed: 213 mio. kr. netto (medfinansiering af sundhedsvæsen, træning, fysioterapi, sundhedscenter, sundhedspleje, færdigbehandlede patienter, udskrivningskoordinering)

Udvalgte fakta om besøgende

i Social- og sundhedsforvaltningen 2017

- 24.000 mennesker henvender sig i Borgerservice om året. Nogle en gang – andre kommer oftere.
- Kommunen modtager godt 10.000 telefonopkald om måneden fra borgere
- Hvert år er ca. 3.700 borgere i kontakt med Jobcentret
- 1.000 skønnes jobparate og mens 550 udgør de aktivitetsparate borgere

- Lidt mere end 2.700 borgere betjenes i træningscentret om året
- Ældre over 65 år udgør 7.050
- Ca. 1.300 borgere er visiteret til hjemmepleje fordelt på ca. 5.000 hjemmepleje-timer om ugen.
- 280 plejeboliger (plejehjemspladser)
- 170 bor i botilbud, 190 får bostøtte, mens 80 er i misbrugsbehandling
- Indenfor børneområdet modtog vi 660 underretninger i 2017
- Der føres ca. 1.000 samtaler i Sundhedscentret om året
- I "Budget 2018" forventes der at blive gennemført 111 anbringelser af børn og unge på opholdssteder, eget værelse, kost- og efterskoler, familiepleje, kommunale plejefamilier, netværksplejefamilier, døgninstitutioner og sikrede institutioner

Rødovres sundhedsprofil omsat i tal for 2017

Risikofaktor	Rødovre 2013	Rødovre 2017	Region H 2017
Alkoholforbrug moderat	14 %	9 %	13 %
Alkohol, tegn på afhængighed	16 %	14 %	16 %
Alkohol, risikabel adfærd i børnefamilier	14 %	11 %	12 %
Daglig rygning	17 %	18 %	16 %
Overvægt - moderat	34 %	34 %	31 %
Højt stressniveau	22 %	25 %	26 %
Svage sociale relationer	20 %	20 %	21 %

- 16 %. ønsker hjælp til at indgå i sociale aktiviteter
- 35 % ønsker at drikke mindre
- 76 % ønsker at være mere fysisk aktive og over halvdelen vil gerne have hjælp til at komme i gang
- 76 % ønsker at stoppe med at ryge
- 40 % ønsker hjælp til at blive røgfri
- 86 % ønsker at tabe sig og ca. halvdelen ønsker hjælp til vægttab

Hvilke udfordringer har vi inden for social- og sundhedsområdet i Rødovre

Vi er kommet langt med udviklingen af den sociale velfærd og opbygningen af et godt velfærdssamfund i Rødovre; men vi er ikke langt nok – og der er fortsat nogle udfordringer inden for socialområdet, vi skal finde løsninger på.

Udsathed er en stor udfordring – ikke bare i Rødovre, men i hele landet.

Trods masser af gode intentioner og indsatser, er det ikke lykkedes os at bryde den sociale arv og imødegå udsathed.

Selv om 92 pct. af udsatte børn klarer sig godt og har brudt den negative sociale arv, så er der sammenlignet med almindelige familiers børn, fortsat dobbelt så mange udsatte børn, der overtager den negative sociale arv fra deres forældre.

Alt for mange borgere lever et liv på kanten med udsathed tæt inde på kroppen. Udsathed handler bl.a. om fattigdom, ledighed, psykisk sårbarhed, sygdom, ensomhed, hjemløshed, misbrug, svage sociale netværk og lign.

De allernyeste tal vi har, som beskriver udviklingen, og udfordringerne kan bl.a. findes i Region Hovedstadens nyeste sundhedsprofil fra 2017. Den placerer Rødovre i socialgruppe 3.

Tallene underbygger desværre, at vi ikke har udviklet os nævneværdigt, hverken i Rødovre, regionen eller i Danmark som helhed siden 2010, når vi sætter spot på udsathed og social ulighed i sundhed.

Udviklingen viser desværre, at:

- 20 % af vore borgere har svage sociale relationer og syv procent føler sig decideret ensomme. Udviklingen er stigende over hele landet.
- I Rødovre er der ikke sket en tilsvarende stigning - om end tallene i Rødovre fortsat er for høje.
- Stress er et stigende problem. I Rødovre er knapt 35 % af vore sygemeldte borgere – sygemeldte på grund af stress.
- Flere og flere borgere må sygemelde sig fra arbejdet på grund af stress. Vores komplekse og travle dagligdag med masser af daglige forandringer og kompleksitet medvirker til, at mennesker ikke kan følge med og må give op – alene i Rødovre giver 25 % af borgerne udtryk for at have et højt stressniveau - og det er en stigning på tre procent siden 2013.
- Psykisk sårbarhed er desværre også et stigende problem i vores samfund. På landsplan er udviklingen dramatisk.
- De i forvejen udbredte diagnoser som angst og depression er på landsplan steget med ca. 20.000 personer for hver diagnose siden 2007 og frem til 2016.
- Stigningen i antallet af patienter med akutte belastningsreaktioner, tilpasningsreaktioner samt autisme, er steget med ca. 15.000 personer i perioden på landsplan.
- Vi har set en stigning i antallet af unge i Rødovre mellem 16 og 34 år, der er stressede og en fordobling i andelen af børn og unge som får en psykiatrisk diagnose, inden de fylder 15 år.
- Stigningen er på fem procentpoint fra fire til ni procent fra 2013 til 2017.
- Psykisk sårbarhed er også et stigende problem og diagnoser som f.eks. angst og depression. I Rødovre giver over fem procent af borgerne udtryk for at have en depression.

- Og på landsplan er udviklingen den sammen. De mest udbredte diagnoser i befolkningen, som behandles i psykiatrien, er depression og akutte stress-relaterede reaktioner.
- Den største relative stigning i diagnoser er sket i antallet af personer med udviklingsforstyrrelser som ADHD og autisme samt posttraumatisk stressreaktion (PTSD).
- Antallet af personer, som har været i kontakt med psykiatrien på grund af en ADHD-diagnose, er næsten seksdoblet på ti år fra ca. 6.400 personer i 2007 til ca. 38.000 personer i 2016 på landsplan.
- Relativt set er der i hele landet sket en eksplosiv stigning i antallet af personer med PTSD og autisme.
- Stigningen i antallet af personer med ADHD og autisme skyldes især, at antallet af voksne med diagnoserne i psykiatrien er steget eksplosivt.

Og så er det desværre endnu ikke lykkedes os at skabe social lighed i sundhed i Rødovre.

For stort set alle udvalgte indikatorer i sundhedsprofilen ses ingen ændringer i den sociale ulighed i sundhed fra 2010 til 2017 - og der ses en tæt sammenhæng mellem borgernes uddannelsesbaggrund og sundhed på de udvalgte indikatorer, der er undersøgt i sundhedsprofilen i perioden fra 2010 til 2017.

Curriculum Vitae

Britt Jensen

Cand. Scient. Adm.

48 år

Gift med Jens Spiegelhauer, manager

Ingen børn

Resumé

Flere end 20 års ledelses- og udviklingserfaring på topleder-niveau fra forskellige A-kasser i Danmark.

Jeg har tillige arbejdet succesfuldt med forandringsledelse og fusioner i flere danske A-kasser, hvor jeg er lykkedes med at kombinere en effektiv driftsorganisation med løbende forretningsudvikling.

En af mine absolut spidskompetencer er, at jeg er utrolig dygtig til at fusionere organisationer.

Jeg er effektiv til at eksekvere beslutninger og sikre inddragelse af medarbejderne undervejs i processen.

Jeg går altid foran og er handlekraftig, målrettet og ambitiøs på min organisations vegne.

Jeg er god til at skabe commitment til målet samt at organisere og implementere de politiske og strategiske beslutninger.

Jeg er tillidsfuld og har et højt energiniveau.

Jeg tror på dialog og respekt for mine medmennesker og jeg når ofte målene igennem delegering og involvering af medarbejdere og organisationer.

Jeg har en høj integritet samt tillidsvækkende og anerkendende ledelsesstil.

Jeg er modig og tør træffe de nødvendige beslutninger - og efterfølgende stå på mål for dem.

Jeg har en analytisk tilgang til forandringer og går altid systematisk til værks.

Jeg er god til at skabe kontakt til andre mennesker og jeg deltager aktivt i forskellige professionelle netværk inden for beskæftigelses- og socialområdet i Danmark.

Jeg har stor veneration for det danske social- og velfærdssystem. Mit menneskesyn handler om, at gøre en forskel for andre mennesker, uanset om det er via politiske beslutninger eller i mit civile erhverv.

Jeg er meget værdibunden og dybt forankret i mine grundværdier: Ordentlighed, hjælpsom, ærlig, tillidsfuld, risikovillig og anerkendende.

Uddannelsesmæssig baggrund

Jeg er uddannet cand.scient.adm. fra RUC i 1995, og har kombineret min uddannelse med diverse lederuddannelser bl.a. Ledernes proceskonsulentuddannelse.

Jeg har tillige en diplomuddannelse i ledelse med speciale i værdibase-ret ledelse og jeg er også uddannet European Project Manager - EPM (projektlederuddannelse målrettet den europæiske socialfond).

Jeg har også en systemisk coach uddannelse fra Djøf efteruddannelse.

Ledelsesprofil

I min 360 graders lederprofil fra 2015 (Franklin Covey) fik jeg en total score på 90 (mellem 1 og 100).

Min chef, mellemledere og medarbejdere har vurderet mig - og siger bl.a. følgende om mig:

”Går foran, engageret, idealist, fokuseret, flittig, fingeren på pulsen på

"gulvet", forandringsparat, evaluerer og følger op, strategisk og beslut-som, dygtig organisator, driftssikker og velorganiseret, har stort over-blik, god kommunikation, er beslut-som, hun lytter, hun har respekt for andres vurderinger, management, hårdtarbejdende, ligefrem, har styr på tingene, resultatorienteret, tager fat om problemerne med det samme, giver frihed under ansvar til sine medarbejdere, har stor ar-bejdskapacitet, spreder arbejdsglæde, involverer andre, som kan bidrage positivt med løsninger, stor arbejds-evne, bruger eksterne og interne kompetencer i løsning af problemer, enormt anerkendende".

Ansættelser

2015 -	Job- og karrierechef i Din Sundhedsfaglige A-kasse (DSA)
2013-2015	Vicedirektør (COO) Akademikernes A-kasse (ændrede titel efter fusion mellem AAK og IAK)
2004-2013	Souschef i Akademikernes A-kasse (AAK)
2001-2004	Souschef i Ledernes Hovedorganisation (LH)
1997-2001	Vejleder i Ledernes Hovedorganisation
1995-1997	Daglig leder i Foreningshuset Højnæsvej i Rødovre
1995-1995	Arbejdsmarkedsforsker Socialforskningsinstituttet

Uddannelsesbaggrund

2017	Lederuddannelse i Mannaz
2013/14	Lederudvikling – 7 gode vaner (Franklin Covey)
2012	Diplomuddannelse i ledelse: Afslutning af uddannelse med speciale i værdibaseret ledelse, Narrativ organisationsudvikling og Appreciative Inquiry
2011/12	Diplomuddannelse i ledelse: Valgfag: Ledelse, organisation og kommunikation
2011	Diplomuddannelse i ledelse: Modul 1: Det personlige lederskab

2010/11	Diplomuddannelse i ledelse: Modul 3: Ledelse & organisation
2009/10	Diplomuddannelse i ledelse: Modul 2: Ledelse & medarbejdere
2008/09	Diplomuddannelse i ledelse: Valgfag: Forandringsledelse
2005/06	Gennemførelse af coachinguddannelse i Djøf efteruddannelse
2003	Ledernes proceskonsulentuddannelse
2002	Lederen som coach (Ledernes kompetenceudvikling)
2001/02	Den Kompetente Leder II (Ledernes kompetenceudvikling)
2000	European Project Manager (europæisk projektlederuddannelse initieret af EU-kommissionen og med speciale i den europæiske socialfond). Uddannelsen blev gennemført i Danmark og Bruxelles
1995	Kandidatuddannelse, cand.scient.adm. fra RUC – speciale i flexicurity - den danske model

Forfatterskab

Forfatter til evalueringsrapport til Socialministeriet om kommunal aktivering. Rapport, 'kultursociale projekter' udkom i efteråret 1995.

Skrevet kapitlet; "Sådan udvikler vi socialpolitik i Rødovre" fra borgen: Susanne Rubæk (red) Crowdinnovation – må jeg låne din hjerne, Djøf forlag 2016.

Fritid

I min fritid er jeg kommunalpolitiker i Rødovre Kommune valgt for Socialdemokratiet. Jeg er viceborgmester og formand for Social- og sundhedsudvalget i Rødovre og har været det siden 1996 og har dermed medvirket til at udvikle Rødovres social- og sundhedspolitik i over 20 år.

Af konkrete resultater vil jeg nævne, at Rødovre Kommune blev kåret til Danmarks bedste i social indsats i 2014/15 på baggrund af et benchmark på 110 forskellige parametre målt for alle landets 98 kommuner inden for det specialiserede børne-, voksen- og handicapområde.

Jeg er tillige medlem af Økonomiudvalget samt diverse udvalg og bestyrelser under Social- og sundhedsudvalget.

Jeg deltager aktivt i strategisk planlægning, politikudvikling og borgerbetjening.

Jeg er født og opvokset på Lolland. Min mand og jeg har et ny-istandsat stråtekt bindingsværkshus på Lolland fra 1876, hvor vi nyder at tilbringe vores weekender og korte ferier.

Min mand og jeg holder tillige af at rejse til New York, hvor vi ofte tilbringer vores påskeferie og sommerferie, der næsten altid falder i september.

Litteraturliste

Service lov vedtaget af Folketinget
Retssikkerhedslov vedtaget af Folketinget
Aktiv lov vedtaget af Folketinget
Sundhedslov vedtaget af Folketinget

Socialnettet.dk

Danske love.dk

Retsinformation.dk

www.rk.dk

- Rødovre kommunes frivillighedspolitik
- Rødovre kommunes sundhedspolitik
- Rødovre kommunes Børne- og ungepolitik
- Rødovre kommunes handicappolitik
- Rødovre kommunes udsattepolitik
- Rødovre kommunes ældrepolitik
- Rødovre kommunes værdighedspolitik

"Sundhedsprofil for Rødovre kommune" henholdsvis 2013 og 2017, udgivet af Region Hovedstaden.

"Byudvalgets boligsociale indsats", Martin D. Munk, Socialforskningsinstituttet, 1999.

"Boligområder i bevægelse" - Fortællinger om fysiske og boligsociale indsatser i anledning af Landsbyggefondens 50 års jubilæum. Af Claus Bech-Danielsen og Gunvor Christensen, Landsbyggefonden, 2017.

"Pensionsreform vil dele Danmark", Artikel i Information, 21. nov. 2000.

"Opgør med den nye fattigdom", Karen Jespersen, 1999, L & R Fakta.

"Crowdinnovation – må jeg låne din hjerne?", Susanne Rubæk (red), Djøf Forlag, 2016.

Holger Højlund, "Den frit vælgende ældre", Dansk sociologi nr. 1. 17. årgang 2006.

Artikel JP, "Ældrepakken går op i bureaukrati", 5. december 2002.

Tine Rostgaard, "Frit valg i hjemmeplejen", Kora, februar 2017.

"Værd at vide om fælles sprog", Kommunernes Landsforening, december 2002.

"Håndbog om barnets reform", Servicestyrelsen, maj 2011.

"Barnets reform" udgivelse af Kommunernes Landsforening, Servicestyrelsen, Socialministeriet, Spørgsmål og svar, november 2010.

"Håndbog om anbringelsesreformen", Servicestyrelsen, revideret udgave 2017.

Forebyggelse for fremtiden, KL, januar 2018.

Oxford Research, Evaluering af "Sammen om Familien", rapport om en helhedsorienteret indsats for familier i Rødovre Kommune, december 2017.

Velfærdsprogrammet "Sammen om Rødovre" - godkendt af Rødovre kommunalbestyrelse, 2015.

Hertil kommer taler, oplæg og egne noter i perioden fra 1994 til 2018.

Læserens egne notater omkring nutiden og forventningerne til fremtiden:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

En modig bog

Britt Jensen er Rødovres social- og sundhedsudvalgsformand. Og hun ved, hvad hun taler om. Det har jeg oplevet som borger i Rødovre kommune, hvor jeg har mærket det helt særlige, Rødovre kommune og Britt vil med kommunen - både i min rolle som mor til fem børn, der er vokset op i Rødovre og som søster til en bror i misbrug, der i den grad er blevet taget hånd om i kommunen. Og nu har hun skrevet en bog om sine oplevelser fra sin pure ungdom i Nakskov og sit voksne liv i Rødovre som aktiv lokalpolitiker – med det sociale spændingsfelt som sit primære arbejdsområde.

Hun tager turen op gennem de 25 år hun har stået i spidsen for den sociale politik i en kommune, hvor problemerne let kunne have været blevet voldsomt større, hvis ikke det var fordi der blev lagt en politik, der byggede på forebyggelse og løsninger, som gav resultater – af den positive slags.

Jeg synes, det er modigt af hende at skrive om sine drømme, håb og forventninger til de kommende 25 års social- og sundhedspolitik i Rødovre. Og hendes forslag og ideer er ikke grebet ud af den blå luft. De bygger på hendes mange års erfaringer og holdninger til, hvordan en kommune som Rødovre kan tackle morgendagens udfordringer.

Hun tænker langt ude i fremtiden – selv om vi i dag ikke kender de mange nye muligheder, som bl.a. teknologien vil medføre.

Hun tør og kan sætte ord på, hvordan vi bør og kan behandle hinanden – og især på, hvordan hun ser løsningerne dukke op i samspil med frivillige og engagerede borgere. Det er modigt – men læs selv bogen og tag del i debatten om, hvordan vi i fællesskab hjælper og støtter de, som har behov for det. Det skaber ny energi at tage del i løsningerne.

Lisbeth Zornig Andersen
Stifter af Huset Zornig

ISBN: 978-87-971005-2-3

